

Η ΕΠΟΧΗ ΚΑΣΣΕΛΑΚΗ ΣΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ
ΣΕΛ. 9

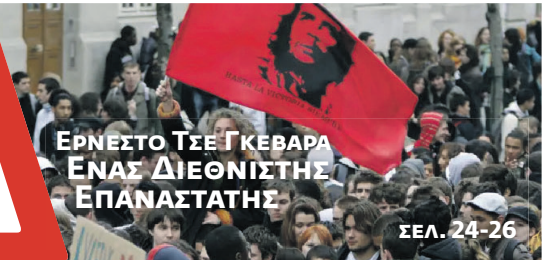
Ο ΚΥΚΛΟΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
Ο ΝΕΟΣ «ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ»
ΣΕΛ. 28-30

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, Η ΙΝΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ BRICS
ΣΕΛ. 8

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΕΡΝΕΣΤΟ ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ
ΕΝΑΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΣΕΛ. 24-26

**ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ, ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ,
ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΠΟ ΚΑΤΩ»,
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΕΡΔΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ «ΑΠΟ ΠΑΝΩ»**

Μαχητική αντιπολίτευση

- ΜΕ ΕΝΩΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
- ΜΕ ΜΑΖΙΚΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Η μάχη των αυτοδιοικητικών εκλογών

Οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα «μετρηθούν» και στο εκλογικό πεδίο στις 8 Οκτώβρη. Σε μια σειρά από δήμους, έγιναν εφικτά σχετικά ενωτικά κατεβάσματα αυτού του «χώρου» που αξίζει να στηριχθούν (Ζωγράφου, Γλυφάδα, Αγ. Παρασκευή, Καλλιθέα, Κορυδαλλός, Αιγάλεω, Ν. Ιωνία, Νεάπολη-Συκιές, Ν. Σμύρνη, Βύρωνας κ.ά.). Ασφαλώς εμβληματική είναι η προσπάθεια της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα, όπου τρία αυτοδιοικητικά σχήματα ένωσαν τις δυνάμεις τους με υποψήφιο τον Κώστα Παπαδάκη, αλλά και αυτή της «Πόλης Ανάποδα» στη Θεσσαλονίκη, όπου ένα ζωηρό κι ενωτικό σχήμα έχει κατορθώσει να δράσει ως «η ριζοσπαστική Αριστερά της πόλης» όλο το προηγούμενο διάστημα.

της σύνταξης...

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ στη ΔΕΘ, αλλά και το σχέδιο προϋπολογισμού για το 2024, επιβεβαίωσε ότι -πίσω από τα φτηνά επικοινωνιακά τρικ που πασχίζουν να βαφτίσουν το κρέας ψάρι- η κυβέρνηση παραμένει απαρέγκλιτα στην γραμμή της λιτότητας για τους «από κάτω» και της υπεράσπισης των κερδών των «από πάνω».

ΑΥΤΟ ΣΥΝΟΨΙΖΕΙ το σύνθημα «λιγότερες παροχές» (ότι τρώγαμε με χρυσά κουτάλια μέχρι πέρσι...), που συνοδεύεται από το σύνθημα για «περισσότερες μεταρρυθμίσεις» -την κατεύθυνση των οποίων υπογράμμισε η πρώτη μεγάλη νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης: Το νομοσχέδιο Γεωργιάδη που καταστρατηγεί θεμελιώδεις προστασίες των εργαζομένων και λύνει τα χέρια στην εργοδοτική ασυδοσία, η οποία ήδη εκδηλώνεται με απολύσεις ανθρών που αρνούνται την υπερεργασία ή και με τα διαρκή εργατικά «ατυχήματα» ανθρώπων που υπόκεινται σε αυτήν την εξοτρωτική εκμετάλλευση.

Ο ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ «δημοσιονομικός χώρος», αυτή η έννοια που μπήκε ορμητικά στη «μετα-μνημονιακή» εποχή και επιβάλει μια συστηματική συμπίεση των κοινωνικών προσδοκιών, είναι πιθανό να στενέψει κι άλλο από την επιστροφή της δημοσιονομικής πειθαρχίας σε πανευρωπαϊκό επίπεδο αλλά κι από την προοπτική επανένταξης της αποπληρωμής του ελληνικού χρέους.

ΑΚΟΜΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ, η αξιοποίηση αυτών των πόρων αναδεικνύει τις προτεραιότητες της ΝΔ. Η «στενότητα» έχει διαβρώσει κάθε κοινωνικά χρήσιμο τομέα του δημοσίου, κάτι που στην εποχή της κλιματικής κρίσης σημαίνει τραγωδίες, όπως οι καταστροφικές φωτιές του καλοκαιριού και -πριν καν συνέλθει η κοινωνία από το σοκ- οι πλημμύρες στις αρχές του φθινοπώρου. Την ίδια ώρα, μεγάλοι πόροι κατευθύνονται στα εξοπλιστικά προγράμματα, καθώς ο Μητσοτάκης επιστρατεύει και το «επιχειρημα» της πολεμικής ισχύος στο διάλογο με την Τουρκία -δείγμα κι αυτό του χαρακτήρα αυτών των συνομιλιών και της ανάγκης να μην υπάρξει καμιά εμπιστοσύνη στην αστική διπλωματία ως εχέγγυο ειρήνης στην περιοχή, ή πολύ περισσότερο ως εχέγγυο αναχώματος στην κλιματική κρίση, καθώς δίνουν και παίρνουν τα εναλλακτικά σχέδια «αγωγών», που έχουν κοινό τόπο τη συνέχεια-κλιμάκωση του εξορμητικού πάρτι.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ της

κυβέρνησης αναδεικνύεται και από τους διεθνείς προνομιακούς συνομιλητές της. Οι εναγκαλισμοί με την ακροδεξιά ιταλική κυβέρνηση στηρίζονται σε κάποιες κοινές επιδιώξεις που αναδεικνύουν τον εθνικιστικό-ρατσιστικό προσανατολισμό. Μπροστά στο διάλογο για την ανάγκη νέας, λίγο πιο «ευέλικτης», μορφής του Συμφώνου Σταθερότητας, Μελόνι και Μητσοτάκης συμφωνούν στο περιεχόμενο και τις προτεραιότητες αυτής της «ευελιξίας»: Την εξαίρεση των... στρατιωτικών δαπανών από τους δημοσιονομικούς κανόνες. Αντίστοιχη σύμπτωση έχει εμφανιστεί στην αντιμεταναστευτική-αντιπροσφυγική αγριότητα, όπου ο Καιρίδης στηρίζει τις «δίκαιες» ιταλικές απαιτήσεις στην κεντρική Μεσόγειο και δηλώνει έτοιμος να προβάλει τις ελληνικές αντίστοιχες στο Αιγαίο...

ΣΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ πολιτικό περιβάλλον, δεν προκαλεί έκπληξη η ενίσχυση της ακροδεξιάς, πόσο μάλλον όταν η αντιπολίτευση συνηγορεί σε εκ δεξιών αντιπολιτεύσεις στη ΝΔ σε αυτές τις κρίσιμες θεματικές. Στα περιθώρια της πολιτικής-εκλογικής ανασύνταξης της κοινοβουλευτικής ακροδεξιάς, φαίνεται ότι επιχειρούν να ανασυνταχθούν και οι φασιστικές συμμορίες, οργανώνοντας μια «πρόβα» την 1η Νοέμβρη και ζητώντας τη στήριξη των Ευρωπαίων ομοϊδεατών τους.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ στο μέλλον που μας ετοιμάζουν οφείλουμε να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας.

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ είχε «στιγμές» και γεγονότα που σκιαγραφούν αυτή την κατεύθυνση και κατέγραψαν ένα πρώτο «παρόν!» του κινήματος. Η απεργία ενάντια στο νόμο Γεωργιάδη, παρόλα τα εμπόδια (της ΓΣΕΕ) και τις δυσκολίες (της βιαστικής διοργάνωσης και της ευρύτερης συγκυρίας), άφησε μια παρακαταθήκη ως προς την κινητικότητα σωματείων και ομοσπονδιών που κατόρθωσαν να προσδώσουν πανελλαδικό χαρακτήρα στην απεργία. Η αντιφασιστική διαδήλωση στο Κερατσίνι, στα 10 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ήταν μια ακόμα υπενθύμιση των αυξημένων ανακλαστικών κι «αντισωμάτων» που έχει αναπτύξει το κίνημα και η Αριστερά από την εμπειρία της πάλης ενάντια στη Χρυσή Αυγή. Η επιτυχία ενός ακόμα Φεμινιστικού Φεστιβάλ επιβεβαιώνει την διαθεσιμότητα ενός δυναμικού να συζητήσει και να δράσει ενάντια στη σεξιστική αγριότητα και καταπίεση. Η πλατιά εργατική-λαϊκή αλληλεγγύη, μαζί με τις οργισμένες διαδηλώσεις

στη Θεσσαλία, παρουσίασαν το αντίπαλο δέος στα κρατικά εγκλήματα.

Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ-αντικαπιταλιστική Αριστερά οφείλει να χτίσει πάνω σε αυτές τις εμπειρίες, για να οργανώσει τη συστηματική προσπάθεια να αποτελέσουν βήματα για ακόμα μεγαλύτερα γεγονότα κοινωνικής αντίστασης. Με την αναγκαία κοινή δράση μέσα στα συνδικάτα (και τις ιδιαίτερες ευθύνες ειδικά του ΠΑΜΕ σε αυτόν τον τομέα), ως προαπαιτούμενο για να συγκεντρωθούν δυνάμεις που θα δώσουν πολύ πιο αποφασιστικούς και καλύτερα οργανωμένους αγώνες με στόχευση στη νίκη, όπως μας καλούν τα παραδείγματα από τις ΗΠΑ. Δουλεύοντας από κοινού για τη μαζικότερη δυνατή παράταξη δυνάμεων απέναντι στο φασισμό, την ακροδεξιά και τις αντιδραστικές πολιτικές και ιδέες του ρατσισμού και του σεξισμού σε κάθε έκφανσή τους. Σηκώνοντας το γάντι απέναντι στην κοινοβουλευτική συναίνεση επί της «εθνικής γραμμής», για την υπεράσπιση της ειρήνης στο Αιγαίο, για την υπεράσπιση των ζώων μας και του περιβάλλοντος από την εξορμητική απληστία. Μέσα από αυτή την προσπάθεια μπορεί να χτιστεί και η αναγκαία πολιτική-οργανωτική δύναμη που θα συγκρουστεί με την κυβερνητική, προβάλλοντας μια κοινωνική εναλλακτική στην ομοφωνία των μεγάλων κομμάτων γύρω από την διαχείριση της υπάρχουσας κατάστασης πραγμάτων...

ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ στις οποίες αντιστοιχούν σήμερα αυτά τα καθήκοντα, θα «μετρηθούν» και στο εκλογικό πεδίο στις 8 Οκτώβρη. Σε μια σειρά από δήμους, έγιναν εφικτά σχετικά ενωτικά κατεβασματα αυτού του «χώρου» που αξίζει να στηριχθούν. Ασφαλώς εμβληματική είναι η προσπάθεια της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα, όπου τρία αυτοδιοικητικά σχήματα ένωσαν τις δυνάμεις τους με υποψήφιο τον Κώστα Παπαδόκη, αλλά και αυτή της «Πόλης Ανάποδα» στη Θεσσαλονίκη, όπου ένα ζωηρό κι ενωτικό σχήμα έχει κατορθώσει να δράσει ως «ριζοσπαστική Αριστερά της πόλης» όλο το προηγούμενο διάστημα.

Η ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ και η προσπάθεια για συγκέντρωση δύναμης που έγιναν εφικτά στο δρόμο προς αυτή την εκλογική μάχη, οφείλουν να χαρακτηρίσουν και τη συνέχεια των δράσεων και των παρεμβάσεων αυτού του χώρου, με στόχο τη συγκρότηση μιας μαχητικής αντιπολίτευσης απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ και τα κοινωνικά της στηρίγματα...

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Μητσοτάκης: Σφίγγει τη θηλιά της λιτότητας, προβλέποντας επικίνδυνες αναταράξεις

Της Μαρίας Μπόλαρη

Μια παλιά κοινοβουλευτική ρήση έλεγε: «Τι ρίχνει τις κυβερνήσεις; Μα, τα γεγονότα...».

Αυτό το καλοκαίρι τα «γεγονότα» επιτέθηκαν, και μάλιστα με σφοδρότητα, στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Στις φωτιές και στις πλημμύρες καταστράφηκαν πάνω από 2 εκατομμύρια στρέμματα γης. Οι ζημιές στη Θεσσαλία είναι ορατές και οι συνέπειες που θα επιφέρουν στο άμεσο μέλλον στην παραγωγή και στην οικονομία θα είναι μεγαλύτερες. Η οργή του κόσμου ήταν χειροπιαστή και αγγίζει ένα κρίσιμο γνώρισμα της πολιτικής της ΝΔ: τη δραματική υποβάθμιση όλων των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας, μέσω της κυβερνητικής προσηλωσης στα μέτρα περιορισμού των δαπανών, αλλά και του προσωπικού, σε κρίσιμες δημόσιες υπηρεσίες.

Όμως η φθορά που προκαλούν τα «γεγονότα», για να λειτουργήσει πολιτικά, έχει ως προϋπόθεση να υπάρχει κάποιος να την παραλάβει, να τη μετασηματίσει σε δύναμη και αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών.

Το μεγαλύτερο ατού του Μητσοτάκη σήμερα είναι η κατάσταση των αντιπάλων του. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η εκλογή του Κασσελάκη στον ΣΥΡΙΖΑ από 130-140 χιλιάδες υποστηρικτές του δεν συνδυάζεται με καμιά ενίσχυση μέσα στις μεγαλύτερες μάζες των ψηφοφόρων, ενώ μάλλον αντίθετα προκαλεί μια μικρή αλλά αξιωματική μείωση γενικής επιρροής, μέσω των απωλειών του ΣΥΡΙΖΑ προς τα αριστερά του (κυρίως προς το ΚΚΕ).

Τα αποτελέσματα στις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές αναμένεται ότι θα ενισχύσουν την εικόνα της κυριαρχίας της ΝΔ στο κεντρικό πολιτικό παιχνίδι.

Όμως η φθορά μέσα στον κόσμο δεν καλύπτεται από τα επικοινωνιακά τεχνάσματα, ούτε είναι δυνατόν να υποτιμηθεί. Γιατί δημιουργεί κινδύνους αστάθειας στις κυβερνητικές προοπτικές. Κινδύνους που γίνονται μεγαλύτεροι αν συνυπολογιστεί ο παράγοντας των επικίνδυνων αναταράξεων που αντιμετωπίζει το σύστημα εδώ και διεθνώς.

Το 2024 σηματοδοτεί την επιστροφή στη δημοσιονομική πειθαρχία, το τέλος της πολιτικής της «χαλάρωσης»

που ακολούθησαν οι χώρες-μέλη της ΕΕ στα τελευταία χρόνια. Ο Μητσοτάκης γνωρίζει ότι οι συνέπειες στον πιο ασθενικό ελληνικό καπιταλισμό θα είναι σημαντικές. Και έχει ήδη από την ΔΕΘ σηκώσει τη σημαία της επερχόμενης κυβερνητικής πολιτικής: «Λιγότερες παροχές – Περισσότερες μεταρρυθμίσεις!»

Για τον κόσμο μας αυτή η κατεύθυνση σημαίνει, αφενός, ένταση της επικοινωνιακής επίθεσης που θα προσπαθεί να μας πείσει ότι οι ζωές μας θα βελτιωθούν όταν (κάποτε...) εμφανιστούν τα αποτελέσματα των «μεταρρυθμίσεων», όμως αφετέρου, στο πεδίο της πραγματικής πολιτικής ένα μεγάλο σφίξιμο της θηλιάς της λιτότητας.

Αυτά αποδεικνύονται στις προαναγγελίες του προϋπολογισμού του 2024. Και όπως πάντα, μια κυβερνητική πολιτική έντασης της λιτότητας θα συνοδεύεται με μέτρα όξυνσης του ρατσισμού, του εθνικισμού και άλλες αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις».

Προϋπολογισμός: Σφίξτε το ζωνάρι

Ο προϋπολογισμός του 2023 διασφάλισε μια σημαντική αύξηση στο πρωτογενές πλεόνασμα για το κράτος (στο 1,1% του ΑΕΠ, έναντι πρόβλεψης για 0,7%) και μια μεγάλη αύξηση των φορολογικών εσόδων σε σχέση με το 2022 (3 δισ. ευρώ πάνω από τους στόχους-προβλέψεις). Όμως, όπως υπογράμμισε ο Μητσοτάκης στην πρόσφατη τηλεοπτική συνέντευξή του, αυτοί οι πόροι προορίζονται για

τις «αναγκαίες αναβαθμίσεις» στην οικονομία και όχι για «παροχές». Για αυτές, είπε, η κυβέρνηση θα δει τι μπορεί να βρει «ξινώντας τον πάτο του βαρελιού». Ακόμα και για τα έργα αποκατάστασης και προστασίας από φυσικές καταστροφές, η χρηματοδότηση θα περιοριστεί στις πηγές συγχρηματοδότησης με την ΕΕ και δεν θα αγγίξει τον «κουμπαρά» των πλεονασμάτων.

Ο πληθωρισμός έκλεισε επισήμως το '23 στο 4%. Έτσι η αύξηση του 3,1% που η κυβέρνηση υπόσχεται στις συντάξεις από 1.1.2024, δεν καλύπτει καν τις απώλειες του 2023 και οδηγεί σε νέα μείωση του μεριδίου των συντάξεων στο ετήσιο ΑΕΠ κατά 0,9% (ως διαφορά από το 2023) συν κατά 2,4% (ως επισήμως εκτιμώμενος πληθωρισμός του 2024). Με απλά ελληνικά, στο τέλος του 2024 το πραγματικό εισόδημα των συνταξιούχων θα έχει υποχωρήσει (!) κατά 3,3%, με βάση τις κυβερνητικές παραδοχές στον προϋπολογισμό και «ξεχνώντας» ότι ο πραγματικός πληθωρισμός στην καταναλωση των λαϊκών μαζών (τρόφιμα, ενέργεια κ.ά.) είναι κατά πολύ μεγαλύτερος του μέσου επίσημου.

Χειρότερη είναι η υποκρισία στο ζήτημα των μισθών. Η κυβέρνηση μιλά για αύξηση στον μισθό των δημοσίων υπαλλήλων και αναφέρεται σε κάποιες σχετικές δαπάνες που αναγράφονται στον προϋπολογισμό. Όμως προσοχή, γιατί εδώ καιροφυλακτεί η Κεραμέως, που απειλεί να συνδέσει το μισθό με την αύξηση της παραγωγικότητας ατόμων ή υπηρεσι-

ών στο Δημόσιο. Τα μόνους παραγωγικότητας είναι γνωστό ότι μπορεί να αφορούν συγκεκριμένα τμήματα και σε κάθε περίπτωση δεν ταυτίζονται με αυξήσεις στους μισθούς.

Στον ιδιωτικό τομέα ο μέσος πραγματικός μισθός της εργατικής τάξης εν πολλοίς καθορίζονται από την «ωρίμανση». Ο προϋπολογισμός παραδέχεται ανεργία 11,2% το 2023, προβλέπει ανεργία 10,6% το 2024, άρα η κατάργηση της μνημονιακής περικοπής του «παγώματος» των τριετιών αναστέλλεται για το... 2025 και βλέπουμε.

Μια άλλη, καθοριστική, πτυχή για το εισόδημα των λαϊκών νοικοκυριών είναι η φοροληστεία που θα συνεχιστεί αμείωτη, αφού η κυβέρνηση δεν αγγίζει ούτε τρίχα από αυτήν την χρυσόστοχο όρνιθα.

Μέσα στο 2023 υπήρξε αύξηση των φορολογικών εσόδων κατά 4,576 δισ. ευρώ, σε σύγκριση με το 2022 που ήταν επίσης χρονιά μεγάλης αύξησης των φόρων. Εξ αυτών των πρόσθετων εσόδων, το μεγαλύτερο τμήμα προέρχεται από τον αυξημένο ΦΠΑ πάνω στις υψηλότερες τιμές στα τρόφιμα και στην ενέργεια. Αποδεικνύεται ξανά ότι οι «πρωταθλητές» στα οφέλη από την εξοντωτική ακρίβεια στα είδη υποχρεωτικής κατανάλωσης είναι οι όμιλοι παραγωγής και εμπορίας αλλά και τα δημόσια ταμεία! Όμως η φοροληστεία δεν περιορίζεται στον ΦΠΑ: παρά τη δραστηρική μείωση της φορολόγησης στα κέρδη, μερίσματα κ.ά. «πηγές» εισοδήματος της κυρίαρχης τάξης, τα έσοδα από τη φορολόγησης εισοδήματος φυσικών προσώπων (δηλαδή, κυρίως, μισθών και συντάξεων) εμφανίζονται αυξημένα κατά 700 εκατ. ευρώ! Το σύνθημα του Μητσοτάκη «λιγότεροι φόροι», ισχύει κατά γράμμα για τα κέρδη και το κεφάλαιο, αλλά είναι ένα αχρείο ψέμα για τους μισθούς και τις συντάξεις. Ακριβέστερα, για ένα μεγάλο τμήμα του εργαζόμενου πληθυσμού (εργαζόμενους σε «αυταπασχόληση») το 2024 θα είναι χρονιά σημαντικής αύξησης της φορολόγησης. Όπως και θα είναι χρονιά καμψής για μια σημαντική αύξηση της εισπραξιμότητας του ΦΠΑ, με πιο σκληρά μέτρα κατά της παρακράτησής του από μικρο-παραβάτες. Βλέπετε η κυβέρνηση, αλλά και η ΕΕ, κάνουν ότι δεν γνωρίζουν ότι η μεγάλη φοροδιαφυγή και φοροκλοπή γίνεται στις Α.Ε. και μάλιστα στις μεγάλες Α.Ε.

(συνέχεια σελ.5)

Έπνιξαν τη Θεσσαλία για τα κέρδη τους

Του Σπύρου Αντωνίου

Η Θεσσαλία είναι η πηγή για το 25% της αγροτικής παραγωγής της Ελλάδας. Αλλά αυτό πριν τις κακοκαιρίες Daniel και Elias, που τη βούλιαξαν στη λάσπη και είχαν ως αποτέλεσμα 17 νεκρούς και τεράστιες καταστροφές σε σπίτια, χωράφια και υποδομές.

Ακόμα και σήμερα υπάρχουν χωριά θαμμένα στο νερό ή χωρίς πόσιμο νερό και διακοπές στην ηλεκτροδότηση. Η ανησυχητική υγειονομική κατάσταση έχει αρχίσει ήδη να αποτυπώνεται στον τοπικό πληθυσμό, με γαστρεντερίτιδες, λοιμώξεις του αναπνευστικού και κρούσματα λεπτοσπείρωσης.

Όσο αλήθεια είναι ότι τόσο ο Daniel όσο και ο Elias είκοσι μέρες αργότερα ήταν καιρικά φαινόμενα με πρωτόγνωρη ένταση, άλλο τόσο αληθινό είναι ότι ο Βόλος, η Καρδίτσα, τα Τρίκαλα, το Πήλιο ήταν περιοχές εντελώς αθωράκιστες για κάθε είδους επικίνδυνη κατάσταση, που λόγω κλιματικής κρίσης είναι πλέον ένα σοβαρό ενδεχόμενο σε κάθε γωνιά της χώρας και του πλανήτη.

Τα Σχέδια Διαχείρισης Κινδύνου Πλημμύρας είχαν αποτυπώσει την επικίνδυνη πλημμυρική ζώνη στη Θεσσαλία ήδη από το 2018. Το κράτος αδιαφόρησε εντελώς για την εκπόνηση των Σχεδίων και ούτε μετά την κακοκαιρία Ιανός στην Καρδίτσα το 2020 λήφθηκαν σοβαρά μέτρα πρόληψης. Έγιναν μόνο αποσπασματικά έργα προς όφελος εργαλάβων και των γνωστών διευθετήσεων της τοπικής διαπλοκής.

Έργα «βιτρίνας»

Μόλις το 3% των πόρων που δόθηκαν στην Καρδίτσα μετά τον Ιανό κατευθύνθηκαν σε αντιπλημμυρικά έργα. Αντίστοιχα σε επίπεδο περιφέρειας εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ πήγαν στα ταμεία διάφορων κατασκευαστικών εταιρειών (μεταξύ αυτών και η ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ) για έργα που αποδείχθηκαν πλήρως ελαττωματικά, όπως η γέφυρα του Ξηριά στον Αλμυρό που έπεσε ή έργα «βιτρίνας» που θα εξασφάλιζαν ακόμα μια θητεία στον Κ. Αγοραστό. Αν είχαν υλοποιηθεί οι αναγκαίες παρεμβάσεις, τουλάχιστον θα είχαν μετριαστεί οι απώλειες. Στην Αττική μόλις το 3% του προϋπολογισμού της περιφέρειας, αφορά ανάλογα έργα, που και αυτά βέβαια είναι αναποτελεσματικά με τσιμεντοποίη-

ση ρεμάτων και ακριβές εργολαβίες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, όπως και στις καλοκαιρινές πυρκαγιές, απέδωσε τα πάντα στην κλιματική κρίση και παράλληλα προσπάθησε μετά τον Daniel να παρουσιάσει πως τα φαινόμενα αυτά είναι εξαιρετικά σπάνια. Μόνο που λίγες μέρες μετά (και όχι 16.000 χρόνια μετά...), μια νέα σφοδρή νεροποντή έπνιξε και πάλι τον «εντυπωσιακά άτυχο» Βόλο και τη Βόρεια Εύβοια. Η διαρκής επίκληση της κλιματικής κρίσης, δεν αποτελεί δικαιολογία. Αντίθετα φωτίζει καθαρότερα την προκλητική αδιαφορία των κυβερνήσεων και το διαχρονικό πολιτικό έγκλημα. Γιατί αν γνωρίζεις προκαταβολικά την απειλή και δεν κάνεις κάτι για να την αποτρέψεις, είσαι διπλά ένοχος. Γιατί η πραγματική «ατυχία» είναι η κυνική λογική του καπιταλιστικού συστήματος, που θεωρεί τις επενδύσεις στην αντιπλημμυρική ή την αντιπυρική προστασία ως «μη ελκυστικές», όπως θα έλεγε και ένας γιάπης.

Πολιτική επιλογή

Η έλλειψη υποδομών και προετοιμασίας για φαινόμενα έντονης βροχόπτωσης είναι πολιτική επιλογή τόσο της κυβέρνησης, όσο και των δη-

μης (που δανείζει με πολύ μικρότερο επιτόκιο από τις τράπεζες) έχουν ήδη υποβληθεί 500 επενδυτικά σχέδια συνολικού προϋπολογισμού 18,1 δισ. ευρώ. Περίπου τα μισά από αυτά χρήματα καλύπτονται από το περίφημο Ταμείο, από το οποίο είχαν αφαιρεθεί στις 31/8 τα αντιπλημμυρικά έργα!

Ο συνολικός προϋπολογισμός του νέου αεροδρομίου στην περιοχή του Καστελίου στο Ηράκλειο Κρήτης, σύμφωνα με τη Σύμβαση Παραχώρησης, ανέρχεται στα 520 εκατ. ευρώ, με σκοπό να εξυπηρετηθούν τα εκατομμύρια επισκεπτών του νησιού. Στον αντίποδα, η αντιπλημμυρική μελέτη περίξ του αεροδρομίου αποτελεί ακόμα ζητούμενο, σε μια περιοχή που συγκεντρώνει σημαντικό μέρος των καλλιεργειών του νησιού.

Ιδιωτική Ασφάλιση

Ταυτόχρονα με τα παραπάνω, η κυβέρνηση είναι σταθερά προσηλωμένη στη μεταφορά του κόστους αποζημίωσης στην πλάτη των ήδη επιβαρυσμένων νοικοκυριών, σχεδιάζοντας την υποχρεωτική ασφάλιση των κατοικιών και αποφεύγοντας να καταβάλει επαρκείς αποζημιώσεις

ασφαλίζουν ζημιές που προκαλούνται από ακραία καιρικά φαινόμενα (όπως τυφώνες ή φωτιές), σε συγκεκριμένες περιοχές που κινδυνεύουν περισσότερο από την κλιματική κρίση.

Σήμερα, γίνεται όλο και πιο ορατό σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας, ότι η κυρίαρχη τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, πέρα από τους χαμηλούς μισθούς και την ένταση της εκμετάλλευσης, προωθούν την εγκατάλειψη των υποδομών και του φυσικού περιβάλλοντος, ή στην καλύτερη περίπτωση, την ανάθεση της «προστασίας» τους σε ιδιώτες κερδοσκόπους. Το γεγονός πως, ως μόνη αξιόπιστη λύση για την πολιτική προστασία εμφανίζεται ο στρατός (με ότι συμβολισμού και πολιτικές προεκτάσεις έχει κάτι τέτοιο), είναι τρανή απόδειξη της διάλυσης των δομών κοινωνικής προστασίας.

Διεκδικήσεις-Αλληλεγγύη

Οι πλημμυροπαθείς παλεύουν να αποκαταστήσουν τις ζημιές και τις ζωές τους, ενώ κανένας δεν μπορεί να εκτιμήσει με ακρίβεια το οικονομικό μέγεθος της καταστροφής. Πόσο μάλιστα τις επιπτώσεις στη σωματική και ψυχική υγεία των πληγέντων. Οι τραγικές συνθήκες φέρνουν στο προσκήνιο τη διεκδίκηση από το κράτος πλήρους αποζημίωσης για την καταστροφή, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Την εγκατάσταση των πλημμυροπαθών σε ξενοδοχεία ή άδεια σπίτια και την άμεση εκπόνηση σοβαρού αντιπλημμυρικού σχεδιασμού, όπως και την επαρκή πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη.

Ήδη μια σειρά από κινητοποιήσεις έχουν πραγματοποιηθεί στη Λάρισα, στον Παλαμά Καρδίτσας κ.α., που αντιμετώπισαν και αστυνομική βία. Την ίδια ώρα βέβαια, ο κόσμος των αντιστάσεων βρίσκεται δίπλα στους κατοίκους της Θεσσαλίας. Συγκινητικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης και έμπρακτης βοήθειας έχουν ξεδιπλωθεί αυτό το μήνα από σωματεία, συλλόγους, δημοτικές κινήσεις, κινηματικές και πολιτικές συλλογικότητες της Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου.

«Μας έπνιξαν στον κάμπο, μας έκαψαν στα δάση, μας σκότωσαν στα τρένα, οι δολοφόνοι είναι από την ίδια γέφυρα», σημείωνε σε πρόσφατο κάλεσμά του το Δίκτυο Αγώνα & Αλληλεγγύης Λάρισας, θυμίζοντάς μας ότι πίσω από τις φωνές που μιλούν για «θεομηνίες» ή την «καταστροφική μανία του φαινομένου» κρύβεται το σύστημα του κέρδους που δολοφονεί.

Η πραγματική «ατυχία» είναι η κυνική λογική του καπιταλιστικού συστήματος, που θεωρεί τις επενδύσεις στην αντιπλημμυρική ή την αντιπυρική προστασία ως «μη ελκυστικές», όπως θα έλεγε και ένας γιάπης

μάρχων και των περιφερειάρχων. Μια οικονομική και περιβαλλοντική πολιτική που υποτάσσει τα πάντα στην «ανάπτυξη» και τους «επενδυτές», αναπόφευκτα διαλύει τις κοινωνικές υπηρεσίες και αφήνει ανοχύρωτα τα δάση και τις πόλεις μας. Μεταφέρει κρίσιμους πόρους για τις κοινωνικές ανάγκες στο κεφάλαιο, σε πολεμικούς εξοπλισμούς και μονάδες των μηχανισμών καταστολής. Ειδικά για την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και τις κρίσιμες -για την καπιταλιστική κερδοφορία- υποδομές, τα λεφτά χαρίζονται απλόχερα.

Ενδεικτικά, την ώρα που το κόστος χρήματος έχει εκτιναχθεί στα ύψη λόγω των αλληπάλληλων αυξήσεων επιτοκίων από την ΕΚΤ, το κρατικό χρήμα ρέει άφθονο προς τις επιχειρήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι για το δανειακό πρόγραμμα του Ταμείου Ανάκαμ-

στους πληγέντες (ακόμα εκκρεμούν πληρωμές για τον Ιανό).

Πέρα από το δώρο εκατομμυρίων ευρώ στις ασφαλιστικές εταιρείες, μια τέτοια κατεύθυνση απογείωσης της ατομικής ευθύνης, θα επιταχύνει την απόσυρση του κράτους από την υποχρέωση δημιουργίας απαραίτητων-δημόσιων υποδομών. Ούτε καν αντιπλημμυρικά έργα δεν θα υλοποιούν οι κυβερνήσεις, υποστηρίζοντας ότι αποτελεί ευθύνη του κάθε ιδιοκτήτη να προστατεύσει την κατοικία του, επιλέγοντας κάποιο πρόγραμμα, μιας κάποιας ασφαλιστικής. Ασφαλιστικές που δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν στο ύψος των αποζημιώσεων λόγω της κλιματικής κρίσης, οπότε θα αποφεύγουν με διάφορα «κόλπα» τις υποχρεώσεις τους ή θα αυξάνουν υπέρογκα τα ασφάλιστρα. Ήδη στις ΗΠΑ, οι σχετικές εταιρείες σταμάτησαν να

Μητσοτάκης: Σφίγγει τη θηλιά της λιτότητας, προβλέποντας επικίνδυνες αναταράξεις

(συνέχεια από σελ.3)

ΜΕ ΑΥΤΑ ΤΑ δεδομένα όσοι ζουν από τη δουλειά τους θα αντιμετωπίσουν μια τρομερή διαβρωτική πίεση πάνω από την ακρίβεια. Σύμφωνα με τα στοιχεία των καταναλωτικών οργανώσεων, αλλά και των μεγαλεμπόρων, η κατάλυση των νοικοκυριών έχει ήδη υποχρεωτικά μειωθεί και μάλιστα δραματικά. Κατά τον προϋπολογισμό αυτή η κατανάλωση θα μειωθεί στον επόμενο χρόνο κατά 0,9% του ΑΕΠ...

Ρατσισμός και εθνικισμός

Το 2023 σηματοδεύτηκε από τα φοβερά ρατσιστικά εγκλήματα όπως στην Πύλο ή στη Δαδιά στον Έβρο. Σήμερα ο διεθνής Τύπος αποκαλύπτει ότι οι μετανάστες που κήκαν στο δάσος της Δαδιάς ήταν θύματα της εγκληματικής τακτικής των «επαναπροωθήσεων».

Αυτή η απολύτως σκληρή πολιτική απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, δεν έχει κανένα πρόβλημα να συνδυάζεται με την πολιτική των «διακρατικών συμφωνιών» προκειμένου να διασφαλίζονται (φτηνά και απροστάτευτα) εργατικά χέρια που ολοφάνερα λείπουν στην αγροτική παραγωγή, στα ιχθυοτροφεία, στην οικοδομή κ.ο.κ. Όσοι πόνταραν σε αυτήν την «αντίφαση» δεν κάνουν εν γένει αντιπολίτευση στον Μητσοτάκη, αλλά αντιπολίτευση στον Μητσοτάκη από ακροδεξιά σκοπιά. Αυτές τις κριτικές ο Μητσοτάκης τις αντιμετωπίζει δια των Βορίδη και Γεωργιάδη, αλλά και δια του φιλελέ ρατσιστή Καιρίδη στο υπουργείο Μετανάστευσης. Που δηλώνει ότι στη Σύνοδο των υπουργών Μετανάστευσης στη Θεσσαλονίκη θα διεκδικήσει «να ισχύσει στο Αιγαίο ό,τι δικαίως διεκδικεί στον Κεντρικό Μεσογειακό Διάδρομο η Ιταλία» (δηλαδή η ακροδεξιά κυβέρνηση της Μελόνι!). Για όσους δεν κατάλαβαν, ο Καιρίδης δεν έχει πρόβλημα να το παραδεχθεί: «ο στόχος μας είναι κοινός: η αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης και η ενίσχυση της νόμιμης εργασιακής κινητικότητας (!) προς όφελος των ευρωπαϊκών κοινωνιών».

Ένα άλλο πεδίο δοκιμασίας για τον Μητσοτάκη είναι τα ελληνοτουρκικά. Στην αντιπολίτευση είναι διάχυτη η αυταπάτη ότι η εκ του ΝΑΤΟ, αλλά και εκ της συγκυρίας, πίεση για «διάλογο» με

την Τουρκία είναι ικανή να προκαλέσει «ταυτοτική» κρίση στη ΝΔ και κατά συνέπεια κυβερνητική κρίση. Για την ώρα ο Μητσοτάκης διαχειρίζεται με άνεση αυτές τις κριτικές, ισχυριζόμενος ότι προωθεί και τη γραμμή της «πίεσης» και τη γραμμή του «διαλόγου» απέναντι στην Τουρκία με επιδίωξη τα μέγιστα ωφέληματα για το ελληνικό κράτος.

Το μέγεθος των εξοπλισμών που προώθησε δεν αφήνει περιθώρια για «παιχνίδια» ούτε στον Σαμαρά, ούτε στους ποικίλους ακραιφνείς εθνοπατριώτες. Το αντίστροφο πολιτικό κενό είναι ορατό: αυτή τη στιγμή αναπτύσσονται στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου οι 220 ισραηλινοί πύραυλοι Spike που ο Μητσοτάκης αγόρασε «νύχτα», λίγο πριν τις εκλογές, και έξω από το πρόγραμμα των εγκεκριμένων εξοπλιστικών δαπανών, και κανείς από την (αριστερή) αντιπολίτευση δεν τολμά να πει κουβέντα. Ίσως με πυραύλους αυτόνομης πτήσης και σκόπευσης θα μπορούσε κανείς να βοηθήσει στην επόμενη πλημμύρα ή στην επόμενη πυρκαγιά.

Κίνηση

Στην αντιμετώπιση αυτής της επικίνδυνης κυβέρνησης οι πρώτες κινητοποιήσεις μετά τις εκλογές θα έχουν ιδιαίτερη σημασία.

Η απεργία ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο του Γεωργιάδη είναι μια βάση πάνω στην οποία θα πρέπει να χτίσουμε. Οι προκλήσεις κάθε άλλο παρά θα λείψουν. Οι απαντήσεις θα πρέπει να οργανωθούν με σοβαρότητα, με μαζική απεύθυνση, με ενωτική τακτική για να προκύπτει συγκέντρωση δύναμης, και με επιδίωξη νίκης.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη θα συναντήσει μαζικές απαντήσεις από τα κάτω.

Μέσα σε αυτές, το ζητούμενο θα είναι η ενίσχυση μιας ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ικανής να ενώνει τα εργατικά/λαϊκά αιτήματα με τις πάντα αναγκαίες αντιρατσιστικές-αντιεθνικιστικές-αντισηξιστικές αιχμές, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η πολιτική του Μητσοτάκη.

Αυτό το κριτήριο πρέπει να είναι σημαντικό στις επιλογές που θα πρέπει να γίνουν μπροστά στην κάλη των αυτοδιοικητικών εκλογών.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

Με την εντονότερη στήριξη των γαλάζιων υποψηφίων στις περιφέρειες και στους μεγάλους δήμους της χώρας είπε να ασχοληθεί ο Μητσοτάκης και τα κυβερνητικά στελέχη την τελευταία εβδομάδα προ αυτοδιοικητικών εκλογών. Πολιτικός στόχος, να επιβεβαιωθεί η κυριαρχία της ΝΔ «και μέσα από τις τοπικές εκλογές» και να έχουν ξεμπερδέψει στις περισσότερες περιφέρειες και δήμους με το 43% από τον πρώτο γύρο. Με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ σε μόνιμη περιδίηση, ο στόχος αυτός φαντάζει πιο εφικτός. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Πέρα από τις «βουβές» εκλογές για να μην υπάρξει αποδοκιμασία για τις εγκληματικές ευθύνες της κυβέρνησης, μετά από ένα καλοκαίρι καταστροφών, έχει χαθεί κάθε πρόσχημα ισότιμης προβολής των συνδυασμών. Ειδικά τα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι αποκλεισμένα από κάθε μεγάλο ΜΜΕ. Είναι χαρακτηριστικό ότι η «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα», που εκπροσωπείται με δύο συμβούλους στο τελευταίο δημοτικό συμβούλιο, αποσιωπάται συστηματικά από τις (λίγες) αναφορές στις εκλογές της 8ης Οκτωβρίου, ενώ δεν έχει παρουσία στα (λίγα) τηλεοπτικά «τραπέζια» που φιλοξενούν σχετικές συζητήσεις. Έτσι οι υποψήφιοι/ες, που στηρίζονται από ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ δεν έχουν κανένα αντίλογο στο δημόσιο διάλογο και οι «ενοχλητικές» φωνές της Αριστεράς δεν φτάνουν σε μεγαλύτερα ακροατήρια. Ευτυχώς, η διαρκής παρουσία των αριστερών σχημάτων στις γειτονίες και οι απευθείας συζητήσεις με τους κατοίκους, επιχειρεί να σπάσει αυτόν τον αντιδημοκρατικό αποκλεισμό.

ΑΝΑΤΙΜΗΣΙΣ «ΦΩΤΙΑ»

Τη μεγαλύτερη άνοδο πληθωρισμού σε επίπεδο ευρωζώνης σημείωσε η Ελλάδα κατά τον Σεπτέμβριο, όπως αποκαλύπτουν τα επίσημα στοιχεία της Eurostat, τα οποία δημοσιοποιήθηκαν αυτή την εβδομάδα. Συγκεκριμένα, σημειώθηκε άνοδος της τάξης του 1,9%, ενώ δεύτερη έρχεται η Ιταλία με 1,7% και τρίτη η Αυστρία με 1%, κάτι που δείχνει το μεγάλο πρόβλημα που επικρατεί στο εσωτερικό, κυρίως σε ό,τι αφορά την ακρίβεια στα τρόφιμα (που η τιμή τους έχει διπλασιαστεί συγκριτικά με το 2022) αλλά και τα καύσιμα. Οι κερδοσκόποι κάνουν πάρτι και η κυβέρνηση απλά...παρτηρεί, κόβοντας ακόμα και τα ψίχουλα των διάφορων «pass». Για παράδειγμα, κατά το δεύτερο τρίμηνο

του 2023 ενώ στην Ευρωπαϊκή Ένωση η τιμή παραγωγού του ελαιολάδου αυξήθηκε κατά 8% και του γάλακτος μειώθηκε κατά 2%, στην Ελλάδα η τιμή παραγωγού του ελαιολάδου αυξήθηκε κατά 56% και του γάλακτος αυξήθηκε κατά 32%. Μιλάμε πλέον για σοβαρή μείωση των πραγματικών μισθών και ραγδαία επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων τάξεων, την ώρα που τα λογιστήρια των επιχειρήσεων βλέπουν τους τζίρους να αυξάνονται σε ύψη ρεκόρ. Μπροστά σε αυτή την ασφυκτική συνθήκη για την κοινωνική πλειοψηφία, χρειάζεται να επιμείνουμε στη διεκδίκηση γενναίων αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις, στον έλεγχο τιμών και την κατάργηση του ΦΠΑ στα βασικά καταναλωτικά αγαθά. Και -επιτέλους- βαριά φορολογία στα εταιρικά κέρδη, καθώς και κατάργηση όλων των προκλητικών φοροαπαλλαγών που απολαμβάνει το κεφάλαιο διαχρονικά.

«ΠΑΜΕ ΚΑΙ ΟΠΟΥ ΒΓΕΙ» ΠΑΝΤΟΥ

Συνεχίς αποκαλύψεις για το ασυντήρητο ΟΑΚΑ έρχονται στο «φως» της δημοσιότητας, τις τελευταίες μέρες. Σύμφωνα με μελέτη που ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο-Σεπτέμβριο του 2023, η φθορά στο στέγαστρο Καλατράβα μπορεί να μην είναι ορατή με γυμνό μάτι, αλλά είναι αρκετά σημαντική ώστε να προκαλέσει την πτώση του απροειδοποίητα, τη στιγμή που το γήπεδο φιλοξενεί δεκάδες χιλιάδες κόσμου, στα ευρωπαϊκά παιχνίδια της ομάδας ποδοσφαίρου του ΠΑΟ και σε συναυλίες. Όπως φαίνεται υπήρχε και προηγούμενη μελέτη για την κατάσταση του Ολυμπιακού Σταδίου που ολοκληρώθηκε τον Οκτώβριο του 2020 (που εντόπιζε σοβαρά προβλήματα λόγω έλλειψης συντήρησης), ενώ είχαν υπάρξει και άλλα «καμπανάκια» για θέματα ασφαλείας τα τελευταία 15 χρόνια. Μόλις το 2021 ο Κυρ. Μητσοτάκης ανακοίνωσε (στα λόγια όπως αποδείχτηκε) την συντήρηση και επισκευή της στέγης Καλατράβα. Το στέγαστρο σύμβολο της «ισχυρής Ελλάδας» των Ολυμπιακών Αγώνων, αφέθηκε για χρόνια στην τύχη του, όπως και οι υπόλοιπες εγκαταστάσεις και πανάκριβες κατασκευές του 2004, εντός και έξω από το ΟΑΚΑ. «Πάμε και όπου βγει» δηλαδή και στον αθλητισμό. Παντού είμαστε εκτεθειμένοι/ες απέναντι σε ασυντήρητες κι επικίνδυνες υποδομές, τη στιγμή που τα κονδύλια για διάφορους κρατικοδίαιτους καπιταλιστές ρέουν άφθονα.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός Διάλογος σε ναρκοθετημένο πεδίο

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Μετά από μια περίοδο διαρκών και κλιμακούμενων εντάσεων, αντεγκλήσεων και προκλήσεων ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, φαίνεται να επιχειρείται μία πολιτική «κατευνασμού» και συνεννόησης. Η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν που έλαβε χώρα στη Νέα Υόρκη, εγκαινιάζει ένα νέο κύκλο επαφών διαλόγου μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας ο οποίος αναμένεται να ολοκληρωθεί στις αρχές Δεκεμβρίου. Στο τραπέζι των συζητήσεων είναι το μεταναστευτικό με κατεύθυνση σκληρύνσης της αντιπροσφυγικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής, τα ζητήματα της κλιματικής κρίσης αλλά και τα ζητήματα των ΑΟΖ και των θαλάσσιων ζωνών.

Παρά τις εκτέρωθεν δηλώσεις για καλό κλίμα και παραγωγικές συζητήσεις, είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν θα μπορέσουν να διευθετηθούν ζητήματα που πυροδοτούν εντάσεις. Σε κάθε περίπτωση οι εργαζόμενοι/ες και οι λαοί στις δύο πλευρές του Αιγαίου, έχουν πολύ λίγα να περιμένουν. Ο ισχυρός συμβολισμός και το γεγονός ότι η συνάντηση των δύο πρωθυπουργών έγινε στις ΗΠΑ, υπό την προστασία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, προδίδει για την επικίνδυνη κατεύθυνση των όποιων διευθετήσεων.

Μέσα στα τελευταία χρόνια η πλάστιγγα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας έχει γείρει αποφασιστικά προς τη «δική μας» πλευρά του Αιγαίου. Μέσα από έναν ανταγωνισμό μεταξύ των δύο χωρών για το ποιος θα είναι ο καλύτερος εγγυητής των συμφερόντων του δυτικού ιμπεριαλισμού, οικονομικά και στρατιωτικά,

στην περιοχή, πλέον η Ελλάδα βρίσκεται σε καλύτερη θέση, έχοντας ακολουθήσει μια αρκετά επιθετική πολιτική και δημιουργώντας τετελεσμένα πάνω σε δύο άξονες. Από τη μία ενίσχυσε τις στρατιωτικές συμμαχίες με ΗΠΑ και Γαλλία μαζί με ένα πανάκριβο εξοπλιστικό πρόγραμμα και από την άλλη το ελληνικό κράτος «δουλεύει» το σχέδιο του αγωγού φυσικού αερίου EastMed σε συνεργασία με την Κύπρο και το Ισραήλ, αποκλείοντας την Τουρκία.

EastMed και η Ελλάδα ως ενεργειακός κόμβος

Μετά την πανδημία, το σχέδιο για τον αγωγό EastMed μαζί με το σχέδιο για τη μετατροπή σχεδόν όλης της χώρας σε ένα πεδίο εξορύξεων υδρογονανθράκων, είχε αποσυρθεί, όχι όμως για πολύ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη για να αντιμετωπίσει το ζήτημα της ενεργειακής επάρκειας μετά την απομάκρυνση της ΕΕ από το ρωσικό φυσικό αέριο, έβαλε ξανά σε λειτουργία το σχέδιο των εξορύξεων, με τις ερευνητικές γεωτρήσεις να έχουν ήδη ξεκινήσει σε Κρήτη και Δυτική Ελλάδα. Την ίδια στιγμή, ο Αμερικανός πρέσβης Τζορτζ Τσουνης, δήλωσε πριν από λίγες μέρες για ακόμη μια φορά ότι η Ελλάδα μπορεί να γίνει ενεργειακός κόμβος στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου δηλώνοντας «ότι θα είναι η χώρα πρόσβασης για την ενέργεια που θα επιτρέψει στην Ευρώπη να ξεφορτωθεί τον Πούτιν», κάνοντας σαφή την υποστήριξη των ΗΠΑ σε όποια σχέδια θα ενισχύουν αυτή την προοπτική.

Και το σχέδιο του αγωγού EastMed έχει επανέλθει δυναμικά. Στις αρχές Σεπτεμβρίου, σε τριμερή συνάντηση κορυφής, Ελλάδα, Κύπρος και Ισραήλ για να δουν πώς μπορεί να προχωρήσει η συμ-

φωνία για τη μεταφορά φυσικού αερίου προς την Ευρωπαϊκή αγορά από το Ισραήλ (που αποτελεί έναν πολύ ισχυρό παραγωγό φυσικό αερίου) παρακάμπτοντας την Τουρκία. Έτσι ενισχύεται η οικονομική και στρατιωτική συμμαχία του άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, αυξάνοντας την πίεση στην Τουρκία. Προηγούμενα, σε συνάντηση των τριών με την Αίγυπτο, είχε συζητηθεί και η απευθείας σύνδεση των υφιστάμενων αιγυπτιακών εγκαταστάσεων με την Αλεξανδρούπολη, ως εναλλακτικό σχέδιο του EastMed.

Την ίδια στιγμή, τόσο η Ελλάδα όσο και το Ισραήλ, επιθυμούν να επεκτείνουν την τριμερή συνεργασία εντάσσοντας σε αυτή και την Ινδία. Έτσι επιβεβαιώνεται και η προοπτική σύσφιξης των σχέσεων Ελλάδας-Ινδίας μετά την επίσκεψη του ακροδεξιού-εθνικιστή προέδρου Μόντι στην Αθήνα και εξηγείται πλέον το ενδιφέρον από την πλευρά του Μόντι για επενδύσεις στο λιμάνι του Πειραιά.

Σε κάθε περίπτωση, η προσπάθεια παράκαμψης και αποκλεισμού της Τουρκίας από τις πιθανές ενεργειακές διαδρομές φυσικού αερίου αποτελεί αφενός προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων στον ελληνοτουρκικό διάλογο ενώ ταυτόχρονα επιχειρεί στην πράξη προσπάθεια ακύρωσης της συμφωνίας Τουρκίας και Λιβύης για την ΑΟΖ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι ο Γεραπετρίτης δήλωσε ότι ο αγωγός EastMed δεν έχει να κάνει με την Τουρκία και είναι εκτός των θεμάτων διαλόγου των δύο πλευρών αλλά το τουρκολιβικό μνημόνιο θεωρείται άκυρο και αντίθετα με τον EastMed είναι αντικείμενο των συζητήσεων του επόμενου διαστήματος.

Τη στιγμή που τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Ερντογάν δηλώνουν πρόθυμοι να συνεργαστούν για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής, ταυτόχρονα

ανταγωνίζονται για το ποιος θα έχει τον έλεγχο σε πιθανά κοιτάσματα υδρογονανθράκων και ποιος θα είναι ο ενεργειακός κόμβος για τη μεταφορά φυσικού αερίου. Ανταγωνίζονται δηλαδή για το ποιος θα ελέγχει τη ροή και τη μεταφορά ορυκτών καυσίμων, τη στιγμή που είναι απολύτως ζωτικής σημασίας η ενεργειακή απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα για τη μείωση των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα. Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο!

Εξοπλιστική κούρσα

Ένα κομβικό σημείο που η πλάστιγγα έχει γείρει προς την πλευρά του ελληνικού κράτους είναι οι πολεμικοί εξοπλισμοί. Παρότι η Τουρκία είναι μία μεγαλύτερη οικονομία και μια χώρα με μεγαλύτερο πληθυσμό, αυτή τη στιγμή η Ελλάδα εμφανίζεται πιο ισχυρή στρατιωτικά. Από τη μία, η αναβάθμιση των σχέσεων με τις ΗΠΑ και η επέκταση-ενίσχυση των NATOϊκών βάσεων στη Σούδα και στην Αλεξανδρούπολη, έχουν μετατρέψει την Ελλάδα σε έναν πολύ σημαντικό σύμμαχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή, ως βάση πολεμικών εξορμήσεων προς την ανατολή. Επιπλέον, η αναβάθμιση της βάσης στην Αλεξανδρούπολη επιτρέπει πλέον στα NATOϊκά στρατεύματα να παρακάμπουν την Τουρκία και να έχουν απευθείας πρόσβαση προς τη Μαύρη Θάλασσα, τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη.

Μέσα στον Οκτώβριο, σύμφωνα με τον αστικό τύπο Αναμένονται εξελίξεις σε σχέση με την αγορά των μαχητικών αεροσκαφών F35, των ελικοπτέρων «Black Hawk», ενώ μέσα στο μήνα αναμένεται και η ολοκλήρωση της πρώτης πολεμικής φρεγάτας Bellhara. Μαζί με τις αγορές των πολεμικών αεροσκαφών Rafale αλλά

Μεταναστευτικό: Όχι στην νέα συμφωνία

Του Νικόλα Κολυτά

Μπορεί οι εθνικισμοί εκατέρωθεν του Αιγαίου να οξύνονται, όμως όταν πρόκειται για την καταστολή των κατατρεγμένων και διωγμένων αυτής της γης, τα βρίσκουν υπέροχα. Η πρόσφατη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στη Νέα Υόρκη, επιβεβαίωσε το καλό κλίμα μεταξύ των δύο χωρών που μέχρι πριν λίγους μήνες ήταν πρόθυμες να φτάσουν μέχρι και στα πρόθυρα θερμού επεισοδίου, αλλά ακόμη πιο αποκαλυπτικές ήταν οι δηλώσεις Καιρίδη. Σύμφωνα με αυτές, η συνεργασία με την Τουρκία για την αντι-

μετώπιση του μεταναστευτικού φαίνεται ότι όχι μόνο λειτουργεί, αλλά θα εντατικοποιηθεί το επόμενο διάστημα. Μάλιστα ο ίδιος ο υπουργός κατά δήλωσή του αναμένεται να επισκεφθεί την Τουρκία και τον Τούρκο ομόλογό του εντός του Οκτωβρίου ενώ κυνικά ανέφερε ότι «έχουμε κοινό ενδιαφέρον να δούμε τί θα γίνει με τον ανατολικό διάδρομο και να έχουμε μια ολιστική αντιμετώπιση, τώρα που υπάρχει μεγάλη κινητοποίηση για τον κεντρικό μεσογειακό διάδρομο, ώστε να μη δούμε αύξηση των ροών μας».

Το απόλυτα εξωφρενικό αποτέλεσμα όμως αυτής της αναβάθμισης των ελληνοτουρκικών σχέσεων στο προσφυγικό, είναι η απόφαση περί επικαιροποίησης,

ανανέωσης και εμπλουτισμού της συμφωνίας μεταξύ ΕΕ-Τουρκίας του 2016. Πρόκειται για μια εγκληματική συμφωνία, που προφανώς είχε στηρίξει η τότε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η οποία στην πραγματικότητα μετέτρεπε την Ελλάδα από μια χώρα διάδρομο σε μια χώρα φυλακή για εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες. Στη βάση αυτής της συμφωνίας λοιπόν θα επανεκκινήσει ο διάλογος για το προσφυγικό στη νέα περίοδο που ανοίγεται. «Θέλουμε η Τουρκία να φυλάει τα σύνορά της καλύτερα, να καταπολεμήσει τα δίκτυα των διακινητών και να δεχθεί επιστροφές όπως προβλέπονταν. Ουσιαστικά να εφαρμοστεί το συμφωνο του 2016» ανέφερε ο Καιρίδης, θυμίζοντάς

μας τις πιο ζοφερές εικόνες που έχει ζήσει το Αιγαίο τα τελευταία εκατό χρόνια. Μόνο που σύμφωνα με τα λεγόμενα του υπουργού, η οποιαδήποτε νέα συμφωνία δεν θα αφορά μόνο το Αιγαίο, αλλά και τον Έβρο. Η Ελλάδα δηλαδή ή θα είναι μια χώρα φυλακή, ή θα είναι μια χώρα δώκτης. Αυτό επιβεβαιώνεται σύμφωνα με τον ίδιο, από το γεγονός ότι ήδη τις τελευταίες ημέρες οι ροές έχουν μειωθεί σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα τουλάχιστον 30%.

Προκλήσεις Καιρίδη

Στο πρόσφατο συμβούλιο εσωτερικών υποθέσεων στις Βρυξέλλες, ο Έλληνας υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου,

με επικίνδυνες προοπτικές

και με τη συζήτηση που άνοιξε για τη δημιουργία μίας νέας μεγάλης στρατιωτικής βάσης του NATO στη Σκύρο, συμπληρώνουν ένα σερί στρατιωτικών-εξοπλιστικών επιτυχιών απέναντι στην Τουρκία, η οποία ακόμα περιμένει να αρθεί το εμπάργκο των ΗΠΑ ώστε να προμηθευτεί πολεμικά αεροσκάφη F16. Αυτή η εξοπλιστική αναβάθμιση αποτελεί στην πραγματικότητα μία επιλογή αλλαγής πορείας προς μία πιο επιθετική πολιτική στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο (και όχι μόνο στο Αιγαίο) αυξάνοντας τους κινδύνους και τους «πειρασμούς» για τη χρησιμοποίηση αυτών των σύγχρονων δολοφονικών μηχανών σε μία πιθανή όξυνση της έντασης.

Το «αγκάθι» στις σχέσεις ΗΠΑ και Τουρκίας δεν κατάφερε να λύσει ούτε η αποπομπή του Μενέντεζ από τη θέση του Προέδρου της Επιτροπής Εξωτερικής Πολιτικής των ΗΠΑ, μετά από καταγγελίες για συμμετοχή σε σκάνδαλο δωροδοκίας. Ο Μενέντεζ ήταν αυτός που είχε εισηγηθεί και υπερασπιστεί το αμερικανικό εμπάργκο στην Τουρκία για τη μη αγορά των F16. Η αποπομπή του ακόμα δεν έχει δείξει αν θα υπάρξει αλλαγή κατεύθυν-

σης, όμως η Τουρκία βρήκε την ευκαιρία να ξαναθέσει το ζήτημα συνδέοντας άμεσα την έγκριση της ένταξης της Σουηδίας στην ευρωατλαντική συμμαχία με την αγορά των F16, προσπαθώντας από τη μεριά της να δημιουργήσει τα δικά της τετελεσμένα.

Η κούρσα των εξοπλισμών και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου ματώνουν το λαϊκό εισόδημα και κατευθύνουν πόρους δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ στην αγορά όπλων και όχι στις αναγκαίες κοινωνικές υποδομές, στην προστασία της ανθρώπινης ζωής και του περιβάλλοντος μπροστά στις συνέπειες της κλιματικής κρίσης. Ταυτόχρονα, ενισχύει τις πιθανότητες κάποιου πολεμικού επεισοδίου. Η φράση που χρησιμοποιούν πολύ συχνά καθεστωτικοί πολιτικοί και δημοσιογράφοι «όποιος θέλει ειρήνη, πρέπει να προετοιμάζεται για πόλεμο» είναι επικίνδυνη και αποπροσανατολιστική. Όποιος προετοιμάζεται για πόλεμο φέρνει το ενδεχόμενο αυτό πιο κοντά. Όποιος θέλει ειρήνη παλεύει με κάθε μέσο ενάντια στη милитарιστική προπαγάνδα, ενάντια στη στρατοκρατία και ενάντια στους πολεμι-

κούς εξοπλισμούς.

Καμία εμπιστοσύνη στις άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές

Είναι εύλογο να αναρωτηθεί κανείς εάν μπορεί ο διάλογος μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας να οδηγήσει στην οριστική αποκλιμάκωση της έντασης και να επιτύχει αυτό που ευαγγελίζονται και οι δύο πλευρές, δηλαδή τη συνεργασία των δύο χωρών για την εγγύηση της σταθερότητας και της ειρήνης στην περιοχή, κάτι το οποίο «εύχεται» και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ενόψει της ενάρξης του διαλόγου που εγκαινίασε η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στη Νέα Υόρκη.

Μπορεί μεσοπρόθεσμα και για όσο θα κρατήσουν αυτές οι συνομιλίες να υπάρξει μία πρόσκαιρη αποκλιμάκωση της έντασης. Βεβαίως, ήδη με την έναρξη των συνομιλιών Ταυτόχρονα ανοίγει από την τουρκική πλευρά ξανά το ζήτημα αναγνώρισης της Βόρειας Κύπρου, κάτι που δε συζητάει η ελληνική πλευρά ενώ ο ίδιος ο Μητσοτάκης, είπε σε συνέντευξή του ότι υπάρχουν θέματα ΑΟΖ και θα-

λάσιων ζωνών, που η Τουρκία θεωρεί περίπου ως casus belli. Ήδη οι προοπτικές ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας υπονομεύονται.

Μία πολιτική που επενδύει στον εθνικισμό και τον αντιτουρκισμό, που θέτει ζητήματα προστασίας εθνικής κυριαρχίας απέναντι στην Τουρκία, που βλέπει στους απεγνωσμένους πρόσφυγες πράκτορες του Ερντογάν, που διασφαλίζει την αναβαθμισμένη παρουσία των μακελάρηδων του NATO στην περιοχή, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να εγγυηθεί μακροπρόθεσμα την ειρήνη στο Αιγαίο και τη φιλία των λαών σε Ελλάδα και Τουρκία. Ούτε ο δυτικός ιμπεριαλισμός μπορεί να εμφανίζεται ως εγγυητής της ειρήνης από τη στιγμή που πλέον η διεθνής εμπειρία αποδεικνύει περίτρανα το αντίστροφο: όπου εμπλέκεται το NATO για να διασφαλίσει τάχα την ειρήνη προκαλούνται πόλεμοι.

Το καθήκον της υπεράσπισης της προοπτικής της ειρήνης στο Αιγαίο και της φιλίας των λαών πέφτει στις πλάτες της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Αυτό το καθήκον προϋποθέτει την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό, την πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς και τη διεκδίκηση πόρων για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Είναι αναγκαία και μία συνολικότερη αντικαπιταλιστική προοπτική, που θα αναδεικνύει ότι οι ανταγωνισμοί μεταξύ ιμπεριαλιστών είναι το dna του καπιταλισμού και μόνο η ανατροπή του θα μπορούσε να δώσει οριστικό τέλος στη φρίκη των πολέμων. Αυτή η προοπτική πρέπει να κρατηθεί ζωντανή για να υπερασπιστούμε αποφασιστικά την ειρήνη, την προστασία του περιβάλλοντος, την ειρηνική συνύπαρξη του εργαζόμενου λαού και στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Ελλάδας-Τουρκίας-ΕΕ

Δημήτρης Καιρίδης, έσπευσε να κάνει σαφές με όλα τα μέσα, ότι η Ελλάδα είναι πρόθυμη να συνεχίσει να παίζει ακόμη πιο δυναμικά το ρόλο του μαντρόσκυλου της ΕΕ στα σύνορα. Η ελληνική κυβέρνηση αντί να κρούσει το κώδωνα του κινδύνου στην Ευρώπη και να τονίσει την ανάγκη αλλαγής πλεύσης της προσφυγικής πολιτικής σε μια περίοδο που αναμένεται αύξηση των προσφυγικών ροών, δήλωσε παρούσα στην προσπάθεια του αποκλεισμού των συνόρων και της απώθησης των «ανεπιθύμητων». Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ελλάδα στήριξε το νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και την υπερψήφισή του νέου κανονισμού για το μηχανισμό κρίσεων, με τον Καιρίδη να εκτιμά ότι

αυτός θα προχωρήσει, παρά τη διχογνωμία μεταξύ Ιταλίας και Γερμανίας.

Όμως η πολιτική αμετροέπεια του υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, φάνηκε στον κομπασμό του για τα όσα «πέτυχε» στη συνάντηση που είχε με την αρμόδια Επίτροπο για τη Μετανάστευση Άλβα Γιόχανσον. Με βάση τα λεγόμενά του το ελληνικό κράτος εξασφάλισε μία έκτακτη χρηματοδότηση από την Επιτροπή προκειμένου να αντιμετωπισθεί το «πρόβλημα» των αυξημένων προσφυγικών ροών, αλλά και επιπλέον προσωπικό από τους διάφορους φορείς της ΕΕ, όπως είναι η EUAA και η Frontex, για καλύτερη και πληρέστερη επίλυση της κατάστασης. Με λίγα λόγια ο Καιρίδης που λίγο μετά το

ναύαγιο της Πύλου δήλωνε σε τηλεοπτικό πάνελ ότι «τι να κάνουμε δεν μπορούμε να σώσουμε όλο τον κόσμο», πλέον φαίνεται αποφασισμένος αν χρειαστεί να πνίξει όλο τον κόσμο, όσο τα ευρωπαϊκά σύνορα παραμένουν ερμητικά κλειστά για ανθρώπους που αναζητούν άσυλο.

Ανάγκη απάντησης

Απέναντι στις δολοφονικές πολιτικές της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΕ, το κίνημα και η Αριστερά, πρέπει να βάλουν φρένο. Είναι κομβικής σημασίας ανάγκη να επανέλθει το προσφυγικό στην κεντρικοπολιτική ατζέντα και να διατρανωθεί με κάθε τρόπο ότι η Ελλάδα εγκληματεί συστηματικά με την ανοχή, ή καλύτε-

ρα, τη συνδρομή της ΕΕ. Η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, πάνω στην οποία ξαναοίγει ο διάλογος των δύο πλευρών του Αιγαίου, συνιστά μια συμφωνία ντροπής, που κλείνει και ανοίγει την κάνουλα των ροών κατά το δοκούν, αντικειμενοποιώντας και εργαλειοποιώντας τους πρόσφυγες σε ντροπιαστικό βαθμό. Η μαζικότητα των διαδηλώσεων ενάντια στο έγκλημα της Πύλου, των καλοκαιρινών αντιρατσιστικών φεστιβάλ και των εκδηλώσεων για τα δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αποδεικνύουν περίτρανα ότι υπάρχει ένα σημαντικό κοινωνικό δυναμικό που είναι πρόθυμο να σταθεί εμπόδιο μπροστά στην εφαρμογή των δολοφονικών πολιτικών της ΝΔ.

Ο Μητσοτάκης, η Ινδία και οι BRICS

Του Αντώνη Νταβανέλου

Μετά τη Σύνοδο των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) στο Γιοχάνεσμπουργκ -όπου αποφασίστηκε η διεύρυνσή τους με τη συμμετοχή από την 1.1.2024 των Σαουδικής Αραβίας, Ιράν, Αιθιοπίας, Αιγύπτου, Αργεντινής και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων- ο Ινδός πρωθυπουργός Ναρέντρα Μόντι επισκέφτηκε την Αθήνα.

Ο Μητσοτάκης τον υποδέχτηκε μέσα σε πολιτικά πλαίσια προφανώς εγκεκριμένα από τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Γι' αυτό και η σημασία των ανακινωθέντων γίνεται μεγαλύτερη.

Ο Μόντι μίλησε για οικονομικές συμφωνίες που θα διπλασιάσουν άμεσα τον όγκο των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ των δύο χωρών, αλλά και για αναβάθμιση των στρατιωτικών σχέσεων σε επίπεδο «στρατηγικής συμμαχίας». Νωρίτερα, αεροπορική δύναμη της Ινδίας είχε ενταχθεί στην άσκηση «Ηνίοχος 23» στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο, ενώ ινδικές κορβέτες ελλιμενίστηκαν στη Σούδα. Ο Μητσοτάκης δήλωσε πρόθυμος να αναλάβει ρόλο «γέφυρας» μεταξύ Ινδίας και ΕΕ, ενώ πρότεινε το λιμάνι του Πειραιά ως κατάλληλη «πύλη» επικοινωνίας μεταξύ Ινδίας και ευρωπαϊκών αγορών.

Όσοι δεν ξεχνούν ότι το λιμάνι του Πειραιά έχει πωληθεί στην κινεζική Cosco, θα πρέπει να κατάλαβαν ότι προκύπτει θέμα και μάλιστα μεγάλο. Πρόκειται απλώς για απληστία της ελληνικής πλευράς που επιδιώκει να βγάλει κι άλλο ξύγκι διπλοπουλώντας το λιμάνι του Πειραιά; Πρόκειται για γεωπολιτική «στροφή» λόγω της έντασης των αμερικανο-κινεζικών σχέσεων; Η προστατευτική σιωπή των ΜΜΕ κατά τις επόμενες εβδομάδες ενισχύει τη δεύτερη εκδοχή. Και αυτό επιβεβαιώνεται από ευρύτερες κινήσεις με επίκεντρο τη συμμετοχή της Ινδίας.

Νέος άξονας

Οι ΗΠΑ-Ισραήλ-Ην. Αραβ. Εμιράτα και Ινδία ανακοίνωσαν πρόσφατα μια τετραμερή στρατιωτική συμμαχία (Quad) που θα επισημοποιηθεί σε σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών των 4 στο Δελχί, στις 18/10. Ταυτόχρονα προαναγγέλλεται η διεύρυνση της Quadστη Μεσόγειο, με την προσχώρηση της Ελλάδας και της Κύπρου άμεσα, ενώ προβλέπεται σε δεύτερη φάση η συμμετοχή της Αιγύπτου και της Ιορδανίας.

Αν τοποθετήσει κάποιος στο χάρτη τις χώρες της Quad+2+2, θα διαπιστώσει ότι πρόκειται για ένα σαφές «τόξο». Η Ινδία ισχυρίζεται ότι πρόκειται για έμπρακτη απάντηση στη στρατιω-

τική συμφωνία Πακιστάν-Τουρκίας, που προέκυψε με την υποστήριξη της Κίνας και την ανοχή της Ρωσίας. Οι νατοϊκοί τρίβουν τα χέρια τους γιατί το προϋπάρχον ευρωατλαντικό τόξο ανάσχεσης (Πολωνία-Ελλάδα-Ισραήλ) μπορεί πλέον να επεκταθεί προς τον Ινδικό Ωκεανό και να σταθεί απέναντι όχι μόνο στις ρωσικές, αλλά και στις κινεζικές και ιρανικές επιδιώξεις.

Δεν είναι περίεργο το γεγονός ότι η προοπτική μιας στρατιωτικής συνεργασίας συνδυάζεται στις μέρες μας με σχέδια οικονομικής και εμπορικής συνεργασίας. Στη θέση του παλιού ενεργειακού σχεδίου για τον αγωγό East Med (που οι αγορές έχουν κηρύξει «νεκρό» λόγω κόστους, χρόνου και κινδύνων στην κατασκευή του) κυκλοφορεί πλέον στο διεθνή Τύπο το σχέδιο «East Med με τάνκερ», που θα συνδέουν το Δελχί, με το Κάιρο, το Τελ Αβίβ και (με ή χωρίς σταθμό στη Λευκωσία) την Αθήνα, απ' όπου -μέσω Αλεξανδρούπολης ή Ηγουμενίτσας- θα μπορούν να τροφοδοτούνται με φυσικό αέριο οι μεγάλες ευρωπαϊκές αγορές. Η επέκταση αυτής της «όδευσης» προς το Δελχί είναι ενδεικτική των δυτικών προθέσεων να εντάξουν την Ινδία στο ευρωατλαντικό πλαίσιο. Και ο Μόντι ανταποκρίνεται θερμά γιατί θεωρεί ότι έτσι απαντά στην εξαιρετικά επικίνδυνη κατάσταση στα ινδο-πακιστανικά σύνορα, αλλά και στη μεγάλη όξυνση στις ινδο-κινεζικές σχέσεις.

Αυτή η κατάσταση δεν αφορά ασφαλώς μόνο την Ινδία. Όποιος νομίζει ότι η Βραζιλία (που λίγους μήνες πριν είχε ως πρόεδρο τον Μπολσονάρο) έχει διαρρήξει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ, ας αλλάξει πλευρό. Οι ιδιαίτερα προωθημένες οικονομικές σχέσεις με την Κίνα δεν είναι καθόλου αδύνατο να συνδυάζονται με την ισχύ των «παροδοσιακών» σχέσεων του βραζιλιάνικου

στρατού με τις ΗΠΑ, ή με την ισχύ νέων πολιτικών δικτύων μεγάλης κλίμακας, και στενά συνδεδεμένων με τις ΗΠΑ, όπως οι οργανώσεις της Ευαγγελικής Εκκλησίας που υπήρξαν σταθερό στήριγμα του μπολσοναρισμού. Αυτό που έχει αλλάξει είναι ότι η Βραζιλία έχει πλέον μεγαλύτερη συνείδηση του όγκου και της σημασίας της στη Λατινική Αμερική και γι' αυτό λειτουργεί σαν σημαντικός υπο-ιμπεριαλιστικός κόμβος στην περιοχή, συνδυάζοντας ανεξάρτητες κινήσεις, πολυεπίπεδη εξωτερική πολιτική, αλλά και παραδοσιακές συμμαχίες με στόχο να υποβοηθηθούν τα κυριαρχικά της σχέδια στην υπο-ήπειρο.

Αντιφάσεις

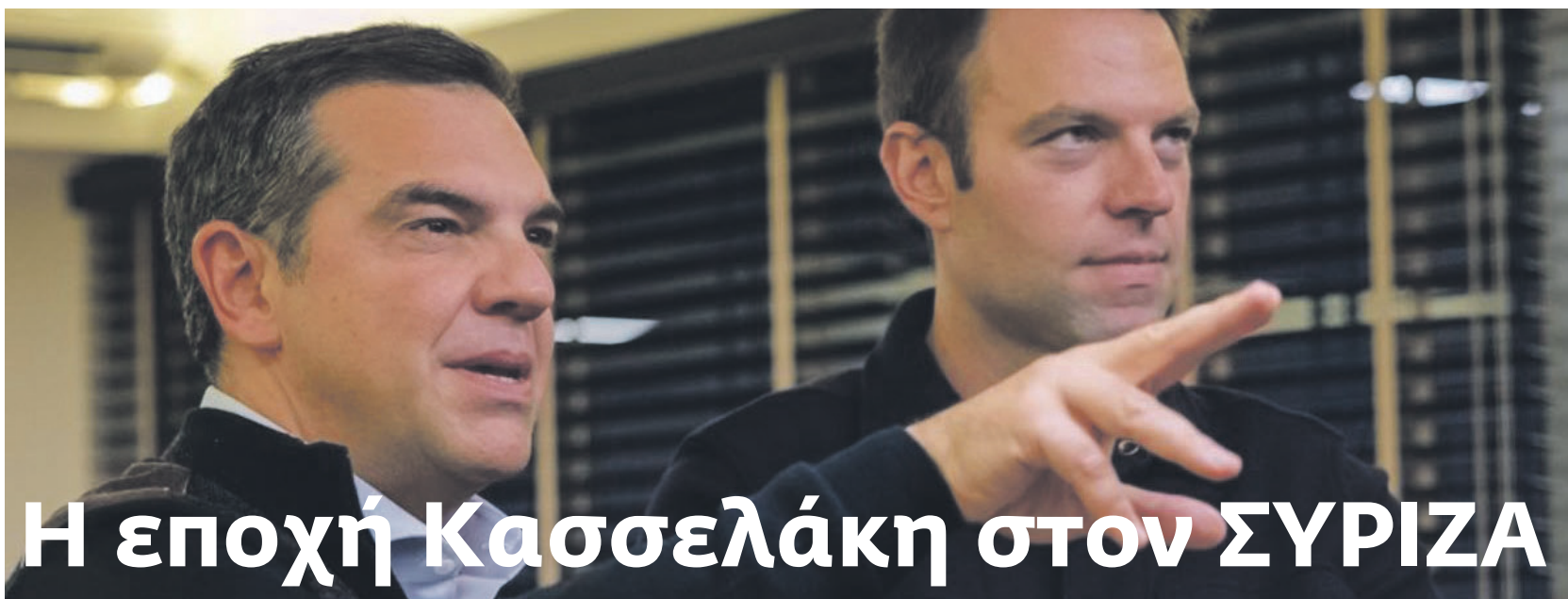
Αυτή η αντιφατική εικόνα είναι ακόμα πιο έντονη στις χώρες της διεύρυνσης των BRICS: όποιος βιάζεται να αναθέσει αντιστασιακό/αντιιμπεριαλιστικό ρόλο στη Σαουδική Αραβία, στα Η.Α. Εμιράτα ή στην Αίγυπτο του Σίσι, φτάνει στα όρια της παραδοξολογίας.

Προσπαθώντας να αναλύσει το ρόλο των BRICS, ένα ρεύμα σκέψης (που περιλαμβάνει τη λεγόμενη «πατριωτική» Αριστερά) μιλάει για αποφάσεις που παίρνουν Χώρες. Όμως δεν πρόκειται για Χώρες, αλλά για τις κυβερνήσεις και τα καθεστώτα αυτών των χωρών. Η Ινδία σήμερα δεν είναι η Ινδία του ειρηνιστή Γκάντι, αλλά η Ινδία του ακροδεξιού, υπερεθνικιστή Μόντι που θεωρεί ότι όλη η περιοχή από τα Ιμαλάια μέχρι τα Στενά της Ινδονησίας είναι προορισμένη να κυβερνηθεί από το ινδικό κράτος, με ιδεολογικό κέντρο την απόλυτη ινδουϊστική ορθοδοξία. Η Αίγυπτος του Σίσι δεν έχει καμία σχέση με την Αίγυπτο του Νάσερ, λειτουργώντας σήμερα σαν το πιο φιλο-αμερικανικό καθεστώς στην περιοχή της Ανατολι-

κής Μεσογείου, με εξαίρεση του Κράτος του Ισραήλ.

Όποιος νομίζει ότι οι BRICS είναι οι κληρονόμοι του παλιού Κινήματος των Αδέσμευτων Χωρών, κάνει λάθος. Γιατί στο μεταξύ μεσολάβησαν οι δεκαετίες της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και των αντίστοιχων νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Το αποτέλεσμα που προέκυψε μέσω αυτής της «ανάπτυξης» ήταν αστικές τάξεις και κρατικοί μηχανισμοί δεμένοι με χίλια νήματα με τα «κέντρα» της παγκοσμιοποίησης, αλλά επίσης κυρίαρχες τάξεις και κράτη μεγαλύτερης ισχύος, πλέον, ώστε να έχουν δικά τους, σχετικά αυτόνομα σχέδια κυριαρχίας στις περιοχές τους. Αυτοί οι υπο-ιμπεριαλισμοί στους ελιγμούς, στους ανταγωνισμούς και στις συγκρούσεις συμφερόντων τους συγκροτούν συμμαχίες και σχέσεις που είναι πιο εύθραστες, ασταθείς και καιροσκοπικές από ποτέ. Ο όρος «λυκοσυμμαχίες» που χρησιμοποίησε ο Λένιν ταιριάζει σήμερα, ίσως, περισσότερο από ποτέ.

Ο Ρώσος φασίστας φιλόσοφος Αλεξάντερ Ντούγκιν ισχυρίζεται ότι στο Γιοχάνεσμπουργκ, με την απόφαση περί διεύρυνσης των BRICS επισήμως «γεννήθηκε ο πολυπολικός κόσμος». Στην πραγματικότητα στο Γιοχάνεσμπουργκ είχαμε άλλη μια ένδειξη ότι έχουμε περάσει στην εποχή του πολυπολικού ιμπεριαλισμού. Και στις μέρες που ακολούθησαν οι ειδήσεις που αναδύονται επιβεβαιώνουν ότι αυτό το σύστημα σχέσεων γίνεται καθημερινά όλο και πιο εύφλεκτο και επικίνδυνο. Και ότι για το στρατόπεδο των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων μαζών είναι απαραίτητη η απόλυτη ανεξαρτησία τόσο απέναντι στις «πεινασμένες» όσο και απέναντι στις «χορτάτες» συνιστώσες του σύγχρονου καπιταλιστικού κόσμου.

Η εποχή Κασσελάκη στον ΣΥΡΙΖΑ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η άνοδος του Αλέξη Τσίπρα στο πολιτικό στερέωμα έγινε με τη μέθοδο «φλας αριστερά». Η Νεολαία του Συνσπισμού, υπό τη δική του ηγεσία, διαδήλωνε στη Γένοβα στην εποχή του Φόρουμ, βγάζοντας περιφρονητικά τη γλώσσα απέναντι στους Ιταλούς πρώην ευρωκομμουνιστές που διέλυαν το ιστορικό κόμμα τους, το PCI, για να συγκλίνουν με την τότε σοσιαλδημοκρατία («Τα Βαλκάνια πνίξατε στο αίμα – Άντε και γαμήσου σύντροφε Ντ' Αλέμα!»). Είκοσι χρόνια μετά, ο «ώριμος» Αλέξης Τσίπρας διαμορφώνει το πολιτικό και οργανωτικό πλαίσιο της διάλυσης του κόμματός του, του ΣΥΡΙΖΑ, και την μετάβαση προς ένα κάποιο Δημοκρατικό Κόμμα, μέσα από μια φαρσοκωμωδία που θα έκανε ακόμα και τους πιο δεξιούς Ιταλούς «αναθεωρητές» να κοκκινίζουν από ντροπή. Τουλάχιστον ο Ντ' Αλέμα διατηρούσε τον προσδιορισμό «Αριστερά» στον τίτλο των κομματιδίων που διαδοχικά έστησε, ενώ τις μετατοπίσεις του τις πέρναγε μέσα από κομματικά συνέδρια, όπου τις υποστήριζε πολιτικά και διεκδικούσε πλειοψηφίες. Αυτά βέβαια δεν προστάτευαν τους Ιταλούς «μετακομμουνιστές» από το άδοξο και ταπεινωτικό τέλος, δηλαδή τη δημιουργία των συνθηκών της ήττας τους από τον Μπερλουσκόνι. Και αυτό οφείλει να το θυμάται καλά το παραέκι των εδώ μαθητευόμενων μάγων.

Χρήμα, προεδρικοί και «αμερικανιές»

Η νίκη του Κασσελάκη στην κούρσα της διαδοχής του Αλέξη Τσίπρα δεν έχει κάτι το ανεξήγητο. Από την αρχή της καμπάνιας του, έγινε καθαρό ότι στην υποστήριξή του εμπλέκεται χρήμα και δη μεγάλο χρήμα (αυτό είναι ο «επαγγελματισμός» στην

επικοινωνία). Από την αρχή της καμπάνιας του, έγινε καθαρό ότι στο πλευρό του τάχθηκαν συντονισμένα τα καθεστωτικά ΜΜΕ, που (με τρόπο θετικό ή αρνητικό, αυτό είναι αδιάφορο) μετέτρεπαν σε είδηση πρώτης γραμμής κάθε κουβέντα (εξυπνάδα ή βλακεία) του φερέλπιδος νέου, καταλήγοντας πάντα στην πρόβλεψη της νίκης του. Όμως αυτά δεν θα ήταν αρκετά για τη νίκη του, χωρίς την καθοριστική εμπλοκή μιας ισχυρής εσωτερικής στον ΣΥΡΙΖΑ δύναμης. Και αυτή είναι σήμερα ορατή χωρίς καμιά αμφιβολία: ο ίδιος ο Τσίπρας και η παρέα του, της παλιάς «προεδρικής φρουράς», που σήμερα αναλαμβάνει να κρατήσει τον Κασσελάκη στα πόδια του.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Στέφανος Κασσελάκης δεν έχει πολιτική. Ο Αντώνης Λιάκος (έμπειρος σε αυτά, μετά τη θητεία του στην αυλή του Κώστα Σημίτη) σωστά εντόπισε τον πυρήνα της, σε μια παλιότερη συνέντευξη του Κασσελάκη: «Το να υπάρξει ένα άλλο κοινωνικό σύστημα... είναι στη σφαίρα της ουτοπίας. Ζούμε σε καπιταλισμό. Αυτή είναι η πραγματικότητα... Αυτό που μπορεί να κάνει η πολιτική είναι να δημιουργήσει κατάλληλα εργαλεία και κίνητρα [σ: ;] καθώς και να θέσει τους κανόνες [σ: ;:] ώστε από τη δραστηριότητα του ιδιωτικού τομέα [σ: !] να μπορούν να ενισχυθούν κοινωνικές προτεραιότητες [σ: !!]. Το θέμα είναι να υπάρχουν ίδιοι κανόνες για όλους. Σε αυτό πάσχει η Ελλάδα, στην οποία δεν υπάρχει υγιής ανταγωνισμός». Αυτός ο πυρήνας ιδεών είναι έξω και πέρα από κάθε όριο, όποιου συνεκτικού συλλογικού ρεύματος αναφοράς στις παραδόσεις του εργατικού κινήματος. Είναι πέρα και έξω από τα όρια όποιου ρεύματος της πολιτικής Αριστεράς. Στην εποχή Κασσελάκη αυτό που θα παίζεται στον ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είναι τόσο το ΡΙΖ (από το ριζοσπαστική) όσο το Α (από το Αριστερά, στον

τίτλο του ΣΥΡΙΖΑ). Και πράγματι, το Δημοκρατικό Κόμμα στις ΗΠΑ, και πιο ειδικά ο «κύκλος» Μπρίντεν όπου ο Κασσελάκης έμαθε τα βασικά πολιτικά γράμματα, είναι πέρα κι έξω από κάθε έννοια που μπορούσε να δώσει στη λέξη «Αριστερά» (της σοσιαλδημοκρατίας συμπεριλαμβανομένης) το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη.

Μετάλλαξη όχι «άλωση»

Κάποιοι στον Τύπο, αλλά και στις συζητήσεις γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ, αναρωτιούνται πώς έγινε δυνατόν να «αλωθεί» ο ΣΥΡΙΖΑ από ένα τέτοιο πρόσωπο, που συμβολίζει και υπηρετεί μια τέτοια πολιτική. Η ίδια η ερώτηση είναι λάθος. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αλώθηκε. Μεταλλάχθηκε σταδιακά αλλά συστηματικά, και παραδόθηκε από την ηγεσία του στον Κασσελάκη, στα πλαίσια μιας επιχείρησης μετάβασης σε ένα τελείως διαφορετικό κόμμα. Επιχείρηση που προϋποθέτει απαλλαγή από γνώρισμα, σύμβολα, ονόματα και (αναπόφευκτα) κάποια πρόσωπα.

Ο Τσίπρας και η παρέα του θεωρούν νίκη τους τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015. Ήταν η στρατηγική ήττα τους. Γιατί τότε ανέλαβαν να κυβερνήσουν υπηρετώντας την πολιτική του αντίπαλου κοινωνικού μπλοκ. Θεωρούν ότι η συμφωνία με τους δανειστές το 2018, που ονομάστηκε «έξοδος από τα μνημόνια» ήταν επιτυχία τους. Καθώς αποτελούσε τη μονιμοποίηση των μνημονιακών περικοπών, ήταν το σημείο ρήξης των σχέσεων με την κοινωνική βάση τους. Έχασαν τις εκλογές το 2019 και δεν τόλμησαν να συζητήσουν το πώς και το γιατί. Πήγαν στις εκλογές του 2023 με σημαία τη διεύρυνση και το «δικαιοσύνη παντού» (να 'τος ο Κασσελάκης...) και συντριβήκανε από τον παραπαίοντα Μητσοτάκη, χάνοντας την προτίμηση των εργατών και των φτωχών.

Σε αυτό το κόμμα δεν είναι μόνο ο Κασσελάκης μια «μεταβατική»

ηγεσία, είναι όλος ο ΣΥΡΙΖΑ πλέον ένα «μεταβατικό» κόμμα. Ο Αλ. Τσίπρας και η φρουρά του, από καιρό, δεν κρύβουν ότι επιδιώκουν μια μετα-ΣΥΡΙΖΑ «ανασύνθεση» προς τον κεντρώο σοσιαλφιλελευθερισμό.

Το άλλοθι για αυτές τις επιλογές είναι η (τάχα) εκλογική αποτελεσματικότητα. Με σημαία τη «διεύρυνση για να νικήσουμε στις εκλογές», ο Τσίπρας οδήγησε προς 4-5 βαριές εκλογικές ήττες. Ο Κασσελάκης υποσχεται διαρκώς ότι αυτός «μπορεί να νικήσει τον Μητσοτάκη», όμως οι δημοσκοπήσεις μετά την εσωκομματική επικράτησή του, δείχνουν μια επισφαλής στασιμότητα στο έδαφος της ήττας. Αυτή η πολιτική κατεύθυνση, πέρα από τα προφανή ιδεολογικοπολιτικά κενά και αντιφάσεις της, έχει ήδη καταγράψει ότι δεν είναι αυτό που υποσχεται, δεν είναι βάση πολιτικής/εκλογικής νίκης ενάντια στη Δεξιά.

Σε αυτήν την πορεία, ο οργανωτικός εκφυλισμός είναι άμεσα συγκρίσιμος με τον πολιτικό/ιδεολογικό εκφυλισμό. Η εκλογή του προέδρου «αδιαμεσολάβητα» από τον λαό του κόμματος ήταν και είναι μια φάρσα δημοκρατίας. Σε αυτόν τον οργανισμό, όπου ο Τσίπρας δικαιούται να ισχυριστεί ότι μπορεί να κάνει πρόεδρο ακόμα και τον κηπουρό του, δεν είναι φρόνιμο να κάνει κανείς προβλέψεις. Ο Κασσελάκης μπορεί να αποδειχθεί νομιμόφρων μεταβατική ηγεσία και αύριο-μεθαύριο, μέσα σε ένα νέο κόμμα, ο Μεσσίας να κληθεί να επιστρέψει στον θρόνο του. Όμως και ο Τσίπρας δεν μπορεί να κοιμάται ήσυχος: κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι δεν θα του φερθούν όπως αυτός φέρθηκε κάποτε στον μέντορά του.

Η παλιότερη απάντηση του Άγγελου Ελεφάντη στο ερώτημα για τις προοπτικές του ΠΑΣΟΚ («από τη σκοπιά του σοσιαλισμού, είναι παντελώς αδιάφορο»), γίνεται όλο και πιο ταιριαστή σχετικά με τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

ΛΑΡΚΟ: Νέα κινητοποίηση στο Υπουργείο Οικονομικών

Νέα κινητοποίηση έχουν προγραμματίσει για την Τετάρτη 4 Οκτώβρη στο Υπουργείο Οικονομικών οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν στην ανακοίνωσή τους: «Χρωστάμε πολλά σε αυτούς που χάσαμε στη ΛΑΡΚΟ, σε αυτούς που αρρώστησαν στη ΛΑΡΚΟ, σε αυτούς που έκτισαν τη ΛΑΡΚΟ και την λειτούργησαν. Χρωστάμε όμως και στους εαυτούς μας και στη νέα γενιά να μείνουμε όρθιοι, αξιοπρέπεια να βγούμε νικητές. Και θα τα καταφέρουμε. Ντουβάρη με τα ντουβάρια της ΛΑΡΚΟ θα γίνουμε, έξω από αυτήν δεν βγαίνουμε».

Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν έτσι τις κινητοποιήσεις που κάνουν τα τελευταία τέσσερα χρόνια για να παραμείνει ανοιχτή η ΛΑΡΚΟ. Για να αποφευχθούν τα σχέδια της κυβέρνησης της ΝΔ που στοχεύει ως το τέλος του Δεκέμβρη του 2023 να έχει πουληθεί η ΛΑΡΚΟ και μάλιστα απολύοντας όσους εργαζομένους δουλεύουν ακόμη στην επιχείρηση. Οι κινητοποιήσεις τους είναι αυτές που έχουν δυσκολέψει την κυβέρνηση να ολοκληρώσει τα σχέδιά της για το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ. Σχέδια που τα τελευταία τέσσερα χρόνια έχουν κοστίσει στο δημόσιο πάνω από 100 εκ. ευρώ. Λεφτά που αντί να δοθούν

για την αναβάθμιση της επιχείρησης ή για τις πολύ μεγάλες κοινωνικές ανάγκες, δόθηκαν μόνο και μόνο για να απαξιωθεί η εταιρεία και να είναι πιο χαμηλό το κόστος για τους ιδιώτες αγοραστές της ΛΑΡΚΟ.

Το Μάρτιο του 2023 η ΕΕ συμπεριέλαβε τον χαλκό και το νικέλιο ως στρατηγικά μέταλλα. Αυτή η απόφαση θα εξασφαλίσει ταχύτερα άδειες και ευκολότερη πρόσβαση σε χρηματοδότηση. Ο νόμος περί κρίσιμων πρώτων υλών (CRMA) της Ε.Ε. προσθέτει τα δύο μέταλλα σε έναν κατάλογο που προηγουμένως είχε επικεντρωθεί σε πιο εξειδικευμένα ορυκτά όπως το κοβάλτιο, το λίθιο και οι σπάνιες γαίες. Τώρα που το Νικέλιο αποκτά στρατηγική σημασία με δυνατότητα χρηματοδότησης από ευρωπαϊκά κονδύλια τώρα ξεπουλιέται σε ημέτερους για να καρπωθούν τον πλούτο. Οι εργαζόμενοι με την κινητοποίησή τους διεκδικούν να μην υπάρξει κανένας άνεργος από 1/1/2024. Να μετατραπούν οι συμβάσεις εργασίας από ορισμένου σε αορίστου χρόνου. Να επαναφέρει η κυβέρνηση τα δώρα εορτών και το επίδομα αδειάς. Να υλοποιηθεί σχέδιο συντήρησης και ενιαίας επαναλειτουργίας με όλους τους εργαζόμενους στην εργασία και συγκροτημένα δικαιώματα.

Τραγικές ελλείψεις προσωπικού στο Κέντρο Υγείας Μηχανιώνας

Με ανοιχτή επιστολή τους 32 γιατροί, νοσηλεύτριες και μέλη διοικητικού και τεχνικού προσωπικού καταγγέλλουν πως οι ελλείψεις είναι τραγικές στο Κέντρο Υγείας (ΚΥ) Νέας Μηχανιώνας. Σήμερα υπηρετούν μαζί με την Διευθύντρια μόνο 10 Γενικοί γιατροί. Μόλις το ένα τρίτο δηλαδή του στοιχειωδώς απαιτούμενου για το Δήμο Θερμαϊκού που έχει πραγματικό πληθυσμό 70.000 κατοίκων. Αριθμός που τουλάχιστον διπλασιάζεται το καλοκαίρι.

Αυτός ο αριθμός γιατρών δεν επιτρέπει την παρουσία 2 εφημερευόντων ειδικών γιατρών τις καθημερινές ημέρες (όπως επιβάλλεται από την κίνηση στα επείγοντα), άλλα και την ανάγκη να υπάρχει 2ος γιατρός για συνοδεία σοβαρού περιστατικού με το ΕΚΑΒ) και το κενό καλύπτεται μερικώς με ειδικευμένους της Γενικής Ιατρικής, που κάνουν το τμήμα

εκπαίδευσή τους στο ΚΥ, κάτι το οποίο όμως έχει ημερομηνία λήξης σύντομη καθώς δεν δηλώνονται παρά ελάχιστοι νέοι γιατροί για να εκπαιδευτούν στην ειδικότητα της Γενικής Ιατρικής. Ο ανεπαρκέστατος αυτός αριθμός των 10 υπηρετούντων μόνιμων γιατρών δεν επιτρέπει επίσης την καθημερινή παρουσία ειδικευμένου Γενικού Ιατρού στα Περιφερικά Ιατρεία που υπάγονται στο ΚΥ (Περαίας, Επανομής, Νέων Επιβατών, Πλαγιαρίου) τα οποία εξυπηρετούν πολύ μεγάλο πληθυσμό.

Τραγικές είναι οι ελλείψεις και στα ασθενοφόρα του ΚΥ. Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μόνο 1 οδηγός ο οποίος συνταξιοδοτείται στο τέλος του έτους. Αυτό σημαίνει ότι πολύ λίγες από τις 3 καθημερινές 8ωρες βάρδιες καλύπτονται μηνιαίως και τα περισσότερα περιστατικά πέφτουν στις πλάτες του ΕΚΑΒ Θεσσαλονίκης με ότι αυτό σημαίνει στην καθυστέρηση αντιμετώπισης.

Υποβαθμίζεται συνεχώς το Νοσοκομείο Άρτας

Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι και η τριμελής Επιτροπή Γιατρών του Γενικού Νοσοκομείου (ΓΝ) Άρτας το νοσοκομείο υπολειτουργεί για καθώς ξεμένει συνεχώς από γιατρούς. Όλο το καλοκαίρι το ακτινολογικό τμήμα του ΓΝ Άρτας λειτούργησε με 2 μόνιμους γιατρούς, κάνοντας 13 και 14 εφημερίες ο καθένας καλύπτοντας και όλη την πρωινή λειτουργία του τμήματος, φτάνοντας στα όρια της εξάντλησης και ξεπερνώντας τα όρια στοιχειώδους ασφάλειας για τους ασθενείς.

Με αυτό το σκληρό διαμορφωμένο η διοίκηση του νοσοκομείου αποφάσισε να στέλνει τους ασθενείς σε ιδιωτικό εργαστήριο για αξονικές, υπερήχους κλπ, με ότι κινδύνους ενέχει αυτό για την ασφάλεια και την ζωή τους. Αντί λοιπόν να προσλάβουν κι άλλους ακτινολόγους με βάση και τις προεκλογικές δεσμεύσεις της κυβέρνησης για 10.000 και πλέον προσλήψεις στην υγεία αποφάσισαν να αφήσουν το νοσοκομείο με 1 ακτινολόγο. Και δεν είναι το μόνο τμήμα που λειτουργεί με τέτοιες ελλείψεις. Και οι εφημερίες στα χειρουργεία από τον περασμένο Μάη γίνονται από 1 χειρουργό και χωρίς βοηθό.

Στην Παθολογική κλινική που έχει 32 κλίνες νοσηλεύονται σχεδόν καθημερινά 50 και 60 κάτι που έχει οδηγήσει το εξουθενωμένο προσωπικό και ειδικά τους γιατρούς σε παραιτήσεις. Αντίστοιχα προβλήματα και ελλείψεις υπάρχουν ακόμη στην Πνευμονολογική, στη Μονάδα Τεχνητού Νεφρού, στην Ψυχιατρική κλινική όπου ο κάθε γιατρός εφημερεύει 10 μέρες το μήνα όπως γίνεται και στη Μαιευτική. Ενώ εδώ και 2 χρόνια λόγω συνταξιοδότησης δε λειτουργεί το τμήμα πρόληψης μεσογειακής αναιμίας. Συνολικά το 1/3 των οργανικών θέσεων του νοσοκομείου είναι κενές.

Οι λύσεις της κυβέρνησης επιδεινώνουν τα προβλήματα και εξοντώνουν τους γιατρούς καθώς αυτό που συμβαίνει είναι γιατροί από το ΓΝ Άρτας να μετακινούνται στο ΓΝ Πρέβεζας και από το Αγρίνιο να πηγαίνουν στην Άρτα. Γελοίες καταστάσεις που διογκώνουν τα προβλήματα στα νοσοκομεία. Μόνη απάντηση είναι ο κοινός αγώνας των εργαζομένων στα νοσοκομεία και των κατοίκων στη Δυτική Ελλάδα και σε όλη την περιφέρεια που θα απαιτεί την κάλυψη όλων των κενών στα νοσοκομεία με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.

Το νομοσχέδιο Γεωργιάδη να μην εφαρμοστεί

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η Πέμπτη 21 Σεπτέμβρη μπορεί να χαρακτηριστεί ως μέρα ορόσημο στην ιστορία της εργατικής τάξης της χώρας. Μπορεί η 24ωρη απεργία να μην ήταν γενική αφού οι γραφειοκρατικές μαριονέτες του συστήματος που έχουν την πλειοψηφία στη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) έσκυψαν το κεφάλι στις προταγές των καπιταλιστών και δεν κάλεσαν σε απεργία, έγινε όμως γενική στην πράξη καθώς για πρώτη φορά 31 Εργατικά Κέντρα και 18 Ομοσπονδίες της ΓΣΕΕ κάλεσαν την ίδια μέρα σε 24ωρη απεργία.

Προφανώς παρά τις μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις που έγιναν σε όλη την Ελλάδα, από την Αθήνα και

τον Πειραιά ως τη Θεσσαλονίκη, από την Κομοτηνή και την Καβάλα ως το Ναύπλιο, από την Ηγουμενίτσα και την Πρέβεζα ως τη Σάμο, δεν κατορθώσαμε να ανατραπεί άμεσα το νομοσχέδιο Γεωργιάδη.

Έχουμε δει και στο παρελθόν (π.χ. νομοσχέδιο Γιαννίτση για το ασφαλίστικο το 2001) ότι για να τα καταφέρουμε χρειάζεται πολύ μεγαλύτερη ενότητα και πολύ πιο μαζική κινητοποίηση της εργατικής τάξης για να τα καταφέρει. Φάνηκε όμως ότι οι δυνατότητες για να τους αναγκάσουμε να μην εφαρμόσουν το νομοσχέδιο υπάρχουν. Οι δυνατότητες αυτές θα αυξάνουν με ταχύ ρυθμό όσο ο κόσμος συνειδητοποιεί την συνεχή κοροϊδία της κυβέρνησης που τότε μας καίει ζωντανούς, τότε μας πνίγει στις θάλασσες και τότε μας βουλιάζει στις λάσπες για να μπορούν να αυξάνουν

τα κέρδη των καπιταλιστών.

Οι από πάνω μας φοβούνται και αυτό φάνηκε από τα καραγκιοζιλίκια του υπουργού Εργασίας αμέσως μετά την απεργία όπου προσπάθησε να στήσει ένα μεγάλο επικοινωνιακό σόου από τα φίλα προσκείμενα στην κυβέρνηση τηλεοπτικά κανάλια και ΜΜΕ συνολικότερα. Πάνω στον πανικό του να δείξει ότι η εργατική τάξη είναι με το μέρος του ανέφερε ψευδή στοιχεία για τη συμμετοχή στις απεργιακές κινητοποιήσεις με πιο τρανταχτό παράδειγμα αυτό στα εργοστάσια της «ΒΙΚΟΣ» που ο Γεωργιάδης δήλωσε ότι δεν απέργησε κανείς ενώ στην πραγματικότητα απέργησε το 90% των εργαζομένων.

Το νομοσχέδιο είναι τόσο καλό που λίγες μέρες μετά την ψήφισή του, άρχισαν οι απολύσεις εργαζομένων. Απολύσεις σε δύο εργαζόμενους που

αρνήθηκαν να δουλέψουν 12ωρο στο κέντρο διακίνησης της Αθηναϊκής Ζυθοποιίας στο Αιγάλεω. Απολύσεις που έχουν ξεσηκώσει οργή σε εργαζόμενους του κλάδου και όχι μόνο. Και έφερε και κινητοποιήσεις έξω από το κέντρο διακίνησης της Αθηναϊκής Ζυθοποιίας. Σε αυτές τις καθημερινές καταστάσεις που θα προκύπτουν από την πραγματικότητα θα κριθεί το αν θα εφαρμοστεί ή όχι ο νόμος Γεωργιάδη.

Είναι η στιγμή που θα πρέπει να συνενωθούν αγωνιστικά όλοι οι αγώνες που υπάρχουν στα σωματεία και να χτυπήσουν συντονισμένα το νομοσχέδιο και την κυβέρνηση, με τις απεργιακές δράσεις τους, τις δράσεις ενημέρωσης των εργαζομένων και των ανέργων για την εργασιακή ζούγκλα που τους επιφυλάσσει το νομοσχέδιο Γεωργιάδη.

Σε κατάσταση πολιορκίας εκατοντάδες εργαζόμενες/οι στην έρευνα

Του Δημήτρη Μπάρκα, μέλους ΔΣ Πανελλαδικού Σωματείου Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ)

Την τελευταία ημέρα του Σεπτέμβρη εξέπνευσε η προθεσμία υποστήριξης διατριβής για τις εργαζόμενες και εργαζόμενους στην έρευνα οι οποίες είχαν λάβει «τροφεία» από Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών στα πλαίσια του «Β κύκλου διδακτορικών υποτροφιών». Παράλληλα, στις 31 Οκτωβρίου λήγει η αντίστοιχη προθεσμία για όσες και όσους υπάγονταν στις υποτροφίες «ώριμων διδακτορικών» του ΙΚΥ. Εκατοντάδες ερευνητές/τριες, οι οποίοι δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν έγκαιρα την διατριβή τους βρίσκονται εδώ και πάνω από ένα χρόνο υπό συνεχείς απειλές από το ΙΚΥ, ότι αν ξεπεράσουν τις προθεσμίες θα πρέπει να επιστρέψουν τα ποσά των υποτροφιών, αλλιώς θα κινηθούν νομικές και φορολογικές διαδικασίες! Πρόκειται για ποσά τα οποία μπορεί να φτάνουν και τα 30.000 ευρώ, ενώ δυστυχώς δεν είναι λίγοι όσοι διέκοψαν τα διδακτορικά τους και δανείστηκαν για να επιστρέψουν τα χρήματα της υποτροφίας. Στην ουσία το ΙΚΥ ζητά από τους υπότρο-

φους να επιστρέψουν δεδουλευμένα έως και 36 μηνών!

Σε όλη την περίοδο καταβολής των υποτροφιών υπήρχαν ήδη μεγάλες κωλυσιεργίες από την πλευρά του ΙΚΥ. Όπως ανέφεραν σε κοινή τους ανακοίνωση σωματεία των ερευνητών το καλοκαίρι:

«Μεγάλες καθυστερήσεις σε πληρωμές, υποβάθμιση των κοινωνικών κριτηρίων στη χορήγηση υποτροφιών, μη χορήγηση αναβολών σε συναδέλφισσες εγκύους, υποστήριξη διοργάνωσης συνεδρίων με απάραικτο και αναχρονιστικό περιεχόμενο, διεύρυνση των περιορισμών των όρων λήψης υποτροφιών μετά την αρχική προκήρυξή τους, επιβολή της υποχρέωσης σε συναδέλφους/ισσες να παρέχουν επικουρικό χωρίς σύμβαση λόγω ασυμβίβαστου με τους όρους της υποτροφίας. Η κωλυσιεργία μπορεί να διαπιστωθεί ακόμη και στο γεγονός ότι η προκήρυξη των «ώριμων διδακτορικών» διαφημιζόταν ήδη από τον Οκτώβριο του 2020 με την προκήρυξη να γίνεται εν τέλει 2,5 χρόνια μετά.»

Είμαστε εργαζόμενοι και εργαζόμενες και όχι «ξεχασιάρικά παιδιά»

Τόσο το ΙΚΥ, όσο και μια σειρά άλλοι φορείς οχυρώνονται κυρίως γύρω από τις ασφυκτικές προθεσμίες που

θέτει το πλαίσιο του ΕΣΠΑ – ολοκλήρωση μέχρι τον Δεκέμβρη του 2023 – αλλά κυρίως γύρω από το ότι «αυτοί ήταν οι όροι από την αρχή και το ξέρατε». Προσπερνώντας την κατάσταση που παραθέσαμε παραπάνω σχετικά με την κατάσταση στο ΙΚΥ όλα αυτά τα χρόνια, πρέπει να τονίσουμε ότι τα χρήματα αυτά δεν χαρίστηκαν, αποτελούν δεδουλευμένα. Μια διατριβή περνάει από διάφορα κοπιώδη στάδια:

βιβλιογραφική έρευνα, διαμόρφωση θεωρητικού πλαισίου, έρευνα πεδίου ή εργαστηρίου, παρουσίαση σε επιστημονικά συνέδρια, επιστημονικές δημοσιεύσεις και πολλές άλλες διαδικασίες ανάλογα με τις ιδιαίτερες απαιτήσεις των επιστημονικών πεδίων.

Η εκτέλεση των καθηκόντων ελέγχεται από τα πανεπιστημιακά τμήματα, η πλειοψηφία των οποίων έχει προχωρήσει ή προχωρά σε εντατικοποίηση των διδακτορικών σπουδών και ασφυκτικό έλεγχο υλοποίησης για κάθε βήμα. Ουσιαστικά, οι υποψήφιοι διδάκτορες παράγουν εργασία, ακόμη κι αν αυτή δεν οδηγήσει ποτέ σε διδακτορικό. Ακόμα κι έτσι, όμως, η διεξαγωγή πρωτότυπης έρευνας δεν μπορεί να μπαίνει σε αυστηρά χρονοδιαγράμματα. Είναι αδύνατο να προβλεφθεί με ακρίβεια, τότε και πώς θα ολοκληρωθούν οι εκάστοτε πει-

ραματικές, αναλυτικές διαδικασίες ή έρευνες πεδίου, πόσο μάλλον σε συνθήκες πολύμηνων λοκντάουν.

Επιπλέον, οι ερευνητές επιφορτίζονται με άλλα καθήκοντα, κατά κανόνα χωρίς αμοιβή: επικουρικό διδακτικό έργο, επιτηρήσεις, διοικητικά και εργαστηριακά καθήκοντα άσχετα με τη διατριβή τους κ.α. Η μόνη υποχώρηση που έκανε το ΙΚΥ, ήταν να αναγνωρίσει μια ολιγόμηνη παράταση λόγω της πανδημίας, φυσικά αμισθί και μόνο για τους υπότροφους του Β κύκλου.

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, οι υπότροφοι μέσα από τα σωματεία και τους συλλόγους τους ζητούσαν:

α) την οριζόντια παράταση της ημερομηνίας υποβολής του τελικού παραδοτέου (της διατριβής), β) τον επαναπροσδιορισμό του τελικού παραδοτέου ούτως ώστε αυτό να μην είναι η διδακτορική τους διατριβή και γ) την κατάργηση του όρου της επιστροφής των «τροφείων» (δηλαδή των δεδουλευμένων τους).

Ο πρόεδρος του ΙΚΥ στις απαντητικές επιστολές απέρριψε όλα τα αιτήματα.

Η μόνη αποδεκτή λύση δεν μπορεί να είναι άλλη από το κατεξοχήν αρμόδιο Υπουργείο Παιδείας να πάρει την πολιτική απόφαση κατάργησης της απαράδεκτης διάταξης επιστροφής δεδουλευμένων.

Συνέντευξη με την Όλγα Σακαλή, πρώην πρόεδρο του Συλλόγου Αρχαιολόγων

«Χαιρόμαστε με το αποτέλεσμα των εκλογών, αλλά δεν εφησυχάζουμε»

? Πες μας για τα εξαιρετικά αποτελέσματα της παράταξής σας στις πρόσφατες εκλογές του ΣΕΑ! Προφανώς δρέψατε τους καρπούς χρόνων αγωνιστικής παρουσίας, με πρόσθετη, φέτος, την...αρωγή της Μενδώνη! Από εδώ και πέρα, πώς σκοπεύετε να συνεχίσετε απέναντι στην επιχειρούμενη εκδικητική και τρομοκρατική έξωση του ΣΕΑ από το κτίριο της Ερμού;

Είναι αλήθεια πως τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά, πρωτίστως για τον ίδιο τον Σύλλογο και δευτερευόντως για την παράταξή μας. Κι αυτό δεν είναι τυπική διατύπωση συνδικαλιστικής ευγένειας, σε αυτές τις εκλογές διακυβευόταν η ύπαρξη κι ο χαρακτήρας του Συλλόγου. Διεξάχθηκαν ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη μια πρωτοφανής επίθεση της κυβέρνησης και ιδιαίτερα της ηγεσίας του ΥΠ.ΠΟ κατά του ΣΕΑ. Η εκδικητική έξωση από το εμβληματικό κτήριο της οδού Ερμού είναι η κορυφή του παγόβουνου. Καθημερινά βιώνουμε επιθέσεις μέσα από τα ελεγχόμενα από την κυβέρνηση ΜΜΕ με καταιγισμό ψεύδους, συκοφαντίας και προσωπικούς προσβλητικούς χαρακτηρισμούς ενώ ταυτόχρονα ενεργοποιήθηκε και η «ση φάλαγγα»: Η υπόδικη για κακογρήματα ηγεσία της ΠΟΕ -ΥΠΠΟ υπήρξε η μόνη συλλογικότητα στην Ελλάδα που τάχθηκε υπέρ της κ. Μενδώνη, ελπίζοντας στη συνδρομή της ώστε να αποφύγει το πικρό ποτήρι της δικαιοσύνης, ενώ λίγες μέρες πριν τις εκλογές 9 διευθυντικά στελέχη, απαξιώνοντας τις συλλογικές διαδικασίες του Συλλόγου, «θυμήθηκαν» πως ένας επιστημονικός Σύλλογος δεν μπορεί να ασχολείται με... «άσχετα» θέματα, όπως ο πνιγμός

εκατοντάδων ανθρώπων στην Πύλο και ζήτησαν να αποχωρήσουν από τον Σύλλογο.

Ο ΣΕΑ ενόχλησε και ενοχλεί. Ήταν ο Σύλλογος που αποδόμησε την εθνικιστική φαντασίωση που σχεδίαζαν με κέντρο την Αμφίπολη, καταπατώντας κάθε έννοια επιστημονικής δεοντολογίας. Κατήγγειλε κάθε περίπτωση απαξίωσης και εκποίησης των μνημείων, την έμμεση ιδιωτικοποίηση των κρατικών Μουσείων, την νομιμοποίηση της αρχαιοκαπηλίας δια της Συλλογής Στερν, την αποδυνάμωση του επιστημονικού και θεσμικού ρόλου της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας. Ύψωσε τη φωνή του κατά της αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης και των ρατσιστικών εγκλημάτων. Στο κτήριο του έδωσε βήμα σε εκατοντάδες επιστημονικούς και πολιτιστικούς φορείς αλλά και στην κοινωνική διαμαρτυρία για τη βαρβαρότητα που ζούμε. Δεν κατάφεραν να τον αλώσουν ή να τον φιμώσουν, τελευταία επιλογή ήταν η απονομιμοποίησή μέσω της απομαζικοποίησής του.

Σε αυτήν ακριβώς την επιδίωξη απάντησαν οι συνάδελφοι και οι οι συναδέλφισσες με τη μαζική προσέλευσή τους στις πρόσφατες εκλογές που ξεπέρασε το ποσοστό του 70%. Εξίσου σημαντική ήταν η διασφάλιση του χαρακτήρα και του προσανατολισμού του Συλλόγου και εγγύηση για αυτό αποτελεί η υπερψήφιση της Ενωτικής Αγωνιστικής Κίνησης (ΕΑΚ), της παράταξης που συσπειρώνει το σύνολο των αριστερών, ριζοσπαστικών δυνάμεων. Η ΕΑΚ αναδείχθηκε πρώτη δύναμη σημειώνοντας εντυπωσιακή άνοδο καθώς συγκέντρωσε 41,1% (από 33% στις προηγούμενες εκλογές). Χαιρόμαστε για την άνοδο που σημείωσαν και οι άλλες προοδευτικές παρατάξεις, αλλά και για το γεγονός πως οι συνάδελφοι/σες απάντησαν δυναμικά στην πολιτική της ηγεσίας του ΥΠ.ΠΟ. καθώς η παράταξη που στη συνείδηση των συναδέλφων ταυτίστηκε με τις κυβερνητικές επιλογές εξαφανίστηκε εκλογικά, δεν εκπροσωπείται στο νέο Δ.Σ. χάνοντας και τις 2 έδρες που είχε στο προηγούμενο.

Χαιρόμαστε αλλά δεν εφησυχάζουμε. Είναι βέβαιο πως η πολιτική ηγεσία του ΥΠΠΟ δεν πρόκειται να σεβαστεί την ηχηρή έκφραση της θέλησης των αρχαιολόγων. Αντίθετα θα προχωρήσει σε πιο αυταρχικές και αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις

κατά ενός Συλλόγου που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της αντίστασης στην πολιτική της. Θα συνεχίσει την απαράδεκτη διαδικασία άρσης της παραχώρησης της ιστορικής έδρας του ΣΕΑ, αλλά και θα επιχειρήσει να κάμψει το φρόνημά μας με προσωπικές επιθέσεις και αξιοποίηση μηχανισμών. Το βασικό τους όπλο είναι ο έλεγχος των «πετσωμένων» Μ.Μ.Ε., όπως τα αποκαλεί η κοινωνία. Το δικό μας είναι η ενότητα και η στήριξη των μελών μας και η συγκινητική αλληλεγγύη από δεκάδες κοινωνικούς και επιστημονικούς φορείς, σωματεία, αγωνιστές/ριες. Σε αυτήν την κατεύθυνση θα παλέψουμε και για την ανάκληση της απαράδεκτης Υπουργικής Απόφασης που αίρει την παραχώρηση του κτηρίου του ΣΕΑ με κάθε μέσο, συνδικαλιστικό και νομικό.

? Πώς σου φάνηκε το Φεμινιστικό Φεστιβάλ της Σ8Μ που πραγματοποιήθηκε λίγες μέρες πριν, στον πάντα φιλόξενο στα κινήματα χώρο σας; Το φεμινιστικό και το εργατικό κίνημα έχουν να κερδίσουν από τη συνεργασία τους και τη διαμόρφωση κοινών διεκδικήσεων;

Με μεγάλη χαρά φιλοξενήσαμε για μία ακόμη χρονιά στον χώρο μας το Φεμινιστικό Φεστιβάλ της Συνέλευσης 8 Μάρτη. Φέτος ειδικά αυτή η φιλοξενία είχε κι ένα ιδιαίτερο συμβολισμό, υπό τη συνθήκη της εξαγγελθείσας δίωξης – έξωσης του Συλλόγου μας από το κτήριο του.

Ως ένας κατεξοχήν «γυναικείος» σύλλογος-με την έννοια των ποσοστών εργασίας κατά φύλο στην Αρχαιολογική Υπηρεσία- εκτός από τη φιλοξενία και τη στήριξη φεμινιστικών ομάδων και άλλων συλλογικοτήτων, έχουμε δραστηριοποιηθεί και με στοχευμένες παρεμβάσεις σε ζητήματα που αφορούν στην ανάδειξη των έμφυλων ταυτοτήτων και στα επιστημονικά πεδία της αρχαιολογίας και της μουσειολογίας, τόσο στη θεωρία όσο και στην πρακτική λ.χ. την ανασκαφική ή τη μουσειακή. Στόχος μας είναι να συνεχίσουμε να δραστηριοποιούμαστε και σε αυτήν την κατεύθυνση, για να παρουσιαστούν και να φωτιστούν μια σειρά αποσιωπημένων ζητημάτων που έχει αναδείξει πολλαπλώς η φεμινιστική αρχαιολογία.

Στο φετινό Φεμινιστικό Φεστιβάλ μέσα από τις συζητήσεις, τα εργα-

στήρια και τις γιορτές που διοργανώθηκαν, μοιραστήκαμε για άλλη μια φορά εμπειρίες, ανταλλάξαμε ιδέες, γνώσεις και πρακτικές μέσα σε ένα πλαίσιο διαθεματικού, συμπεριληπτικού και ταξικού φεμινισμού. Του φεμινισμού δηλαδή που δίνει ορατότητα και φωνή στις αγωνίες, την καταπίεση και τις πολλαπλές διακρίσεις που βιώνουμε λόγω φύλου ή σεξουαλικότητας σε όλα τα κοινωνικά πεδία. Κι αυτός ο φεμινισμός «για το 99%» μπορεί να είναι αποτελεσματικός μόνο όταν είναι σε σύνδεση με τη διεκδίκηση των εργασιακών δικαιωμάτων, με τους αντιρατσιστικούς αγώνες και τους αγώνες για το περιβάλλον.

? Είσαι υποψήφια με την Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα. Τι θεωρείς ότι προσφέρει στο κίνημα και την αριστερά αυτή η ευρεία σύμπραξη δυνάμεων και πόσο απαραίτητη είναι για το δήμο της Αθήνας μια τέτοια δημοτική κίνηση;

Η «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα» είναι ένα νέο, σύγχρονο αυτοδιοικητικό σχήμα αγωνιζόμενων ανθρώπων και κινήματων της πόλης, είναι η φωνή της μαχόμενης κοινωνικής αριστεράς. Και κάτι περισσότερο: συσπειρώνει, ανταποκρινόμενη στην αδήριτη ανάγκη της εποχής, μεγάλο κομμάτι των συλλογικοτήτων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Είναι επίσης, λόγω της πολιτικής βαρύτητας του Δήμου Αθήνας, μια σημαντική πρωτοβουλία στον χώρο της αυτοδιοίκησης.

Όλα αυτά αποτυπώνονται και στην επιλογή για τον επικεφαλής, τον Κώστα Παπαδάκη, έναν μαχόμενο δικηγόρο που πρωτοστατεί στους αγώνες υπεράσπισης των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ο οποίος αφιέρωσε χρόνια από τη ζωή του για την καταδίκη της Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής νεοναζιστικής οργάνωσης, αναδεικνύοντας τα εγκλήματα της με θύματα και κατοίκους της Αθήνας. Η εκλογική επιτυχία της «Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα» και των άλλων αριστερών ριζοσπαστικών σχημάτων σε όλη τη χώρα θα είναι μια μεγάλη ανάσα για τον κόσμο των κινήματων και των κοινωνικών διεκδικήσεων.

Τη συνέντευξη πήρε η Κατερίνα Γιαννούλια

Νέα χρονιά-νέοι αγώνες κόντρα στην υποβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου

Της Ηλιάνας Ζερβού

Μια νέα ακαδημαϊκή χρονιά ανοίγει για τα πανεπιστημιακά ιδρύματα με την κυβέρνηση να κορυφώνει την διαρκή επίθεση της στο δημόσιο, ελεύθερο πανεπιστήμιο. Όπως ανακοίνωσε και ο Κυριάκος Μητσοτάκης στο 11ο ετήσιο συνέδριο της Διεθνούς Διαφάνειας Ελλάς αλλά και προεκλογικά, το «κρατικό μονοπώλιο» για την τριτοβάθμια εκπαίδευση ήρθε η ώρα να σταματήσει, με την συνταγματική αναθεώρηση του «άρθρου 16», που επικυρώνει τον δημόσιο, δωρεάν χαρακτήρα της. Η αυταρχική αυτή πράξη θα έρθει να φωτίσει και να ολοκληρώσει την πολιτική που ακολουθούσε η κυβέρνηση όλη την προηγούμενη τετραετία υπέρ της άμεσης ή έμμεσης ιδιωτικοποίησης του δημόσιου πανεπιστημίου.

Με το νομοσχέδιο Κεραμέως Χρυσόχοϊδη, που ψηφίστηκε μέσα σ' ένα πλαίσιο καραντίνας και αδυναμίας του φοιτητικού κινήματος για μαζική αντίδραση απέναντι του, θεσπίστηκαν οι διαγραφές φοιτητών μετά τα ν+2 έτη, η εξίσωση των πτυχίων των δημοσίων και ιδιωτικών σχολών, η μείωση των εισακτέων φοιτητών και άρα σταδιακά το κλείσιμο του ενός τρίτου των τμημάτων, αλλά και πειθαρχικά συμβούλια και πανεπιστημιακή αστυνομία για την φίμωση του αντίλογου και της πολιτικής δράσης μέσα στα πανεπιστήμια. Η σαφής αυτή επιδίωξη υποβάθμισης του δημόσιου πανεπιστημίου έρχεται να προστεθεί στις ήδη χρόνιες συνθήκες υποχρηματοδότησης και συκοφάντησης του, ως χώρου ανομίας και παράνομων δραστηριοτήτων, αλλά και των ήδη εξαιρετικά υψηλών κριτηρίων για πρόσβαση σε σίτιση και εστιακά κτήρια, διανοίγοντας τις πόρτες στο ιδιωτικό κεφάλαιο για εκμετάλλευση του πολύτιμου αγαθού της παιδείας.

Το φοιτητικό κίνημα, παρά τις δυσκολίες που προκάλεσαν τα κλειστά αμφιθέατρα, απάντησε δυναμικά με μαζικές διαδηλώσεις, αντιμαθήματα στους χώρους των πανεπιστημίων, γενικές συνελεύσεις, σ' έναν αγώνα

επανοικειοποίησης και αξιοποίησης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων για την κάλυψη των αναγκών κάθε φοιτητή και φοιτήτριας. Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε, για ακόμα μία φορά, την καταστολή και τη βία για να επιβληθεί στον κόσμο που υπερασπιζόταν το δικαίωμα της ίσης πρόσβασης στην μόρφωση, δείχνοντας ταυτόχρονα τον φόβο της απέναντι στην διεκδικητική νεολαία. Η μάχη αυτή δεν έχει λήξει, με το νομοσχέδιο Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη να βρίσκεται νομικά σε ισχύ, αλλά και την επικείμενη αναθεώρηση του «άρθρου 16», μέσα στη νέα τετραετία διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας.

Επίθεση

Εκτός των «μεγάλων» αλλαγών που υπόσχεται η κυβέρνηση στους φίλους της, έχει εξαπολύσει μία βίαιη επίθεση σε πτυχές του δημοσίου-δωρεάν πανεπιστημίου. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ανάγκη στέγασης που δημιουργείται λόγω των υψηλών ενοικίων και της ακρίβειας συνολικότερα, απαντάται από την κυβέρνηση με τη δημιουργία εστιών με ΣΔΙΤ και μίσθωσης. Ήδη, έχουν κατασκευαστεί ενοικιαζόμενες εστίες στη Θεσσαλία, τη Θράκη και την Κρήτη, ενώ προγραμματίζονται "MEGA" projects όπως αυτό της ανακαίνισης των εστιών στην Πολυτεχνειούπολη της Ζωγράφου. Ακόμη και στις παλαιότερες-παντελώς ασυντήρητες εστίες όπως της Πάτρας, εφαρμόζεται ένα «συμβολικό» αντίτιμο για όσους/ες θέλουν να διατηρήσουν τα δωμάτιά τους, αποδεικνύοντας τη διάθεση της κυβέρνησης για περισσότερα «κέρδη» από τις δραστηριότητες μέσα στα πανεπιστήμια.

Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι την ίδια ώρα που πλημμυρίζουν οι πόλεις και καταστρέφονται τα δάση, η κυβέρνηση δεν δείχνει καμία απολύτως ευαισθησία για την ασφάλεια των φοιτητών/τριών αλλά αντίθετα τα δημόσια κτίρια και τα πανεπιστήμια, ρημάζουν χωρίς καμία απολύτως συντήρηση. Οι περιπτώσεις τύπου «Καλατράβα» στη δημόσια παιδεία δυστυχώς μένει απλώς να γίνουν πραγματικότητα χωρίς καμία απολύτως προληπτική συντήρηση των υποδομών.

Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και στις λέσχες όπου αρκετοί εργαζόμενοι έχουν απολυθεί ή δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες, οι μερίδες είναι περιορισμένες, ενώ αυστηροποιούνται τα κριτήρια για τις κάρτες σίτισης. Ενδεικτικά, πέρυσι στη λέσχη της σχολής Κινηματογράφου και αυτής του ΑΠΘ, πραγματοποιήθηκαν στάσεις εργασίας και κινητοποιήσεις από τους φοιτητές/τριες και τους εργαζόμενους, κόντρα στις απολύσεις και τους αυστηρούς ελέγχους.

Τα παραπάνω παραδείγματα αποτελούν απλώς εικόνες καθημερινότητας των φοιτητών/τριών οι οποίοι ειδικά φέτος-όσοι/ες καταφέρουν να σπουδάσουν- θα αντιμετωπίσουν ακόμη περισσότερο το υψηλό κόστος διαβίωσης. Οι μόνοι κερδισμένοι από αυτές τις κυβερνητικές πολιτικές, είναι οι εργολάβοι και τα μεγάλα κολλέγια που απορροφούν όσες/ους δεν καταφέρνουν να σπουδάσουν στα δημόσια πανεπιστήμια.

Αντίσταση

Κόντρα σε αυτή την αβίωτη καθημερινότητα, η αριστερά οφείλει να μπει μπροστά στην οργάνωση του αγώνα, ώστε να μπορέσει να αποτελέσει ανάχωμα στο αντιλαϊκό πρόγραμμα, σταδιακής καθιέρωσης ενός, ακόμη, ανθρώπινου δικαιώματος, όπως η μόρφωση, σε πρόνομο των λίγων. Μέσα σε μία περίοδο όξυνσης του νεοφιλελευθερισμού, της συνολικής αυταρχικότητας και της διαρκώς αυξανόμενης, βιοποριστικής ανασφάλειας για τον κόσμο της εργασίας, η αναγκαιότητα σύνδεσης των φοιτητικών αιτημάτων με εκείνων της υπόλοιπης κοινωνίας είναι κρίσιμη. Δηλαδή, η μάχη για δίκαιη πρόσβαση στα πανεπιστήμια, είναι σημαντικό να είναι ενιαία με εκείνη για δημόσια υγεία, αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, ελεύθερη έκφραση και συνδικαλιστική δράση, που βρίσκονται, επίσης, στο στόχαστρο της κυβέρνησης, με κεντρικό, κοινό άξονα την υποχρηματοδότηση ή την καταπάτηση των δικών μας αναγκών για το κέρδος του κεφαλαίου. Να αναδειχθούν, τα τεράστια ποσά που σπαταλούνται σε φρεγάτες, όπλα και αστυνομικούς εις βάρος των πραγματικών αναγκών της

κοινωνίας, που είναι η δημόσια υγεία και παιδεία, η αύξηση των μισθών, η μείωση του κόστους ζωής και το δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο, που με το νέο, αντεργατικό νομοσχέδιο Άδωνι Γεωργιάδη γίνεται μακρινή ανάμνηση. Μόνο συμμαχίες μεταξύ φοιτητών, εργαζομένων, μαθητών μπορούν να εμποδίσουν ουσιαστικά και αποτελεσματικά την άσκηση αυτής της σκληρής, αντιλαϊκής πολιτικής. Οι φοιτητές/τριες απέδειξαν ότι θα βρίσκονται στο δρόμο, κόντρα στις πολιτικές που δεν υπολογίζουν τις ζωές τους, όπως το δυστύχημα/δολοφονία στα Τέμπη. Με παρουσία στις απεργίες και τις μεγάλες διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν είτε για την δημόσια υγεία κατά την περίοδο της πανδημίας, είτε στις τελευταίες για τις φωτιές και τις πλημμύρες.

Ταυτόχρονα, κρίνεται αναγκαία η ενότητα μεταξύ των αριστερών, φοιτητικών σχημάτων στο πρακτικό κομμάτι, έξω από διασπαστικές λογικές και μικροπολιτική, με κοινά πλαίσια όπου είναι εφικτό, συνεργασία στους φοιτητικούς συλλόγους και κοινή απεύθυνση στον φοιτητικό κόσμο, ώστε να του εμπνεύσουν πραγματικό δυναμισμό και εμπιστοσύνη και να τον εντάξουν στον δρόμο του αγώνα και της αντίδρασης. Ο φοιτητικός σύλλογος οφείλει να ξαναζωντανέψει, να έρθει σε επαφή και να οργανώσει κοινές συνελεύσεις και δράσεις με την υπόλοιπη πανεπιστημιακή κοινότητα, τους καθηγητές και τις καθηγήτριες, τους διοικητικούς, τους μεταπτυχιακούς, κερδίζοντας ξανά το ρόλο που του αρμόζει, αυτού της οργάνωσης των διεκδικήσεων των φοιτητών/τριών.

Μόνο με την ενότητα μπορούμε να σχηματίσουμε έναν πραγματικό αντίπαλο σε μία δήθεν ισχυρή, απόλυτα κυνική κυβέρνηση, που κατέχει τα κυρίαρχα και πιο αποτελεσματικά μέσα πειθούς κι' έτσι φαντάζει ανίκητη. Χωρίς την ψευδαίσθηση πως η κυβέρνηση αυτή δεν αποτελεί παρά υλοποιητικό παράγοντα ενός ολόκληρου μηχανισμού και κι ενός συστήματος που καλούμαστε ν' αντιπαλέψουμε, ξεκινώντας με μικρούς αγώνες όπως εκείνος της υπεράσπισης του δημόσιου πανεπιστημίου.

Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Θεσσαλονίκη

«Η πόλη στα χέρια των κατοίκων της»

Των Κατερίνας Καλλέργη και Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη

Μια εβδομάδα πριν τις 8 Οκτώβρη, βρισκόμαστε μερικά βήματα πριν το τέλος της μάχης των δημοτικών εκλογών. Στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η μάχη έχει ξεκινήσει 5 χρόνια πριν με τη δημιουργία του ενωτικού, ριζοσπαστικού σχήματος «Η Πόλη Ανάποδα», που ανεξάρτητα από προεκλογική περίοδο ή μη αγωνίζεται για την ζωή μας στην πόλη μας και μετράει ήδη νίκες εντός κι εκτός του δημοτικού συμβουλίου.

Πρώτη στάση ήταν το οικόπεδο στην Χαριλάου, στην περιοχή της αλυσίδας. Η διοίκηση με την πρώτη ευκαιρία έσπευσε να παραδώσει το προορισμένο για νηπιαγωγείο οικόπεδο στους ιδιώτες δικαιούχους του. Με πρωτοβουλία της «Πόλη Ανάποδα» ο κόσμος της περιοχής αντέδρασε και προχώρησε σε συλλογή υπογραφών και τοπικές κινητοποιήσεις ανατρέποντας τα σχέδια της διοίκησης και, παράλληλα, εμπνέοντας κατοίκους και σε άλλες γειτονιές στα ανατολικά του δήμου Θεσσαλονίκης να ανοίξουν αγώνες για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων και πάρκων.

Αντίστοιχο παράδειγμα, η γειτονιά του Κρουονερίου που σε συνεργασία με τους/τις κατοίκους, το σχήμα μας πέτυχε την αποτροπή της τσιμεντοποίησης του ρέματος με ομόφωνη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου. Αλλά και στα Τροχιοδρομικά, οι κάτοικοι με τη βοήθεια της ΠΑ μπόρεσαν να μπλοκάρουν την ανέγερση πολυκατοικίας σε ελεύθερο χώρο που προοριζόταν για χώρο αθλητισμού.

Ανοίγοντας, επίσης, τη συζήτηση γύρω από την πλατεία Ελευθερίας και αναδεικνύοντας το αίτημα να γίνει πάρκο μνήμης υπέρ της Εβραϊκής Κοινότητας, η Πόλη Ανάποδα ενέπνευσε τους/τις κατοίκους να ενεργοποιηθούν και να παλέψουν μαζί της.

Σε μια πόλη με ελάχιστους ελεύθερους χώρους, σε ένα δήμο με περιορισμένες δημόσιες δομές, η διοίκηση Ζέρβα, χωρίς καμία ένσταση το δημοτικό συμβούλιο, επιτρέπει

τα οικόπεδα της εκκλησίας να γίνουν ξενοδοχεία, ανάμεσα σε αυτά και οικόπεδα στο κέντρο της πόλης, όπως αυτό στην συμβολή Εθνικής Αμύνης και Τσιμισκή. Απέναντι στη στάση της διοίκησης που στοχεύει στη μετατροπή κάθε ελεύθερου χώρου σε χώρο οικονομικής εκμετάλλευσης από το ιδιωτικό κεφάλαιο, η Πόλη Ανάποδα στάθηκε και θα συνεχίσει να στέκεται ανάχωμα.

Ανοιχτές μάχες

Σε ό,τι αφορά τις ανοιχτές μάχες, η ΠΑ συνεχίζει να παλεύει εδώ και 4 χρόνια ενάντια στους ρύπους από την δήθεν ανάπτυξη και τα έργα που αυτή συνεπάγεται.

Πρώτο ζήτημα που άνοιξε είναι αυτό της καύσης των σκουπιδιών από το εργοστάσιο του Τιτάν. Παρά τις επιστημονικές μελέτες, που αποδεικνύουν τις βλαβερές συνέπειες της καύσης απορριμμάτων στην υγεία ή και τη ζωή των κατοίκων, παρά το γεγονός ότι το εργοστάσιο της «ΤΙΤΑΝ» στη Θεσσαλονίκη βρίσκεται σε κατοικημένη περιοχή, στην ήδη επιβαρυσμένη περιβαλλοντικά Ευκαρπία και τη Δυτική Θεσσαλονίκη, προτεραιότητα φαίνεται να είναι ξανά η εξυπηρέτηση του μεγάλου κεφαλαίου.

Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, που ο δημόσιος διάλογος περιστράφηκε αρκετά γύρω από τις πλημμύρες και την κλιματική αλλαγή, ως Πόλη Ανάποδα θέσαμε επιτακτικά το ζήτημα της αξιοποίησης του χώρου της ΔΕΘ. Το κέντρο είναι υψηλά φορτωμένο με ρύπους ενώ η Θεσσαλονίκη πρόκειται για την Ευρωπαϊκή πόλη με το λιγότερο πράσινο ανά κάτοικο. Η πρόταση της παρούσας διοίκησης απέναντι σε αυτό είναι η ανάπλαση του χώρου της ΔΕΘ σε zoόροφο ξενοδοχείο. Αντίθετα, ως Πόλη Ανάποδα υποστηρίζουμε την μεταφορά της ΔΕΘ στα δυτικά και τη μετατροπή του χώρου σε μητροπολιτικό πάρκο που θα δώσει ανάσα στις κατοίκους του κέντρου. Σε αυτό το πλαίσιο η Πόλη Ανάποδα συνεργάστηκε με τους πολίτες μέσω της πρωτοβουλίας «Η ΔΕΘ Μητροπολιτικό Πάρκο για μια Βιώσιμη Θεσσαλονίκη» οργανώνοντας ενημερωτικές εκδηλώσεις και δρώμενα.

Τρίτο πολύ σημαντικό επίδικο με

το οποίο αναμετρείται η Πόλη Ανάποδα είναι η δημιουργία του σταθμού μεταφόρτωσης LNG. Πρόκειται για μια Πλωτή Μονάδα Αποθήκευσης και Αεριοποίησης Υγροποιημένου Φυσικού Αερίου LNG εντός του όρμου της Θεσσαλονίκης, σε απόσταση μόλις τριών χιλιομέτρων περίπου από τις ακτές. Το έργο προβλέπεται να έχει καταστροφικό περιβαλλοντικό αποτύπωμα για την πόλη. Αρχικά, η καύση και η μεταφορά LNG, συνεπάγεται τη διαρροή μεθανίου (CH₄), το οποίο είναι πιο επιβλαβές ως αέριο θερμοκηπίου σε σύγκριση με το διοξείδιο του άνθρακα (CO₂) κατά σχεδόν 80 φορές. Ειδικά στην πόλη μας, η θαλάσσια αύρα θα μεταφέρει καθημερινά τους ρύπους αυτούς από σε ολόκληρη την πόλη, με επιπτώσεις στην υγεία και την ποιότητα ζωής. Ακόμη, η λειτουργία της μονάδας θα επιφέρει καταστροφικές αλλαγές στη θαλάσσια ζωή με αποτέλεσμα την πλήξη της αλιείας και των μυδοκαλλιεργειών, αλλά και των βιότοπων, στις εκβολές των ποταμών Αξιού, Λουδία, Γαλλικού και Αλιάκμονα. Επίσης, το έργο απειλεί και την ασφάλεια τόσο των εργαζομένων, όσο και των κατοίκων της περιοχής. Ενδεχόμενο ατύχημα μπορεί να οδηγήσει σε έκρηξη και πυρκαγιά. Στην περίπτωση ανάφλεξης του αερίου, οι ατμοί LNG μπορεί να μετατραπούν σε ακατάσβεστη φλεγόμενη «πύρινη λίμνη» με εξαιρετικά υψηλή θερμοκρασία, η οποία μπορεί να προκαλέσει εγκαύματα και σε απόσταση ενάμισι χιλιομέτρου, ενώ το φλεγόμενο νέφος θα μετακινείται ώσπου να εξαντληθεί το αέριο. Απέναντι σε αυτό, ως σχήμα συμμετέχουμε σε όλες τις συνελεύσεις που έχουν δημιουργηθεί και επιδιώκουμε τη σύνδεση με αντίστοιχους αγώνες που γίνονται ήδη στον Βόλο και την Αλεξανδρούπολη, αλλά και με το παγκόσμιο κίνημα ενάντια στην

κλιματική κρίση.

Flyover

Τέλος, μια άλλη συζήτηση που έχει ανοίξει επιτακτικά στην τοπική κοινωνία είναι η κατασκευή του flyover, ενός αυτοκινητοδρόμου, δηλαδή, πάνω από τον ήδη υπάρχοντα. Ενώ η κυκλοφοριακή στην Εσωτερική Περιφερειακή, είναι ήδη ένα σοβαρό πρόβλημα της πόλης, η αφαίρεση μίας από τις τρεις λωρίδες για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα είναι σίγουρο πως θα το επιδεινώσει δυσκολεύοντας την καθημερινότητα στη Θεσσαλονίκη. Ενώ ακόμα και η ολοκλήρωση του έργου, δε θα λύσει το κυκλοφοριακό. Η απάντηση στο πρόβλημα δεν είναι να αυξηθεί ο χώρος που καταλαμβάνουν τα ΙΧ αλλά, αντίθετα, αυτά να μειωθούν. Γι' αυτό και Η Πόλη Ανάποδα διεκδικεί τα 500 εκατομμύρια που θα στοιχίσει ο Flyover, δαπανηθούν για ένα δίκτυο δημόσιας συγκοινωνίας που θα αποτρέψει τη χρήση του ΙΧ ενώ ταυτόχρονα προτείνει την ανάπτυξη μια πολιτικής προώθησης της χρήσης του ποδηλάτου.

Είναι φανερό πως τα αναπτυξιακά σχέδια του Ζέρβα σημαίνουν ΙΧ στη θέση των δέντρων (όπως είδαμε και με τις μαζικές κοπές πριν το Καλοκαίρι), σημαίνουν μια πόλη αποπνικτική, γεμάτη καυσαέρια, δύσκολη να κυκλοφορήσει και γεμάτη ρύπους από τα αέρια του LNG. Για να αντιταχθούμε πραγματικά σε αυτό το δυστοπικό ενδεχόμενο, για να συνεχίσουμε να έχουμε νίκες χρειαζόμαστε ένα σχήμα αριστερό, ριζοσπαστικό και ενωτικό όπως η Πόλη Ανάποδα που απέδειξε ότι συλλογικά και με τους αγώνες μας μπορούμε να νικάμε. Στις 8 Οκτώβρη, γυρίζουμε την πόλη ανάποδα, την κάνουμε ανθρώπινη για εμάς που ζούμε, που σπουδάζουμε και δουλεύουμε σε αυτήν! Κάνουμε πράξη το «Η πόλη στα χέρια των κατοίκων της»!

Στα ψηφοδέλτια της «Πόλης Ανάποδα» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ και του RProject.gr οι: Κατερίνα Καλλέργη & Ρόζα Δασκάλου-Χριστάκη για το δημοτικό συμβούλιο και για τα κοινοτικά συμβούλια οι: Σωτήρης Κεσαπίδης (1ο), Άννυ Ποταμίτη (2ο), Φανή Γαϊτάνη-Λίλλη, Γιώργος Μπακέλλας-Τσιμπίσης & Δήμητρα Χριστάκη (3ο), Νίκος Μποτσιδής (4ο), Νίκος Αναστασιάδης & Μαρία Όσσα (5ο)

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συνέντευξη με τον Νίκο Πυρουνάκη, υποψήφιο δήμαρχο με την Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας

«Εκτός από τις βιτρίνες τους, υπάρχουν και οι ζωές μας»

Ολόκληρο
στο RProject.gr

? Ποιες ανάγκες θεωρείς ότι καλύπτεις σε ένα δήμο των πλουσίων, με μαρίνες και γκολφ, με δόμηση υπερπολυτελών κατοικιών σε έξαρση; Σε μια πιο λαϊκή διατύπωση «τι δουλειά έχει η Αριστερά στη Γλυφάδα;»

Είναι αλήθεια ότι η Γλυφάδα δείχνει πλούσια και λαμπερή. Στην πραγματικότητα όμως η Γλυφάδα είναι μία πόλη γεμάτη αντιθέσεις. Υπάρχουν οι μαρίνες και τα κότερα αλλά υπάρχουν και οι ψαράδες που δουλεύουν ασταμάτητα για ένα μεροκάματο, οι υπάλληλοι στον δήμο που κρατάνε όλο το βράδυ ανοιχτό το δημαρχείο μήπως χρειαστούν οι μαρίνες ο,τιδήποτε, οι καθαρίστριες κι οι καθαριστές, υπάλληλοι και συντηρητές. Υπάρχουν οι πολυτελείς κατοικίες, αλλά υπάρχουν και οι εργαζόμενοι στην οικοδομή. Υπάρχουν τα πολυτελή εστιατόρια και ξενοδοχεία, όπως υπάρχουν και οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό. Υπάρχουν οι γεμάτες βιτρίνες στα μαγαζιά, αλλά υπάρχουν και οι υπάλληλοι που υποφέρουν. Οι δύσκολες εργασιακές συνθήκες, οι απλήρωτες υπερωρίες, οι κακοί μισθοί τα εξαντλητικά ωράρια για να τα βγάλεις πέρα, υπάρχουν και στην πόλη μας.

Για αυτό λέμε στο σύνθημά μας ότι εκτός απ' τις βιτρίνες τους υπάρχουν και οι ζωές μας. Ξέρουμε και ζούμε σε οικογένειες που δυσκολεύονται να πληρώσουν το ρεύμα, οικογένειες που πλήττονται από την συνεχιζόμενη ακρίβεια, συνταξιούχες-οι που η σύνταξή τους δεν επαρκεί. Άνθρωποι που δεν μπορούν να πληρώσουν στους ιδιώτες για την υγεία τους και περιμένουν μήνες για μια εξέταση ή ακόμα χειρότερα για μια επέμβαση. Εργαζόμενοι γονείς που δεν έχουν την απαραίτητη κοινωνική

στήριξη για τα παιδιά τους. Δημότες που κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους από πλειστηριασμό ή τους κάνουν έξωση επειδή δεν έχουν να πληρώσουν το δυσθεώρητο και παράλογο ενοίκιο. Άνεργες-οι που ζούνε με την αγωνία της καθημερινής επιβίωσης. Οι κάτοικοι που θέλουμε να εκπροσωπήσουμε δεν βολούνται στην κανονικότητα των χαμηλών προσδοκιών, στην δυστοπία του να μην υπάρχει εναλλακτική. Είμαστε με τους κατοίκους που διψάνε για δημιουργία, άθληση, πολιτισμό και θέλουν να πάρουν την ζωή στα χέρια τους.

? Στους όμορους δήμους, ΒΒΒ και Ελληνικού-Αργυρούπολης, υπάρχουν δυο «καυτά» προβλήματα: του νοσοκομείου του ΕΣΥ, ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ, μοναδικό στα νότια προάστια και του πρώην αεροδρομίου του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ. Αφορούν τους δημότες της Γλυφάδας και πώς οι δημοτικές αρχές Γλυφάδας θα μπορούσαν να επηρεάσουν;

Είναι δύο πολύ σοβαρά ζητήματα, με τα οποία η Αριστερή Πρωτοβουλία ασχολείται από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα.

Σε σχέση με το ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ εντοπίζουμε τα τραγικά, για το λαό και τους εργαζόμενους, αποτελέσματα της συνεχιζόμενης υποστελέχωσης και της έλλειψης των απαραίτητων πόρων για την ασφαλή λειτουργία του νοσοκομείου, λόγω της πολιτικής της ιδιωτικοποίησης και της εμπορευματοποίησης της υγείας, που σημαίνει συνεχή υποβάθμιση των υπηρεσιών υγείας προς τους κατοίκους αλλά και πολύ ελαστικές και επικίνδυνες εργασιακές σχέσεις για το υγειονομικό προσωπικό.[...]

Δυστυχώς, σήμερα το ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ αντιμετωπίζει και άλλες επιθέσεις, που απειλούν να υπονομεύσουν ακόμα περισσότερο τη λειτουργία και το δημόσιο χαρακτήρα του, καθώς υπάρχουν σοβαρά ζητήματα διεκδικήσεων τόσο από την Εκκλησία της Ελλάδας, όσο και απ' τον Δήμο Βάρης Βούλας Βουλιαγμένης.[...]

Σήμερα, ο Δήμος Γλυφάδας οφείλει να συμμετέχει στον αγώνα ώστε να έρθει στην κυριότητα του Δημοσίου, χωρίς αποζημίωση, το οικόπεδο στο οποίο είναι χτισμένο το ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ, αλλά και τη σύνδεση του νοσοκομείου

με το μετρό. Δυστυχώς, η σημερινή δημοτική αρχή αδιαφορεί. Δεν πρόκειται για «αβλεψία», καθώς δεν είναι τυχαίο ότι ο Διοικητής του ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ είναι δημοτικός σύμβουλος της Δημοτικής αρχής Γλυφάδας και εφαρμόζει με ανάλητο τρόπο τις περικοπές και όλη την πολιτική απαξίωσης του δημόσιου νοσοκομείου, ταυτόχρονα πρωτοστατεί στις εξυπηρετήσεις των «φίλων» της Δημοτικής αρχής. Εμείς έχουμε στο ψηφοδέλιό μας μέλος του ΔΣ του σωματείου των εργαζομένων. Αυτοί έχουν τον διοικητή. Αυτό τα λέει όλα.

Ο χώρος του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού και η επιχειρηματική του εκμετάλλευση βρίσκεται στο επίκεντρο ενός συνολικού σχεδιασμού δεκαετιών, ταυτόχρονα με τη διαχείριση ενός εκτεταμένου τμήματος των παραλιών και μαρίνων, που συνδυαστικά διαδραματίζουν κομβικό ρόλο στο νέο πρότυπο τουριστικής ανάπτυξης της Αττικής. Συγκέντρωση υπηρεσιών, εμπορικά κέντρα, καζίνο και μία ιδιωτική πόλη θα επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο τον αστικό ιστό και το περιβάλλον του λεκανοπεδίου. Η Αθήνα θα χάσει την τελευταία της ευκαιρία για να έχει ένα πάρκο υψηλού πρασίνου αντίστοιχο του μεγέθους της, την τελευταία ευκαιρία για μία ζώνη πρασίνου ενοποιημένη με τον Υμηττό και την παραλία, που θα μπορούσε να αλλάξει το μέσο όρο θερμοκρασίας ολόκληρης της Αττικής.[...]

Οι δημοτικές αρχές της περιοχής αντί να ευχαριστούν τον επενδυτή για τα ανταποδοτικά ψίχουλα που δίνουν στους δήμους και να ταυτίζονται με την επένδυση, θα έπρεπε να πρωτοστατούν από την σκοπιά των λαϊκών αναγκών στην προσπάθεια να μην υλοποιηθούν οι σχεδιασμοί. Είναι εφικτό ακόμα και τώρα να κερδηθούν μικρές και μεγάλες μάχες, ειδικά όταν οι κάτοικοι της περιοχής συνειδητοποιήσουν τις συνέπειες που θα έχει στην καθημερινότητά τους, αυτή η μεγάλη ιδιωτική επένδυση.

? Το φετινό ψηφοδέλιό της δημοτικής παράταξής σας πώς θα μπορούσες να το χαρα-

κτηρίσεις από άποψη πολιτικής και κινηματικής σύνθεσης, αλλά και από άποψη στήριξης που έχεις λάβει;

Το ψηφοδέλιό μας περιλαμβάνει τριάντα εννέα (39) υποψήφιος-ους, εκλεγμένες-ους συνδικαλιστριες-ές, αγωνίστριες-ές από διάφορους χώρους δουλειάς, αγωνιστές – στρίες του τοπικού κινήματος για την προστασία του περιβάλλοντος, του Υμηττού, της παραλίας και των ελεύθερων δημόσιων χώρων, από το εκπαιδευτικό, το φοιτητικό και το γονεϊκό κίνημα, από τα κινήματα για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τις δράσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις, αντιρατσιστές κι αντιρατσίστριες, φεμινίστριες και αντισεξιστές. Είναι ένα δυναμικό και «μάχιμο» ψηφοδέλιό, με μέσο όρο ηλικίας τα 44 έτη, ενώ η γυναικεία συμμετοχή ξεπερνά το 56%. Είναι ένα λαϊκό, αριστερό ψηφοδέλιό που δεν ήρθε για να καταγράψει την πολιτική μας διαφωνία, αλλά για να δημιουργήσει όρους λαϊκής οργάνωσης, αντίστασης και αντεπίθεσης. Εκτιμώ ότι είναι πολύ αισιόδοξο ότι το ψηφοδέλιό μας έχει διευρυμένη πολιτική στήριξη από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΔΕΑ, το ΜΕΡΑ 25 και την Πρωτοβουλία για μία μεταβατική κουμμουνιστική Οργάνωση. Ταυτόχρονα, στα δέκα χρόνια λειτουργίας του είναι αταλάντευτα με την αντιδιαχειριστική, ριζοσπαστική λογική στο τοπικό επίπεδο.

Θέλουμε στις 8 Οκτώβρη να δοθεί ένα μήνυμα άγχους για την δημοτική αρχή και ένα μήνυμα αυτοπεποίθησης για τον εργαζόμενο κόσμο της Γλυφάδας. Για αυτό καλούμε κάθε δημότη και δημότισσα να ενισχύσει την αριστερή και ενωτική μας παρέμβαση, για τους αγώνες και τις διεκδικήσεις που θα χρειαστούν το επόμενο διάστημα και στο Δήμο μας. Δεν μας αρκεί το 3% που θα μας επιτρέψει να έχουμε εκπροσώπηση στο δημοτικό συμβούλιο. Αυτό που θέλουμε είναι να καταγράψουμε ένα ποσοστό που θα στείλει μήνυμα ότι η πραγματική Αντιπολίτευση στην διοίκηση του δήμου θα είναι αριστερή.

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ οι: Κατερίνα Γιαννούλια, Ευτυχία Χαμόδρακα

Όλοι στη μάχη για τη νίκη της Ανατρεπτικής Συμμαχίας

Μπαίνοντας στην τελική ευθεία για τον πρώτο γύρο των δημοτικών εκλογών στις 8 Οκτώβρη, κορυφώνεται και η προεκλογική καμπάνια της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα. Με εκδηλώσεις σε κάθε κοινοτικό διαμέρισμα (Αμπελόκηποι, Άνω Πατήσια, Κυψέλη, Παγκράτι, Πετράλωνα, Εξάρχεια, Ακαδημία Πλάτωνα) στις οποίες συμμετείχαν εκατοντάδες άνθρωποι, ενώ οι ομιλητές και οι ομιλήτριες (συνήθως υποψήφιοι, αλλά όχι μόνο), παρουσίασαν τους αγώνες του προηγούμενου διαστήματος, τα επίδικα που έχουμε μπροστά μας και τις απόψεις του συνδυασμού μας για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Στις εκδηλώσεις αυτές, ο υποψήφιος δήμαρχος Κώστας Παπαδάκης ανέβαζε τους τόνους της αντιπαράθεσης με τον Μπακογιάννη και το καταστροφικό έργο του, με την ανίκανη αντιπολίτευση των παρατάξεων

που στηρίζει το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και ενάντια στον καταδικασμένο εγκληματία νεοναζί Κασσιδιάρη. Αλλά ανέβαζε και τους τόνους ενότητας και αγωνιστικότητας προς τους συναγωνιστές της Αριστεράς και των κινημάτων για τις μάχες που έχουμε μπροστά μας, όπως και τους τόνους αισιοδοξίας για την θετική έκβαση της μάχης που όλοι μαζί δίνουμε στο δήμο της Αθήνας.

Με δεκάδες εξορμήσεις στις γειτονιές, σε λαϊκές αγορές, σε στέκια, σε εργασιακούς χώρους, μεταφέρουμε το μήνυμα αισιοδοξίας και αγώνα και δυναμώνουμε την Ανατρεπτική Συμμαχία.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, γίνεται η κεντρική προεκλογική συγκέντρωση στα Προπύλαια, εκεί που είναι στημένο το κεντρικό περίπτερο της Συμμαχίας. Θα μιλούσαν ο επικεφαλής και υποψήφιος δήμαρχος, Κώστας Παπαδάκης, η Όλγα Κλείτσα εκ μέρους της Ανυπότακτης Αθήνας και μέλος της συλλογικής

εκπροσώπησης του σχήματος, ο Πέτρος Κωνσταντίνου εκ μέρους της Ανταρσίας στις Γειτονιές της Αθήνας και η Κική Μένου εκ μέρους της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αθήνα. Εκατοντάδες αγωνιστές-στριες δηλώσαν με την παρουσία τους τη στήριξη στη Συμμαχία, για τη μάχη της τελευταίας εβδομάδας αλλά και για τους αγώνες που έχουμε να δώσουμε στο μέλλον.

Θα χρεωθούμε τα νέα υλικά (χαρτόνια, αφίσες, αυτοκόλλητα, φυλλάδια) που μαζί με τα υπάρχοντα θα γίνουν τα όπλα μας αυτές τις μέρες.

Η Ανυπότακτη Αθήνα συμπληρωματικά με τα υλικά της Ανατρεπτικής Συμμαχίας κυκλοφορεί και ένα 16σέλιδο φυλλάδιο με 10 σημεία του προγράμματός μας, όπως επίσης και ένα άμεσα προπαγανδιστικό δισέλιδο.

Θα εξορμήσουμε στην ΕΥΔΑΠ, στο αμαξοστάσιο της ΣΤΑΣΥ, σε νοσοκομεία, σε σχολεία, σε γειτονιές, θα γεμίσουμε αφίσες και χαρτόνια τους δρόμους γύρω από τα εκλογικά κέντρα, θα δώσουμε το παρόν έξω από κάθε εκλογικό τμήμα.

θα δώσουμε το παρόν έξω από κάθε εκλογικό τμήμα.

Η παρουσία μας στο δημοτικό συμβούλιο αλλά και στα αντίστοιχα διαμερίσματα θα είναι ένα σημαντικό βήμα για να δώσουμε από καλύτερη θέση τους επόμενους αγώνες.

ΥΓ: Την Παρασκευή 6/10 στις 9 μ.μ. στο κεντρικό περίπτερο στα Προπύλαια θα κάνουμε το πάρτι της Ανατρεπτικής Συμμαχίας. Ελπίζουμε να είναι πάρτι νίκης.

Για το αντιδραστικό νομοσχέδιο για τους ΟΤΑ

Της Ράνιας Παπαγεωργίου, υποψήφιας δημοτικής συμβούλου

Η αντιδραστική θεσμική μεταρρύθμιση στους δήμους και τις περιφέρειες συνεχίζεται από την κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Σε μια προσπάθεια να σχολιάσουμε το τι πώς και γιατί αλλάζει στο θεσμικό πλαίσιο που αφορά τους δήμους και τις περιφέρειες στη χώρα μας θα περιοριστούμε στις αντίστοιχες προβλέψεις του νομοσχεδίου.

Οι αλλαγές στο σύστημα διακυβέρνησης ΟΤΑ α' και β' βαθμού έχουν σαφή και διακηρυγμένη κατεύθυνση. Εύγλωττος ο ίδιος ο υπουργός: «να κλείσουν οι ιστορικές εκκρεμότητες με την απλή αναλογική, η θητεία της οποίας ολοκληρώνεται τις 31 Δεκεμβρίου, η οποία δεν ήταν καθόλου βολική. Δεύτερος στόχος είναι η αλλαγή της οργανωτικής δομής των δήμων. Και ο τρίτος στόχος είναι η αξιολόγηση της ποιότητας των ΟΤΑ»

Ας δούμε τι σημαίνουν αυτά:

- να τελειώνουμε με ό,τι έχει απομείνει από δυνατότητα της μειοψηφίας-κυρίας αυτής πέραν της «αξιωματικής» αντιπολίτευσης- να έχει λόγο ή ακόμη και γνώση να αποφάσισαν στο δήμο

και την περιφέρεια πριν αυτές οριστικοποιηθούν και τεθούν σε εφαρμογή. Συγκεκριμένα οι σύμβουλοι της μειοψηφίας δεν μπορούν να γίνουν αντιδήμαρχοι, υποεκπροσωπούνται έως εξαφάνισης στο νέο όργανο, τη Δημοτική/Περιφερειακή Επιτροπή, το οποίο με τη σύμπυξη των Οικονομικής Επιτροπής και της Ποιότητας Ζωής υποκαθιστά το Δημοτικό Συμβούλιο και σε αυτό ο δήμαρχος/περιφερειάρχης διαθέτει υποχρεωτικά το 66-80% των μελών της.

- Η αναβάθμιση της δημαρχοκεντρικής αντίληψης και πρακτικής φθάνει σε σημεία ρεκόρ καθώς το μοντέλο αυτό επεκτείνεται στον τρόπο που αντιλαμβάνεται και κυρίως ρυθμίζει θέματα εσωτερικής λειτουργίας και των παρατάξεων της μειοψηφίας. Κορυφαίο: μια δημοτική παράταξη δεν μπορεί (δηλ. απαγορεύεται νομικά) να διαγράψει τον επικεφαλής!

- Η κατάργηση ΝΠΔΔ και κοινωφελών επιχειρήσεων που προβάλλεται ως αναγκαίος εκσυγχρονισμός της οργανωτικής δομής των δήμων με τη μεθοδολογία της άμεσης οριζόντιας επιλογής του ξαφνικού θανάτου από 1.1.24 προκαλεί συνειρμούς των αντίστοιχων απαιτήσεων της Τρόικα και θέλει να δούμε το θέμα με μεγαλύτερη προσοχή. Για εμάς η επιλογή της κατάργησης τους δεν είναι ούτε πρόχειρη ούτε

ακατανόητη, τη θεωρούμε ως στοιχείο της «ωρίμανσης» των ιδιωτικοποιήσεων των ίδιων των λειτουργιών του δήμου. Ας αναλογιστούμε ότι οι Αναπτυξιακοί Οργανισμοί (Ανώνυμες Εταιρείες ειδικού σκοπού) και οι ΑΕ των δήμων φυσικά θα παραμείνουν σε ένα καθαρό πεδίο από ερμαφρόδιτα μορφώματα (όπως δημοτικές κοινωφελείς επιχειρήσεις) και οι ιδιώτες θα συναλλάσσονται κεντρικά με το δήμο (ελεγχόμενο απόλυτα από το δήμαρχο) για αναθέσεις, εργολαβίες, προμήθειες κλπ.

- Το πολύ σημαντικό ζήτημα της διασφάλισης της εργασίας και των δικαιωμάτων των χιλιάδων εργαζομένων σε ΝΠΔΔ και κοινωφελείς εταιρείες κάθε άλλο παρά λυμένο είναι με βάση τις προτεινόμενες ρυθμίσεις. Αντίθετα οι ρυθμίσεις του νομοσχεδίου θέτουν ασφικτικές οριζόντιες προθεσμίες, δημιουργούν μεγάλο γραφειοκρατικό βάρος στις διοικητικές υπηρεσίες του κάθε δήμου, οδηγούν στην αυτοεκπληρούμενη προφητεία ότι ο δήμος χρειάζεται εξωτερικούς συνεργάτες και το κυριότερο δε διασφαλίζουν ούτε την ομαλή μισθοδοσία των μεταφερόμενων εργαζομένων. Το ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι διατηρείται η πανσπερμία εργασιακών καθεστώτων (μόνιμοι, αορίστου, ορισμένου χρόνου, συμβάσεις έργου, μέσω προγραμμάτων ΔΥΠΑ)

εμπαιζοντας τους εργαζομένους με τη διαιώνιση της ομηρίας τους αντί για την εξασφάλιση μόνιμης δουλειάς με δικαιώματα.

- Από την άλλη πλευρά όλη αυτή η βίαιη απορρύθμιση θα έχει πιθανότατα αρνητικές συνέπειες στις προσφερόμενες υπηρεσίες στους δημότες σε κρίσιμους τομείς (βρεφονηπιακούς σταθμούς, Κέντρα δημοτικής απασχόλησης, ΚΑΠΗ, αθλητικά κέντρα, Δημοτικά Ωδεία, κ.α.) στερώντας την πρόσβαση σε αυτά στους οικονομικά ασθενέστερους και διευκολύνοντας την επέλαση των ιδιωτών στους τομείς της παροχής υπηρεσιών φροντίδας, πολιτισμού και αθλητισμού.

Είναι πραγματικά ζωτικής σημασίας το μήνυμα των εκλογών να λειτουργήσει ως τονωτική ένεση ηθικού για όλα τα κινήματα που αγωνίζονται για τα δημόσια αγαθά και την κοινωνική αλληλεγγύη. Η δημιουργία και η κάθοδος στις εκλογές σχημάτων όπως η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα μπορούν να τους χαλάσουν τα σχέδια όχι μόνο σε επίπεδο εκλογικών αποτελεσμάτων όσο κυρίως ως έκφραση σε χώρους όπως οι δήμοι και οι περιφέρειες που προσπαθούν να στεγανοποιήσουν και αποστειρώσουν αποδεικνύοντας με την καθημερινή τους δράση ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός.

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

«Να διεκδικήσουμε την πόλη και τις ανάγκες μας»

Της Όλγας Κλείσα, υποψήφιας δημοτικής συμβούλου, μέλους της συλλογικής εκπροσώπησης της «Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα». Αποσπάσματα από την ομιλία στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση στις 3/10 στα Προπύλαια

Ως Ανυπότακτη Αθήνα, είναι μεγάλη μας χαρά που βρισκόμαστε εδώ και ιδιαίτερη χαρά για εμένα να χαιρετίζω αυτή την εκδήλωση.

Ο δρόμος ήταν μακρύς για όλες κι όλους μας. Γιατί οι προσπάθειες για τη δημιουργία της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα μπορεί να ξεκίνησαν τον τελευταίο χρόνο, απλώνουν όμως τις ρίζες τους στο παρελθόν. Περνάνε από τα κινήματα πόλης της προ-μνημονιακής εποχής για μια Αθήνα των κατοίκων, πηγάζουν στις πρώτες Λαϊκές Συνελεύσεις όπου άρχισε να αναπλάθεται το αίτημα για ανατροπή και διατρέχουν όλους τους αγώνες της τελευταίας περιόδου για δημοκρατία, ελεύθερη μετακίνηση, εργασιακά δικαιώματα, αγώνες για να πάρουμε ξανά τη ζωή μας στα χέρια μας. Είμαστε γέννημα αυτών των αγώνων και αυτούς θέλουμε να εκφράσουμε και να ενισχύσουμε.

Για εμάς η Αθήνα δεν είναι ένα σκαλοπάτι στην κλίμακα της πολιτικής καριέρας. Ο ένας μετά τον άλλον οι Δήμαρχοι των τελευταίων ετών συναγωνίζονται σε έργα βιτρίνας, έργα εμβληματικά με τα οποία θα μπορούσαν να εγγράψουν το όνομά τους σε γειτονιές, κτίρια, τελευταία μάλιστα και.. πεζοδρόμια στην πόλη μας. Ο μεγάλος περίπατος, η πλατεία Ομόνοιας, η Ακαδημία Πλάτωνος, η ανάπλαση των Λόφων Στρέφη, Φιλοπάππου και Λυκαβηττού, το Πάρκο Δρακόπουλου, τα διάφορα πάρκα τσέπης αλλά και πολλές άλλες τέτοιες αναπλάσεις δεν είναι παρά η προσπάθεια του απερχόμενου δημάρχου να εγγράψει στη συνείδηση των Αθηναίων ότι δήθεν «άφησε έργο». Έργο το έργο, όμως, αυτό το επικοινωνιακό μύθευμα που πάσχιζε να χτίσει καταρρέει.

Κι όταν οι κάτοικοι αντιδρούν ο Δήμαρ-

χος τους καταγγέλλει ως τραμπούκους και τους χαρακτηρίζει περιφερόμενο θίασο. Μέχρι εκεί φτάνει η σχέση του με τον πολιτισμό στην πόλη μας. Ε, λοιπόν, εμείς αυτό το χαρακτηρισμό τον φοράμε για παράσημο, γιατί θα υπερασπιστούμε την πόλη μας σε κάθε πάρκο και πλατεία, σε κάθε γειτονιά. Και αυτός ας κοιτάξει να μαζέψει τους σαλτιμπάγκους του που έχει εξαπολύσει σε κάθε γωνιά της πόλης μας και πείσουν ότι τα πεζοδρόμια δεν είναι κατεστραμμένα, ότι υπάρχουν αρκετές παιδικές χαρές, ότι το πράσινο αυξήθηκε με τον χλοοτάπητα που πρόσθεσε, ότι τα σιντριβάνια που έβραζαν στον καύσωνα, δροσίζουν την πόλη.

Εμείς θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε ελεύθερα δημόσια πάρκα και πλατείες, προσβάσιμα από όλες/ους/α με αποκλειστική Δημοτική Διαχείριση του Πρασίνου.

Γιατί αν μία Δημοτική αρχή υπερασπιζόταν τα δικά μας συμφέροντα, δεν θα βιώναμε αυτή την πρωτόγνωρη στεγαστική κρίση. Ζούμε σε μία πόλη όπου δεν υπάρχει καταγραφή της πραγματικής αστεγίας. Μηδενική πρόβλεψη για κοινωνική κατοικία για ευάλωτους πληθυσμούς. Καθημερινά υπερχρεωμένα νοικοκυριά απειλούνται από πλειστηριασμούς και εξώσεις. Προσφύγιες και μετανάστες αφημένοι στην τύχη τους ενώ τα ελάχιστα προγράμματα που υλοποιούνται από τον Δήμο είναι ολιγόμηνα και καταλήγουν να ανακυκλώνουν δικαιούχους και μαζί τους την δυστυχία. Σε αυτό το υπόβαθρο η Δημοτική

Αρχή ενισχύει με κάθε μέσο την τουριστικοποίηση η οποία μέσω των ανεξέλεγκτων βραχυχρόνιων μισθώσεων μειώνει ακόμα περισσότερο το οικιστικό απόθεμα και εκτοξεύει τα ενοίκια και το κόστος της στέγης σε ιστορικό υψηλό τόσο για την πόλη μας όσο και σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη.

Η στρατηγική της απερχόμενης δημοτικής αρχής ήταν καθαρή από την αρχή: συρρίκνωση της κοινωνικής πολιτικής και περιορισμός της σε επί μέρους μνημόνια συνεργασίας με διάφορες ΜΚΟ ενώ ταυτόχρονα ενίσχυση του τουριστικού κεφαλαίου και προσέλκυση νέων επενδύσεων μέσω του εξευγενισμού που επιχειρείται στην πόλη. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα όλων, η χρηματοδότηση του μεγάλου περιπάτου: στην πρώτη του φάση του έργου (την περίοδο της καραντίνας) η υλοποίησή του αιτιολογήθηκε ως μέτρο περιβαλλοντικής αναβάθμισης για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων του COVID κι έτσι απορρόφησε τα χρήματα που έπρεπε να δοθούν για κοινωνική πολιτική, για συσσίτια, για το πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι, για κοινωνικά παντοπωλεία και βοήθεια αστέγων. Και είναι ένα έργο που υπερψηφίστηκε απ' όλες τις Δημοτικές παρατάξεις πλην αυτών της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Γιατί στον Δήμο αυτό, μπορεί τα πρόσωπα ν' αλλάζουν και η Δημοτική Αρχή να αλλάζει απόχρωση, μπορεί οι εργαλαβίες να αλλάζουν χέρια για να

εξυπηρετήσουν κάθε φορά διαφορετικά συμφέροντα και να φαίνεται σαν να υπάρχει αλλαγή κατεύθυνσης, όμως η πολιτική τους έχει συνέχεια.

Είναι η πολιτική που κλείνει τις πόρτες των συμβουλίων απέναντι στους κατοίκους κάτι που επιχειρούν πλέον με τον νέο νόμο για τους ΟΤΑ να το επικυρώσουν και θεσμικά.

Είναι η πολιτική που αυξάνει την αστεγία και μειώνει τους ελεύθερους χώρους. Είναι η πολιτική που μας θέλει τουρίστες μέσα στην ίδια μας την πόλη.

Ως Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα έχουμε τις ρίζες μας σε όλους τους αγώνες του παρελθόντος, αλλά φτάσαμε σήμερα εδώ για να εκφράσουμε την μεγαλύτερη αγωνία και ανάγκη που διατρανώνεται ειδικά τους τελευταίους μήνες: την ενότητα της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς προκειμένου ν' αποτελέσουμε φραγμό σε αυτή την καταστροφική πολιτική, να διεκδικήσουμε την πόλη και τις ανάγκες μας.

Και για εμάς, ο αγώνας αυτός δεν τελειώνει αυτή την Κυριακή, αλλά αρχίζει την ερχόμενη Δευτέρα. Σας καλούμε να δώσουμε αυτό τον αγώνα μαζί, ώστε την επαύριο των εκλογών να είμαστε ακόμα περισσότεροι και περισσότεροι, να υπάρχουν περισσότερα χαμόγελα, να ακούμε περισσότερες αγνώστες γλώσσες στις γειτονιές μας να γίνουμε ένα πολύμορφο σώμα που διεκδικεί τη ζωή του. Γιατί έτσι μας αρέσει η πόλη μας και θα την διεκδικήσουμε.

Στα ψηφοδέλτια της «Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ και του RProject.gr οι: Γρηγόρης Δεμέστιχας, Χρύσα Τσικαλουδάκη, Γιώτα Παναγοπούλου, Ράνια Παπαγεωργίου (όπως επίσης και η Βανέσα Βενέτη-Κοττίκα με την οποία συνεργαζόμαστε στην Σ8Μ) για το δημοτικό συμβούλιο και για τα κοινοτικά συμβούλια οι: Αχμέτ Κοτζαμάν & Ανδρέας Κριτσοτάκης (1ο), Βασίλης Λίτος (2ο), Βασίλης Γιαννούλης (5ο), Βάσω Ακριβού & Γιώργος Λαυτσής (6ο) και Ρωμίνα Αγγελή (7ο)

Να οργανώσουμε τις αντιστάσεις

Του Χρήστου Ιωαννίδη, επικεφαλής της παράταξης «Μια Πόλη στο Δρόμο» στην Καλλιθέα

Η παράταξή μας ιδρύθηκε χάρη στη συσπείρωση αγωνιστών και αγωνιστριών πριν τις δημοτικές εκλογές του 2019 για να φράξουμε το δρόμο στους ναζι της Χρυσής Αυγής που θέλανε να πατήσουν πόδι στην πόλη μας. Η δράση μας όμως δεν σταμάτησε εκεί.

Συμπαρασταθήκαμε στους αγώνες

των εργαζομένων του Δήμου Καλλιθέας, στους αγώνες των καθηγητών και των νηπιαγωγών προσπαθώντας να αναδείξουμε μια σειρά προβλημάτων που είχαν τα σχολεία της πόλης μας. Είχαμε μόνιμη παρέμβαση με συγκεκριμένες προτάσεις στο δημοτικό συμβούλιο χωρίς να κάνουμε στείρα και γενικόλογη αντιπαράθεση με τη δημοτική αρχή. Και οι 3 δημοτικοί σύμβουλοι που συμμετείχαμε στο συμβούλιο με το σύστημα της εναλλαγής που έχουμε αποφασίσει εξαρχής ότι θα εφαρμόζει η παράταξη. Η αδυναμία μας ήταν η πλούσια παρέμβαση που είχαμε στο δημοτικό συμβούλιο να βγει και έξω στην κοινωνία. Να το δει ο κόσμος στην πράξη.

Αυτό προσπαθούμε από τον περασμένο Μάη να αλλάξει. Ξεκινήσαμε τότε τις συνελεύσεις μας αλλά και τις συναντήσεις με πολύ κόσμο. Αυτή τη φορά αντιμετωπίζουμε με καλύτερο τρόπο και άλλη λογική τις δημοτικές εκλογές. Τα προβλήματα τα ξέραμε, τα μάθαμε καλύτερα όμως και μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε φέρνοντας το λαϊκό κόσμο της

πόλης στο προσκήνιο. Δεν είναι τυχαίο ότι και στο ψηφοδέλτιο της παράταξής μας συμμετέχουν φέτος αγωνιστές και αγωνίστριες από περισσότερους χώρους και συλλογικότητες από ότι το 2019 που μας εμπιστεύθηκαν και ήρθαν μαζί μας. Αυτό είναι παρακαταθήκη για το μετά. Για τους αγώνες, τις αντιστάσεις και τις παρεμβάσεις που θα κάνουμε από την επόμενη μέρα των εκλογών.

Μπροστά μας έχουμε πολλά καυτά θέματα να αντιμετωπίσουμε. Την καθαριότητα, τους ελεύθερους χώρους, τα σχολεία και τους βρεφονηπιακούς σταθμούς, την έλλειψη προσωπικού στο δήμο Καλλιθέας και την αστάθεια που προξενεί η λειτουργία με συμβασιούχους και όχι με μόνιμο προσωπικό, με αποτέ-

λεσμα συμπολίτες μας να είναι μια μέρα στη δουλειά και δύο στην ανεργία αντί να έχουν μόνιμη και σταθερή εργασία. Τα μεγαθήρια που χτίζονται καθημερινά στην πόλη για να χρησιμοποιηθούν κυρίως ως πολυτελή ξενοδοχεία και Air-Bnb και τα οποία εκτοξεύουν τις τιμές των ενοικίων. Με αποτέλεσμα ένας εργαζόμενος, ένας μετανάστης, μια φοιτήτρια να μην μπορούν πια να μείνουν στην πόλη.

Με τα ερείσματα που έχουμε πλέον αποκτήσει θεωρούμε ότι θα καταφέρουμε μετά τις εκλογές να οργανώσουμε όντως τις αντιστάσεις στις γειτονίες σε συνδυασμό ελπίζουμε και με τις αντιστάσεις που θα αναπτυχθούν ενάντια στις πολιτικές που καταστρέφουν τις ζωές μας.

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Μια πόλη στο δρόμο» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ ως δημοτικοί σύμβουλοι οι: Ελένη Χριστοπούλου, Νίκος Χατζάκης και ως διαμερισματικοί σύμβουλοι: Αλέξανδρος Θεοδωρίδης, Αγγελική Καθοπούλη

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ εκτός σχεδίου

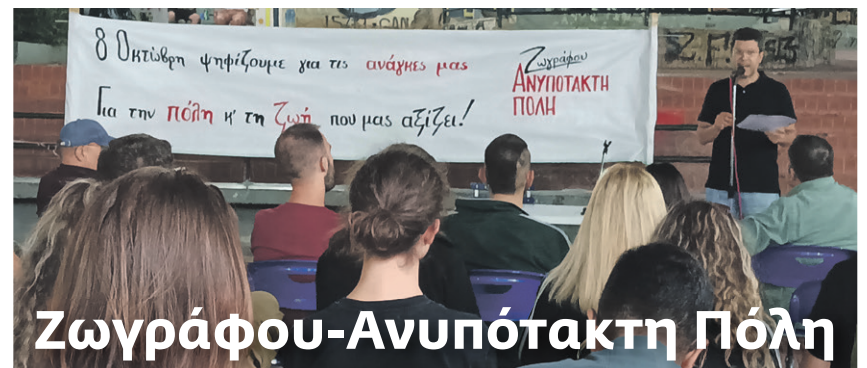
αριστερή ριζοσπαστική κίνηση

Με την Εκτός Σχεδίου συνεχίζουμε και την τελευταία προεκλογική βδομάδα τις δράσεις μας. Με τη συνεχή παρουσία στο εκλογικό μας περίπτερο, εξορμήσεις, αφισοκολλησεις και επικοινωνία με τον κόσμο της πόλης μας. Τη Δευτέρα 2/10 μιλήσαμε με τους εργαζομένους στο Δήμο, στο γκαράζ και το Δημαρχείο είναι κάτι παραπάνω από εμφανής η υποστέ-

λωση και η κάλυψη των αναγκών με εργαζομένους που δουλεύουν με κάθε λογής συμβάσεις, προβάλαμε τη θέση μας για μόνιμη και σταθερή εργασία. Η προσπάθεια για τη στήριξη της Εκτός Σχεδίου συνεχίζεται μέχρι και την μέρα των εκλογών έξω από τα εκλογικά κέντρα. Για να μπορέσουμε, και μέσα από το Δημοτικό Συμβούλιο, να δίνουμε τη μάχη για τη Νέα Ιωνία των αγώνων και της αλληλεγγύης.

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Εκτός Σχεδίου» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ οι: Σοφία Δερμετζόγλου, Δημήτρης Μπάρκας

Ζωγράφου-Ανυπότακτη Πόλη

Στην τελική ευθεία πριν τις εκλογές της 8/10, η Ανυπότακτη Πόλη συνεχίζει να δίνει τη μάχη για τα ζητήματα που αφορούν την πλειοψηφία των δημοτών και των κατοίκων του Ζωγράφου. Με τις συνεχείς και πολυπληθείς εξορμήσεις μας στις γειτονίες των Ιλισίων, του Ζωγράφου και του Γουδή, επιχειρούμε να υπενθυμίσουμε τους αγώνες που έχουν δοθεί συνολικά, αλλά και τα τελευταία χρόνια (ελεύθεροι χώροι, κοινωνικές υπηρεσίες, πλειστηριασμοί κλπ), τονίζοντας ότι μόνο έτσι μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα στο Δήμο και συνολικά. (Ειδικά το παράδειγμα της αποτροπής έξωσης στην οδό Αβύδου, στην ανάδειξη του οποίου η Ανυπότακτη Πόλη είχε καθοριστικό ρόλο, αποτέλεσε το πιο κατανοητό επιχείρημα ότι οι

αγώνες μας μπορούν να έχουν αποτέλεσμα). Ταυτόχρονα, συνεχίσαμε να δίνουμε το παρόν στις κομβικές διεκδικήσεις της περιοχής, συμμετέχοντας στις 24/9 στην κινητοποίηση για την υπεράσπιση του Πάρκου Γουδή. Με την εκεί τοποθέτηση μας αναδείξαμε τις ευθύνες της τρέχουσας δημαρχίας Θώδα – και των προηγούμενων – στην καταπάτηση/εμπορευματοποίηση των χώρων του Πάρκου, της Βίλας Ζωγράφου κλπ και άρα την γενική υποκρισία των κυβερνώντων που «αγωνιούν» για την κλιματική αλλαγή. Με αυτά και πολλά άλλα να καταγράφονται στο «ενεργητικό» μας, θα δώσουμε τον αγώνα μέχρι τέλους ώστε να βρεθεί ξανά στο δημοτικό συμβούλιο η φωνή της μαχόμενης, ενωτικής, ριζοσπαστικής Αριστεράς. Μπορούμε να τους χαλάσουμε τα σχέδια!

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Ζωγράφου-Ανυπότακτη Πόλη» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ οι: Θάνος Λυκουργιάς, Σπύρος Αντωνίου, Νίκη Λυκουργιά, Βασίλης Μιχαλόπουλος, Εύα Παπατζανή, Μπάμπης Τσίτσιρας, Βασίλης Γαρουσιάτης

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή

Το Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία η κεντρική συγκέντρωση του Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή με κεντρικό ομιλητή τον Παναγιώτη Αντωνίου, επικεφαλής του σχήματος και παρεμβάσεις από τα δύο σχήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς στην περιφέρεια και από τον επικεφαλής της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα Κώστα Παπαδάκη. Είχε προηγηθεί η παρουσίαση του 1ου τεύχους της περιοδικής

έκδοσης του Φυσάει Κόντρα, αλλά και μια σειρά συζητήσεων σε πολλές γειτονιές της Αγίας Παρασκευής. Για τις επόμενες μέρες μέχρι της εκλογές, εντείνουμε τις προσπάθειές μας ώστε να φτάσει σε κάθε γειτονιά και σε κάθε κάτοικο το μήνυμα του αγώνα και της συλλογικής δημιουργίας.

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Φυσάει Κόντρα» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ οι: Κατερίνα Καραμάνου, Ηλιάνα Ζερβού

Συγκέντρωση δυνάμεων για να τους αντιμετώπισουμε αποφασιστικά και δυναμικά!

Απόσπασμα από την ομιλία του επικεφαλής της δημοτικής παράταξης του Αιγάλεω «Ρήγμα στα Δυτικά» Παντελή Βαϊνά, στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση της παράταξης.

Ζούμε σε μια πόλη που κατοικείται κυρίως από κόσμο φτωχό, κόσμο απλό, κόσμο της εργασίας. Κόσμο που βιώνει στο πετσί του τελευταία όλη αυτή τη λαίλαπα της ακρίβειας, του πληθωρισμού. Έχει γίνει πλέον πολυτέλεια αυτό που λέγαμε παλιά. Το να ζει κάποιος με αξιοπρέπεια από το μισθό του. Πλέον λέμε να μπορεί απλά να ζει.

Δεν μπορείς λοιπόν να αφήσεις στο απυρόβλητο αυτή την κατάσταση. Ότι ο κόσμος πάει στα σουπερμάρκετ και παίρνει όλο και λιγότερα, ότι δεν βγαίνει να πληρώσει τη ΔΕΗ, ότι σπίτια βγαίνουν σε πλειστηριασμό και θα βγαίνουν πολύ περισσότερα το επόμενο διάστημα στο σφυρί. Πρόσφατη εδώ η περίπτωση στο Αιγάλεω πριν από δέκα μέρες συμπολίτη μας στη Βορείου Ηπείρου που η Εθνική Τράπεζα του πήρε το σπίτι. Μια πενταμελής οικογένεια με έναν εργαζόμενο και ήθελαν να τους βγάλουν στο δρόμο. Οι άνθρωποι ζητάγανε απλά να μείνουν με ενοίκιο. Μόνο αυτό αλλά και αυτό πια το βρίσκουν υπερβολικό. Δηλαδή την απαίτηση να έχεις στέγη έστω και με ενοίκιο. Τα funds δεν είναι κάτι αόρατο. Οι τελευταίες κυβερνήσεις της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ τα νομιμοποίησαν και τα θεσμοθέτησαν. Δεν είναι όμως κάποιοι που βρίσκονται σε κάποια μακρινά νησιά του Ειρηνικού. Στο συγκεκριμένο fund που έχει πάρει το σπίτι του συμπολίτη μας είναι η Εθνική Τράπεζα και η εκκλησία.

... Μακράν χειρότερη των προη-

γούμενων απαράδεκτων διοικήσεων (Καρδάρ-Σκλαβούνου ως το 2014 και Μπίρμπα ως το 2019) η δημοτική αρχή του Γκίκα (ΝΔ). Χαρακτηρίζεται από αυταρχική τοποθέτηση και εχθρότητα απέναντι στο λαό της πόλης και την εξυπηρέτηση εργολάβων και διοικητικών συμφερόντων. Με ακραία περίπτωση την περίπτωση του 9ου Δημοτικού.

...Χρειάζεται συγκέντρωση δυνάμεων συντρόφισσες και σύντροφοι. Κανένας δεν μπορεί μόνος του. Και το απευθύνουμε αυτό και στον κόσμο και τους εργαζόμενους και στη Λαϊκή Συσπείρωση που παρόλη την κριτική και τα λάθη που εμείς εντοπίζουμε, θεωρούμε ότι πρέπει να είμαστε μαζί σε αυτούς τους αγώνες. Να είμαστε μαζί και να σταματήσει να αρνείται την ενότητα. Και στο δρόμο και σε όποιες πρωτοβουλίες μπορεί να υπάρξουν.

... Να αγωνιστούμε να έχει το Αιγά-

λεω υγεία. Αλλά και το Περιστέρι και ο Κορυδαλλός και η Αγία Βαρβάρα. Μη θεωρούμαι ότι είμαστε η μαύρη τρύπα και γύρω μας όλα ανθίζουν. Μαζί με τους συμπολίτες από τους γειτονικούς όμορους δήμους. Γιατί δεν υπάρχει πλέον Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας πουθενά. Έχει διαλυθεί το ΙΚΑ. Το Λοιμωδών το κατήγγειλαν ως νοσοκομείο. Στην παιδεία έχουμε 4 σχολεία σεισμόπληκτα από τον Ιούλη του 2019 κι έτσι είναι ακόμα. Τα 2 που είναι για κατεδάφιση δεν έχει καν γίνει η σχετική μελέτη και τα άλλα 2 είναι γιαπιά.

... Χρειάζεται να παλέψουμε όλοι μαζί να αλλάξει η διοίκηση του Δήμου. Αλλά κι αν δεν αλλάξει κι αν είναι μία από αυτές που διοίκησαν τα τελευταία χρόνια, να υπάρχει απέναντί της ένα σημαντικό, λαϊκό, Αιγαλιώτικο εργατικό κίνημα αντίστασης που να μην τους αφήνει σε ησυχία.

Στα ψηφοδέλτια της παράταξης «Ρήγμα στα Δυτικά» συμμετέχουν εκ μέρους της ΔΕΑ οι: Μιχάλης Βεργίσης, Θωδωρής Πατσατζής

Κοινωνική πολιτική για το μέλλον που μας αξίζει

Των Εύης Βαγιανού και Αλίκης Δοκμετζή, υποψήφιων δημοτικών συμβούλων με την παράταξη Ανυπότακτος Κορυδαλλός

Η συμμετοχή μας στο ενωτικό ψηφοδέλτιο του Ανυπότακτου Κορυδαλλού δεν είναι τυχαία. Ο Ανυπότακτος Κορυδαλλός φτιάχτηκε μέσα από τις κοινές δράσεις και την αποφασιστικότητα να αντιστα-

θούμε στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού που με τα μνημόνια χτύπησε βάρνασα την εργατική τάξη την δεκαετία 2010-2020 αλλά και βασικά δικαιώματα. Ένα έργο που το ξαναζούμε τα τελευταία χρόνια μέσα από την πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ αλλά και μέσα από την πολιτική της δημοτικής αρχής στην Καλλιθέα που έχει αφήσει ανεπίλυτα μια σειρά προβλημάτων.

Όπως φάνηκε και από τις εξορμήσεις και τις δράσεις που είχε η παράταξη προεκλογικά αυτό που χρειάζεται είναι

να παλέψουμε για μια πόλη με καλύτερες υποδομές, περισσότερο πράσινο και ελεύθερους χώρους. Μια πόλη με προσβασιμότητα παντού για άτομα με αναπηρία, ανθρώπους зης ηλικίας, πεζούς και ποδηλάτες. Για μια πόλη που θα μεριμνά για τους φτωχούς συμπολίτες μας και την προστασία των αδέσποτων ζώων. Μια πόλη που θα αγκαλιάζει τις καταπιεσμένες και τους καταπιεσμένους συνανθρώπους μας με τη δημιουργία ξενώνα κακοποιημένων γυναικών και LGBTQI. Χρειάζεται να οργανώσουμε τις

αντιστάσεις στις γειτονίες μας για να διεκδικήσουμε το μέλλον που μας αξίζει.

Οι εκλογές στην Περιφέρεια Αττικής είναι πάντα οι πιο κεντρικοπολιτικού χαρακτήρα αυτοδιοικητικές εκλογές. Δεν άλλωστε τυχαίο ότι και τα ποσοστά των υποψηφίων προσομοιάζουν με αυτά των αντίστοιχων κομμάτων στις βουλευτικές.

Ο Χαρδαλιάς (ΝΔ) διατηρεί ισχυρό προβάδισμα (οι δημοσκοπήσεις δίνουν γύρω στο 35% στον πρώτο γύρο) και αρκετά πιο πίσω ο Σγουρός (ΠΑΣΟΚ) με τον Ιωακείμδη (ΣΥΡΙΖΑ) δίνουν τη μάχη για το ποιος θα περάσει στο δεύτερο γύρο. Το ΚΚΕ δίνει τη μάχη για να πλησιάσει το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών με υποψήφιο τον Πρωτούλη.

Η ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική Αριστερά δίνει τη δική της μάχη με δύο διαφορετικά ψηφοδέλτια, την Ανυπότακτη Αττική με υποψήφια περιφερειάρχη τη Μαριάννα Τσίχλη και την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική με τον Κώστα Τουλγαρίδη.

Δuo σχήματα που είχαν εκπροσώπηση στο προηγούμενο περιφερειακό συμβούλιο και βοήθησαν και στήριξαν όσο μπορούσαν τα κινήματα αντίστασης και διαμαρτυρίας, δίνοντας το παρόν σε όλες τις κινητοποιήσεις. Και στα δύο ψηφοδέλτια συμμετέχουν αγωνιστές και αγωνίστριες που δίνουμε μαζί τις μάχες σε διάφορα μέτωπα (συνδικαλιστικά, φεμινιστικά, τοπικά, περιβαλλοντικά κ.ά.). Δυστυχώς δεν έγινε κατορθωτό να υπάρξει ένα κοινό κατέβασμα της δικής μας Αριστεράς, όπως και στις περισσότερες περιφέρειες (με τις φωτεινές εξαιρέσεις των περιφερειών Δυτικής Μακεδονίας και Ηπείρου). Έτσι σήμερα σας παρουσιάζουμε θέσεις των δύο σχημάτων μέσω των επικεφαλής τους και αφήνουμε την επιλογή στον καθένα προσωπικά πάνω από την κάλη.

Για πραγματική μαχητική αριστερή αντιπολίτευση και μια αλλη αριστερά, ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική

Του Κώστα Τουλγαρίδη

Οι εκλογές της 8ης Οκτώβρη έχουν μεγάλη πολιτική σημασία. Η κυβέρνηση της ΝΔ επιδιώκει να εμπεδώσει την πολιτική της νίκη στις βουλευτικές και να προετοιμάσει το έδαφος για την καταιγίδα των αντιλαϊκών μέτρων που προωθεί.

Αναβαθμίζεται ο ρόλος του τοπικού κράτους στην προώθηση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και στην υλοποίηση της πολιτικής της παράδοσης των κοινωνικών αγαθών και του περιβάλλοντος στην ιδιωτικοποίηση, την εμπορευματοποίηση και την ιδιωτική εκμετάλλευση. Όλο το θεσμικό πλαίσιο από τον Καλλικράτη (ΠΑΣΟΚ) και τον Κλεισθένη (ΣΥΡΙΖΑ), μέχρι το νόμο Βορίδη, ακόμα και το νεο νομοσχέδιο Κεραμέως, επιχειρεί να επιβάλει τον αυστηρό έλεγχο στην πολιτική του τοπικού κράτους και την απόλυτη εναρμόνισή του με την κεντρική διοίκηση. Η ευθυγράμμιση τέλος με το πλαίσιο της ΕΕ και δεδομένης της υποχρηματοδότησης, η εξάρτηση από τα ευρωπαϊκά χρηματοδοτικά προγράμματα ολοκληρώνουν τη σημερινή φυσιογνωμία της τοπικής διοίκησης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει την ουσιαστική στήριξη της αντιπολίτευσης ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΣΟΚ στην πολιτική εξουσία του κεφαλαίου και του κέρδους. Ο Χαρδαλιάς, ο Σγουρός κι ο Ιωακείμδης είναι εκφραστές της ίδιας πολιτικής για αυτό και η προεκλογική περίοδος θύμισε μεταγραφική ποδοσφαιρική περίοδο με μεταπηδήσεις συμβούλων και υποψηφίων από τη μία παράταξη στην άλλη. Το δε ψηφοδέλτιο του Καμπούρη συγκεντρώνει την πάντα χρήσιμη για αυτούς ακροδεξιά εφεδρεία.

• Η ψήφος στις εκλογές αυτές πρέπει να είναι ψήφος καταδίκης όλων των εκφραστών της πολιτικής αυτής. Είναι αναγκαία η ψήφος ενί-

σχυσης μιας πραγματικής μαχητικής αριστερής αντιπολίτευσης και και μια άλλης αριστεράς, ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής.

Με οδηγό τον ρεαλισμό των σύγχρονων εργατικών λαϊκών αναγκών. Για να διεκδικήσουμε ανθρώπινες πόλεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά, αυξήσεις στους μισθούς, αποκλειστικά δημόσιες, δωρεάν, υψηλού επιπέδου κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά. Για να παλέψουμε για το δικαίωμα στην πόλη και το περιβάλλον, ενάντια στην εμπορευματοποίηση και την καπιταλιστική λεηλασία της φύσης. Η ενίσχυση αυτού του ρεύματος θα συμβάλει στη συγκρότηση

Απάντηση σε αυτή την επίθεση δεν μπορεί να δοθεί χωρίς τη σύγκρουση με την πολιτική του κεφαλαίου, την ΕΕ, με το ίδιο το σύστημα της καταστροφικής εκμετάλλευσης του ανθρώπου και της φύσης. Για αυτό δεν αρκεί η απλή καταγγελία της πολιτικής αυτής ούτε οι λογικές ανάθεσης σε «κόκκινους» συμβούλους και δημάρχους, οι οποίοι τελικά περιορίζονται να κάνουν «νοικοκύρεμα» μέσα στο ασφυκτικό πλαίσιο που καθορίζουν η δημόσια υποχρηματοδότηση, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις κι η χρηματοδότηση μέσω ΕΣΠΑ με δεσμευτική επιλεξιμότητα την απελευθέρωση της αγοράς. Ούτε πολύ περισσότερο μπορούν να σταθούν αυταπάτες για δυνατότητα «φιλολαϊκής διαχείρισης» εντός του πλαισίου λειτουργίας του τοπικού κράτους, χωρίς αμφισβήτηση των πολιτικών που επιβάλλει η ΕΕ και σε σύγκρουση με το αστικό σχέδιο που υπηρετούν κυβέρνηση και συστημική αντιπολίτευση.

Η πάλη για ανακούφιση του λαού, για ρωγμές και κατακτήσεις εδώ και τώρα, απαιτεί ένα κίνημα σύγκρουσης με όλες τις βασικές επιλογές της αστικής πολιτικής που θα είναι πολιτικά επικίνδυνο και ικανό να κλονίσει τις αστικές δυνάμεις. Εξάλλου, έχουμε πλέον την εμπειρία ότι η λογική πως «θα καταργηθεί το μνημόνιο χωρίς ρήξη με

την ΕΕ» οδήγησε σε ένα νέο χειρότερο μνημόνιο. Η λογική της «αριστερής διακυβέρνησης», χωρίς αμφισβήτηση της κυρίαρχης πολιτικής, οδήγησε σε εφαρμογή της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής, γέννησε τεράστια απογοήτευση στην κοινωνία και δημιούργησε σοβαρή κρίση στην αριστερά.

Η ΑΑΑ έχει ιστορία 13 χρόνων δημοκρατικής λειτουργίας, με συνελεύσεις και εναλλαγή των εκπροσώπων της και στο περιφερειακό συμβούλιο. Επιδιώξαμε όλα αυτά τα χρόνια την αλληλεπίδραση με τα τοπικά κινήματα και προσπαθήσαμε να εμβαθύνουμε τη συζήτηση και να τεκμηριώσουμε τις παρεμβάσεις μας για τα τοπικά ζητήματα. Απευθυνόμαστε σταθερά σε όλες τις αντικαπιταλιστικές, ριζοσπαστικές και αντιδιαχειριστικές δυνάμεις, αλλά και σε ένα μεγάλο εύρος αγωνιστών των κινήματων της Αττικής. Ενόψει των εκλογών, επιδιώξαμε τη μέγιστη δυνατή συνεννόηση και συνεργασία με συνείδηση ότι οι καιροί απαιτούν ενότητα με σαφή αντικαπιταλιστικό και ανατρεπτικό προσανατολισμό, γιατί αυτό θα συμβάλει με καλύτερους όρους στη συγκρότηση του αγωνιστικού ρεύματος που θα συγκροτούσε με το αστικό σχέδιο. Για αυτό και στο ψηφοδέλτιο μας συμμετέχει ένα μεγάλο εύρος αγωνιστών του συνδικαλιστικού, περιβαλλοντικού, φεμινιστικού, αντιφασιστικού κινήματος και σε μεγάλο ποσοστό -μεγαλύτερο από όλες τις προηγούμενες εκλογές- υποψήφιοι/οι πέρα από τις πολιτικές συλλογικότητες και οργανώσεις που συμμετέχουν στην κίνηση. Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια προσέγγισης με όσους επέλεξαν να μην ανταποκριθούν σε αυτή τη φάση.

Είμαστε αισιόδοξοι ότι το πολιτικό δυναμικό της αντικαπιταλιστικής, αντιδιαχειριστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς θα στηρίξει το ψηφοδέλτιό μας. Θα συμβάλει να σπάσουμε το φράγμα του 3% και να εκλέξουμε για 4η φορά περιφερειακό σύμβουλο, για να ενισχύσουμε από κοινού, τους μεγάλους αγώνες του επόμενου διαστήματος.

Συνέντευξη με τη Μαριάννα Τσίχλη

«Να σπάσει ο κύκλος της απογοήτευσης και να πετύχουμε κατακτήσεις για τις λαϊκές τάξεις»

? Ποια είναι η πολιτική σημασία των εκλογών στην Περιφέρεια Αττικής και γιατί αξίζει η ψήφιση-στήριξη της «Ανυπότακτης Αττικής»;

Στην Αττική, όπου ζει και εργάζεται πάνω από το 40% του πληθυσμού και παράγεται περίπου το 50% του Α.Ε.Π., οι εκλογές έχουν κεντρικό χαρακτήρα και είναι δείκτης συνολικότερα του πολιτικού συσχετισμού. Η κυβέρνηση της ΝΔ αντιμετωπίζει τις αυτοδιοικητικές εκλογές ως ευκαιρία να εκλέξει Περιφερειάρχες και Δημάρχους του απόλυτου ελέγχου της, που θα της επιτρέψουν να κυριαρχήσει πλήρως στο πολιτικό σκηνικό. Ειδική βαρύτητα δίνει στην Περιφέρεια Αττικής, με ένα πρόσωπο του στενού πρωθυπουργικού κύκλου, τον Ν. Χαρδαλιά, με σκοπό τον απόλυτο έλεγχο της διανομής των τεράστιων κονδυλίων της Περιφέρειας.

Στις εκλογές είναι απαραίτητο να αποδοκιμαστεί ο κυβερνητικός υποψήφιος, αλλά και να υπάρξει αγωνιστικό αντίβαρο. Είναι σημαντικό να υπάρχει στο περιφερειακό συμβούλιο ισχυρή αγωνιστική, αριστερή, ριζοσπαστική, οικολογική αντιπολίτευση, που θα εκφράζει τις ανάγκες της πλειοψηφίας και θα στηρίζει τους κοινωνικούς αγώνες. Επιπλέον, η ενίσχυση μιας ενωτικής αριστερής συλλογικότητας, που συμμετέχει σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες, θα συμβάλει συνολικότερα στην ανασυγκρότηση του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς, σε μια εποχή που καλλιεργείται η απογοήτευση και δοκιμάζονται οι αξίες της αριστερής πολιτικής, από την επιθετικότητα δεξιάς και ακροδεξιάς και την ακόμη μεγαλύτερη συστημική στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, με εκφυλιστικά στοιχεία υποχώρησης της πολιτικής.

? Σε πρόσφατες δηλώσεις του, ο Νίκος Χαρδαλιάς δήλωσε ότι αν εκλεγεί, «η αντιπλημμυρική θωράκιση θα έχει δρομολογηθεί τους 20 πρώτους μήνες». Τι δεν έχει γίνει όλα αυτά τα χρόνια και ποια μέτρα απαιτούνται για την ουσιαστική προστασία των ζώων μας και του περιβάλλοντος, από τις πλημμύρες, τις πυρκαγιές και ανάλογες απειλές, στον καιρό της κλιματικής κρίσης;

Οι δηλώσεις αυτές είναι πρόκληση για το λαό, από ένα πρόσωπο που, όταν είχε θέσεις ευθύνης στην Πολιτική Προστασία, παρουσίασε καταστροφικά αποτελέσματα, στην πανδημία, στις πυρκαγιές

και στις πλημμύρες στην Εύβοια ή στο χιονιά του 2021. Ο νέος εκλεκτός της ΝΔ θα ακολουθήσει την ίδια πολιτική που εφάρμοσε και ο Γ. Πατούλης. Με μηδενικό έργο στην αντιπλημμυρική προστασία, για την οποία δεν προορίστηκε ούτε το 3% του προϋπολογισμού. Αλλά και προωθείται το μπάτζωμα των ρεμάτων της Αττικής (λχ. Πικροδάφνη, Ποδονόφτης, Μεγάλο Ρέμα Ραφήνας, Ερασίνο) που καταστρέφει οικοσυστήματα και αυξάνει τον πλημμυρικό κίνδυνο, ιδίως στην Αττική που πάσχει από άναρχη δόμηση. Ίδια εγκατάλειψη και στη δασοπροστασία, ενώ στην Αττική, που έχει καεί το 33% των δασικών εκτάσεων τα τελευταία χρόνια, τα ιδιόκτητα μέσα και το προσωπικό πολιτικής προστασίας είναι ανεπαρκή.

Αυτή η πολιτική θα συνεχίζεται, όσο το σχεδιασμό έργων στην Περιφέρεια κάνουν οι μεγαλοεργολάβοι και οι επιχειρηματίες του τουρισμού, του real estate και των αιολικών, όσο η Περιφέρεια ακολουθεί την ίδια νεοφιλελεύθερη πολιτική των κυβερνήσεων, που θυσιάζει τις ζωές και το περιβάλλον για τα κέρδη των λίγων. Χρειάζεται μια εντελώς άλλη πολιτική, που θα αξιοποιεί τα κονδύλια της αυτοδιοίκησης για μεγάλα έργα ορεινής υδρονομίας, αποκάλυψη και ανάδειξη του φυσικού σχηματισμού των ρεμάτων, ενίσχυση των υπηρεσιών δασοπροστασίας και πολιτικής προστασίας με μόνιμο προσωπικό, πλήρη προστασία και αποκατάσταση των καμένων εκτάσεων.

? Ανέναντι στο συγκεντρωτικό μοντέλο διοίκησης που λειτουργεί ως σταθερός χρηματοδότης του κεφαλαίου (ΣΔΙΤ, ΕΣΠΑ κλπ) και εμπορευματοποίησης των ελεύθερων χώρων, αδιαφορώντας προκλητικά για τις κοινωνικές ανάγκες, ποιά μπορεί να είναι η παρέμβαση της

μαχητικής Αριστεράς σε επίπεδο Περιφέρειας και ποιά εναλλακτικό σχέδιο προβάλλει η παράταξή σας;

Η νεοφιλελεύθερη πολιτική της ιδιωτικοποίησης των αυτοδιοικητικών υπηρεσιών και της φύσης, έχει οδηγήσει σε τεράστιες κοινωνικές ανισότητες, φτώχεια, αβάσταχτο στεγαστικό κόστος, περιβαλλοντική κρίση.

Η αριστερά έχει και μπορεί να προβάλει ένα εντελώς διαφορετικό όραμα, με επίκεντρο τον άνθρωπο και το περιβάλλον, και ιδίως τη στήριξη των πιο ευάλωτων. Αναστροφή των προτεραιοτήτων της Περιφέρειας, για αντιπλημμυρική θωράκιση και δασοπροστασία, προστασία και επέκταση των ελεύθερων χώρων και του πρασίνου. Στήριξη της κοινωνίας, των ανέργων, των ευάλωτων νοικοκυριών από εξώσεις ή αποκοπές ρεύματος, δομές φιλοξενίας για κακοποιημένες γυναίκες, σίτιση και μεταφορά των μαθητών/τριών στα σχολεία, δημόσιες εγκαταστάσεις άθλησης. Επίλυση του πιεστικού προβλήματος των απορριμμάτων με τρόπο φιλικό προς το περιβάλλον, που δεν θα υποβαθμίζει ολόκληρες περιοχές σε «πίσω αυλή» της Αττικής.

Αυτοί οι σκοποί απαιτούν σύγκρουση με τις κεντρικές νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις και διεκδίκηση για χρηματοδότηση της αυτοδιοίκησης, για να μην εξαρτάται από ευρωπαϊκά κονδύλια, που συνδέονται με την άσκηση συγκεκριμένων πολιτικών. Απαιτούν, επιπλέον, κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου για τον ασφυκτικό έλεγχο των αυτοδιοικητικών οργάνων και των προϋπολογισμών, απλή αναλογική, κατάργηση των υπερεξουσιών του Περιφερειάρχη. Αλλά και όραμα για ενίσχυση της δημοκρατίας και του κοινωνικού ελέγχου στην Περιφέρεια, με την ενίσχυση της συμμετοχής των κινημάτων στα όργανα της αυτοδιοίκησης.

? Θεωρείς ότι ήταν αναγκαία ή/και εφικτή η εκλογική συμπίεση με τις άλλες αριστερές δυνάμεις; Είναι και ο αντιδημοκρατικός κόφτης του 3%, ενώ παράλληλα η καθεστωτική σύγκλιση των υπόλοιπων συνδυασμών, που στηρίζονται από ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, είναι πιο ορατή από ποτέ.

Η εκλογική συμπίεση των δυνάμεων της αριστεράς ήταν απολύτως εφικτή και θα ήταν πολύτιμη. Είναι απόλυτα ενδεικτικό ότι για το 95% των ζητημάτων έχουμε την τελευταία τετραετία όλες οι δυνάμεις της αριστεράς ψηφίσει και αγωνιστεί από κοινού. Από πλευράς μας, είχαμε απευθύνει εγκαίρως, ήδη από το Φεβρουάριο 2023 κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις της αριστεράς για εκλογική συνεργασία, για να αχρηστευτεί το αντιδημοκρατικό όριο του 3% και να εκφραστεί ένα ισχυρό μέτωπο αριστερής αντιπολίτευσης υπέρ των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας στην Περιφέρεια Αττικής. Δυστυχώς, δεν υπήρξε ανταπόκριση από τις δυνάμεις του ΚΚΕ ή άλλες δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς, αλλά επιμονή στο δρόμο των τεχνητών διαφοροποιήσεων, που απογοητεύει και αποδυναμώνει.

Παρόλα αυτά, η Ανυπότακτη Αττική έκανε μια σοβαρή προσπάθεια συνεργασιών και πέτυχε τη διεύρυνσή της, με δυνάμεις και αγωνιστές/τριες από διαφορετικές πολιτικές εντάξεις της αριστεράς, ανθρώπους της αυτοδιοίκησης και των κινημάτων. Πετύχαμε, έτσι, μια πλατιά συσπείρωση που μπορεί να εκφράσει μαζικά την ενωτική, μαχητική αριστερά στην Περιφέρεια Αττικής και να συνεχίσει και την επόμενη ημέρα στο περιφερειακό συμβούλιο να επιμένει στο δρόμο της ενότητας της μαχόμενης αριστεράς, για να σπάσει ο κύκλος της απογοήτευσης και να πετύχουμε κατακτήσεις για τις λαϊκές τάξεις.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στίχος των
Rationalistas

Αδελφοί: Εὐαγγέλιον Ἐσθέρης

Μετά από περίπου 20 μέρες, **έληξε στις 23/9 η αποχή συσιτίου** από τους κρατούμενους στις φυλακές. Η κινητοποίηση αυτή **ξεκίνησε από κρατούμενους στις φυλακές Δομοκού, ενώ συμμετείχαν κρατούμενοι από φυλακές σε όλη την χώρα.** Αιτήματά τους ήταν οι μειώσεις στο χρονικό όριο για την υπό όρους απόλυση, να μην εφαρμοστούν αυξήσεις στις ποινές των νέων πολιτισοβιτών, να αρθούν τα εμπόδια για μεταγωγή στις αγροτικές φυλακές, να εφαρμόζονται οι υπάρχοντες κανονισμοί για τις άδειες και να μην δημιουργηθούν φυλακές τύπου Γ. Η κατάσταση που επικρατεί αυτήν την στιγμή, με **το δικαίωμα στην άδεια να είναι άπιαστο όνειρο** και με την καταπάτηση βασικών δικαιωμάτων των κρατουμένων –όπως αυτό της έφεσης και της αναστολής μέσα από την γραφειοκρατία– **έχει εμφανώς καταστήσει το «σωφρονιστικό» σύστημα σε εκδικητικό-τιμωρητικό.** Κάτι που προβλέπεται να χειροτερέψει καθώς την ίδια στιγμή που κρατούμενοι σε όλη την χώρα ήταν σε αποχή συσιτίου, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ετοίμαζε ένα

νομοσχέδιο που θα αυξάνει τα όρια κράτησης, θα μεγαλώνει τις ποινές και θα περιορίζει κι άλλο τα δικαιώματα των φυλακισμένων. **Με τον νέο νόμο θα καταργηθεί κάθε έννοια σωφρονισμού,** αφού πλέον η υπό όρους απόλυση θα είναι τόσο άπιαστη, που δεν θα έχει κανένα νόημα η συνεπής συμπεριφορά του κρατούμενου μέσα στη φυλακή. Ταυτόχρονα, η αύξηση των ορίων κράτησης, μαζί με την αύξηση των ποινών θα σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη συμφόρηση των φυλακών και άρα ακόμα χειρότερες συνθήκες διαβίωσης. **Αυτά φυσικά για τους φτωχούς και τους «αντιφρονούντες» που καταλήγουν στην φυλακή,** όσο οι οικονομικοί εγκληματίες και οι έχοντες διαφεύγουν οποιασδήποτε τιμωρίας ή έστω σωφρονισμού...

Μια ομάδα 65 προσφύγων έμεινε για μέρες εγκαταλελειμμένη σε κεντρικό πάρκο στη Ρόδο, χωρίς καμία βοήθεια από τις Αρχές. Ανάμεσα τους ήταν ένα βρέφος και αρκετά παιδιά, το ένα από αυτά με ανοικτό τραύμα στο χέρι. Μετά την άφιξή τους, οι πρόσφυγες πήγαν μόνοι τους στο αστυνομικό τμήμα Ρόδου σε μια απέλπιδα προσπάθεια να λάβουν βοήθεια αλλά οι αστυνομικοί αρνήθηκαν μέχρι και να τους συλλάβουν. Σύμφωνα με καταγγελίες κατοίκων, αρκετοί από αυτούς **προσπάθησαν να αγοράσουν εισιτήριο πλοίου για να διαφύγουν από το νησί αλλά δεν τους επιτράπηκε η επιβίβαση. Ο Ερυθρός Σταυρός δεν μπορούσε να επέμβει** γιατί δεν έδινε την άδεια η αστυνομία, η αστυνομία έλεγε ότι τα κρατητήρια ήταν γεμάτα και δεν υπήρχαν διαθέσιμοι αστυνομικοί να τους μεταφέρουν εκτός νησιού, **το λιμενικό δήλωνε αναρμόδιο** καθώς πλέον βρίσκονταν στην στεριά, και σύμφωνα με καταγγελίες πολιτών **ακόμα και στο νοσοκομείο Ρόδου τους αρνήθηκαν** την είσοδο.

Κάπως έτσι μοιάζει ένα σύστημα που αδιαφορεί εγκληματικά για τους πιο κατατρεγμένους. Έχει την εικόνα ανθρώπων εγκαταλελειμμένων σε ένα πάρκο. Μωρών χωρίς κούνια να κοιμηθούν, παιδιών με ανοικτά τραύματα να μην βρίσκουν γιατρό και να κοιμούνται σε αντίσκηνα. **Με το πρόσχημα γραφειοκρατικών κωλυμάτων η κάθε υπηρεσία δήλωνε πως δεν την ενδιαφέρει** αν θα ζήσουν ή θα πεθάνουν. Απέναντι σε αυτήν τη βιαιότητα, **βρέθηκαν ευτυχώς αλληλέγγυοι και εθελοντές,** που μέσα από την ομάδα «Ελάφι» μάζεψαν τρόφιμα, είδη υγιεινής, υπνόσακους, μαγείρεψαν ζεστό φαγητό και περιέθαλψαν τους πρόσφυγες, ενώ ταυτόχρονα άσκησαν πίεση στις Αρχές να μεταφερθούν κάπου με αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης.

έγινε ο έλεγχος δεν ήταν ο ΒΟΑΚ αλλά επαρχιακός δρόμος, και ότι ο θάνατος επήλθε από φυσικά αίτια – ούτε λόγος για τον ξυλοδαρμό του ανθρώπου. Για μια ακόμα φορά αποδεικνύεται η δολοφονική manía της αστυνομίας, απέναντι στους πιο αδύναμους, και στους πιο φτωχούς. Γιατί **την ώρα που άνθρωποι δολοφονούνται για μικροποσότητα χασίς, μεγάλα κεφάλια και μαφίες όχι απλά κυκλοφορούν ελεύθεροι, αλλά χαίρουν και άκρας εκτίμησης** από την αστυνομία. Ελπίζουμε μόνο, οι κινητοποιήσεις που ξεκίνησαν από την Κρήτη με αφορμή την δολοφονία του Μανιουδάκη να εξασφαλίσουν και την δικαίωσή του.

Έχουν περάσει **πέντε χρόνια από την ημέρα που ο Ζακ Κωστόπουλος δολοφονήθηκε** από δύο επιχειρηματίες και από αστυνομικούς γιατί η ζωή του κρίθηκε λιγότερο σημαντική από την ιδιοκτησία. **Μέσα σε αυτά τα χρόνια ο Ζακ κατηγορήθηκε** ως «πρεζάκι», ως ληστής, ενώ η έμφυλη και η σεξουαλική του ταυτότητα έγιναν βορρά σε όσους ήθελαν να αμαυρώσουν τη μνήμη του και να χαρακτηρίσουν την ζωή του ως ασήμαντή. **Σε αυτά τα χρόνια η αλήθεια προσπάθησε να λάμψει.** Στο αίμα του Ζακ δεν βρέθηκαν ναρκωτικά. Τα στοιχεία αποδεικνύουν ξανά και ξανά πως δεν μπήκε στο μαγαζί για να ληστέψει –**αν και, ακόμα και αν επρόκειτο για ληστεία από έναν τοξικοεξαρτημένο, πάλι το έγκλημα της δολοφονίας του θα ήταν απάνθρωπο.** Πέντε χρόνια μετά και **οι δύο κατηγορούμενοι είναι εκτός φυλακής,** ενώ η δικαιοσύνη αποφάνθηκε **οι αστυνομικοί – δολοφόνοι απλά έκαναν την δουλειά τους.** Αυτή την στιγμή η δίκη για την Έφεση συνεχίζεται και είναι ακόμα πιθανόν να αθωωθούν οι δύο καταστηματαρχές στο Εφετείο. Μετά από μήνες αναβολών, **η επόμενη δικάσιμος έχει προγραμματιστεί για τις 15 Δεκέμβρη.** Για αυτό **η δυναμική παρουσία φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙΑ+ συλλογικοτήτων στην πορεία για τα πέντε χρόνια για την δολοφονία του Ζακ πρέπει να συνεχιστεί,** καθώς η πίεση από το κίνημα είναι το μόνο που μπορεί να διασφαλίσει ότι θα υπάρξει πραγματική δικαιοσύνη για τον Ζακ.

Ένας ακόμα «τυχαίος θάνατος» σε έναν «τυχαίο έλεγχό», «τυχαία» **στα χέρια της αστυνομίας.** Αυτήν τη φορά ο νεκρός ήταν ο 58χρονος Κώστας Μανιουδάκης από την Κρήτη. **Σύμφωνα με την αστυνομία,** έγινε τυχαίος έλεγχος στο αυτοκίνητο του Μανιουδάκη στον Βόρειου Οδικού Άξονα Κρήτης **«όταν και έπαθε ανακοπή αφήνοντας μετά από λίγο την τελευταία του πνοή».** Όμως, **σύμφωνα με την καταγγελία του γιού του** και τα μέχρι τώρα στοιχεία **φαίνεται πως ο 58χρονος χτυπήθηκε σκληρά** αφού βρέθηκε μικροποσότητα χασίς στο αμάξι του. Σύμφωνα με όσα γράφει ο γιός του, αφού τον χτύπησαν βαριά, τον έδεσαν πισθάγκωνα και τον τράβηξαν για να περπατήσει τα 150 μέτρα μέχρι τα περιπολικά. Εκεί **ο άνθρωπος κατάρρευσε, οι αστυνομικοί σε μια προσπάθεια να το καλύψουν του έκαναν μαλάξεις με λανθασμένο τρόπο,** ενώ διερχόμενοι τους φώναζαν να του βγάλουν τουλάχιστον τις χειροπέδες. **Μέχρι τώρα έχουν αποδειχθεί τα εξής ψέματα της αστυνομίας:** ότι ο έλεγχος έγινε από την τροχαία, ενώ στην πραγματικότητα έγινε από το ΤΑΕ Σούδας, ο δρόμος στον οποίο

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ 2023

Σημείο συνάντησης και αλληλεπίδρασης

Η Συνέλευση 8 Μάρτη πραγματοποιήθηκε για δεύτερη χρονιά με επιτυχία, το φεμινιστικό της φεστιβάλ το διήμερο 16-17 Σεπτεμβρίου, στον κήπο του ΣΕΑ (Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων). Και φέτος, καταφέραμε να δημιουργήσουμε έναν ασφαλή χώρο ανοιχτής συζήτησης για το φεμινιστικό κίνημα και διασκέδασης. Είχαμε την ευκαιρία και την χαρά να γνωρίσουμε καινούριο κόσμο, να συζητήσουμε, να προβληματιστούμε και να οραματιστούμε το φεμινισμό που χρειαζόμαστε.

Η επιλογή του ΣΕΑ ξανά ως χώρος διεξαγωγής του φεστιβάλ είχε ιδιαίτερη σημασία, λόγω της πολιτικής επίθεσης που δέχεται ο Σύλλογος από την κυβέρνηση, μετά την απόφαση του ΥΠΠΟ να ανακαλέσει την άδεια λειτουργίας του και κατά συνέπεια την τιμωρητική έξωση του από τον χώρο. Η πρώην πρόεδρος του ΣΕΑ, Όλγα Σακαλή, στον χαιρετισμό που απηύθυνε, μας ενημέρωσε για τις διεκδικήσεις και την συνέχεια του αγώνα τους, δίνοντας μας δύναμη αλλά και την ευκαιρία να ενώσουμε τις φωνές μας με τις/τους συναγωνίστριες/ες του Συλλόγου και να σταθούμε δίπλα τους.

Συζητήσεις

Και τις δύο μέρες, η συμμετοχή του κόσμου στις συζητήσεις ήταν εντυπωσιακή. Το φεστιβάλ ξεκίνησε με την συζήτηση «ΛΟΑΤΚΙ+ και τάξη: Εργασιακές εμπειρίες (α)ορατότητας». Ήταν μια ευκαιρία να δοθεί ορατότητα στις εμπειρίες και τα βιώματα των λοατκι+ ατόμων, καθώς πέρα από τις καταπιέσεις που ήδη υφίστανται ως

εργαζόμενα άτομα, είναι παράλληλα αποδέκτες διακρίσεων και εκφοβιστικών-ομοφοβικών συμπεριφορών, κάνοντας τους δύσκολη έως αδύνατη την ενσωμάτωση στο εργασιακό τους περιβάλλον. Στο πλαίσιο αυτό, υπήρξε αναφορά και στην σεξεργασία που για δεκαετίες λειτουργούσε ως μόνη επιλογή για αρκετά τρανς άτομα. Νέα τρανς άτομα εμπλούτισαν την συζήτηση αυτή και υπήρξαν πηγή έμπνευσης και δύναμης, αναφέροντας ότι πλέον η σεξεργασία δεν είναι η μόνη διέξοδος, γεγονός που κατακτήθηκε μέσα από μακροχρόνιους και σκληρούς αγώνες του λοατκι+ και του φεμινιστικού κινήματος. Η ορατότητα αυτή, φέρνει νέες διεκδικήσεις και μέσα στα σωματεία, για τα εργασιακά δικαιώματα των λοατκι+ ατόμων.

Η δεύτερη συζήτηση με τίτλο «Οι φεμινιστικές διεκδικήσεις στον κόσμο της δουλειάς/Συλλογικές συμβάσεις και επαγγέλματα γένους θηλυκού» είχε ως θέμα την προώθηση των γυναικείων διεκδικήσεων για την εργασιακή καθημερινότητα, μέσα από τους αγώνες των σωματείων. Ιδιαίτερη αναφορά υπήρξε στα επαγγέλματα που αναγνωρίζονται ως αμιγώς "γυναικεία" (π.χ νοσηλεύτριες, καθαρίστριες κ.ά.) και τα οποία είθισται να σχετίζονται με την φροντίδα και την κοινωνική αναπαραγωγή, έννοιες με τις οποίες είναι ταυτισμένες οι γυναίκες στην κοινωνία. Η συζήτηση αυτή, ανέδειξε τις πολλαπλές καταπιέσεις και διακρίσεις που δέχονται οι γυναίκες λόγω φύλου στον εργασιακό χώρο και κατ'επέκταση την ανάγκη φεμινιστικών διεκδικήσεων μέσα στα σωματεία.

Οι συζητήσεις συνεχίστηκαν την

δεύτερη μέρα με τον ίδιο ενθουσιασμό και ενδιαφέρον. Ξεκινώντας με την εκδήλωση «Πόλεις και ανάγκες του 99%: Η έμφυλη διάσταση του δημόσιου χώρου» μιλήσαμε για τον πολεοδομικό σχεδιασμό και την έμφυλη διάσταση σε αυτό, για την έλλειψη δημόσιων δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης κακοποίησης, αλλά και την γενικότερη απουσία κοινωνικών υπηρεσιών που θα απάλασσαν τις γυναίκες από το εξαντλητικό βάρος που τις έχει φορτώσει το σύστημα. Τόσο από την θέση του πάνελ, όσο και από τον κόσμο, συμμετείχαν και συντρόφισσες που δίνουν την μάχη των αυτοδιοικητικών εκλογών μέσα από αριστερά ριζοσπαστικά σχήματα και συνέβαλαν ουσιαστικά στην εξέλιξη της συζήτησης, ενώ σημαντικές ήταν και οι παρεμβάσεις από μετανάστριες ομιλήτριες που μοιράστηκαν τα βιώματα τους στον δημόσιο χώρο.

Το φεστιβάλ έκλεισε τον κύκλο των συζητήσεων με την εκδήλωση «Να μη συνηθίσουμε τον σεξισμό και τον νεοσυντηρητισμό: παλεύουμε για ένα ριζοσπαστικό, μαζικό, μαχητικό φεμινισμό». Μιλήσαμε για τον φεμινισμό που χρειαζόμαστε σήμερα, αλλά και για τις προκλήσεις που δεχόμαστε και καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε με τις συστημικές επιθέσεις και την επανεμφάνιση της ακροδεξιάς. Συζητήσαμε και προβληματιστήκαμε με την άνοδο του θεσμικού φεμινισμού, τονίζοντας την σημασία των αγώνων που δίνουμε για έναν ταξικό, ριζοσπαστικό φεμινισμό που θα αντιστέκεται με μαζικούς όρους στις πολλαπλές καταπιέσεις με τις οποίες μας φορτώνει ο καπιταλισμός και η πατριαρχία.

Διασκέδαση

Και φέτος καταφέραμε να έχουμε στο φεστιβάλ ένα πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα με συναυλίες και παράσταση stand up, με πολλές/ους καλλιτέχνιδες/ες που μας στήριξαν με την παρουσία τους -κάποιες μάλιστα για δεύτερη χρονιά- και μας ξεσήκωσαν δίνοντας ζωντάνια και παλμό στο φεστιβάλ μας. Στον χώρο υπήρχαν όπως και πέρυσι βιβλιοπωλεία, με κινηματικές εκδόσεις που έδιναν την ευκαιρία για πολιτικά και φεμινιστικά αναγνώσματα, τραπέζι με τα υλικά της Συνέλευσης 8 Μάρτη, μπαρ και φαγητό με πολλές επιλογές, αλλά και παιδότοπος με την υποστήριξη του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων ΟΓΑ και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής.

Στη διάρκεια του διημέρου, γνωρίσαμε πολύ κόσμο και άνοιξαν διάφορες συζητήσεις, όπως για τις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές, ενώ το «παρών» έδωσαν σύντροφοι και συντρόφισσες από την δημοτική παράταξη «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα» μαζί με τον επικεφαλής της, Κώστα Παπαδάκη.

Το φεμινιστικό φεστιβάλ κατάφερε και φέτος να αποτελέσει σημείο συνάντησης και συζήτησης με τον κινηματικό κόσμο. Είχαμε την χαρά να αλληλεπιδράσουμε με συντρόφισσες από άλλες φεμινιστικές συλλογικές και οργανώσεις με τις οποίες συμπορευόμαστε στον δρόμο, γνωρίσαμε συναγωνίστριες/ες από διάφορους χώρους, εμπνευστήκαμε και οραματιστήκαμε τον φεμινισμό του 99%, έναν φεμινισμό ταξικό, αντικαπιταλιστικό και ριζοσπαστικό.

Ερνέστο Τσε Γκεβέρα: Ένας

Του Πάνου Πέτρου

Στις 8 Οκτώβρη του 1967, οι Βολιβιανές Ειδικές Δυνάμεις, με την υποστήριξη της CIA, εντόπισαν με τη βοήθεια πληροφοριοδότη το σημείο στρατοπέδευσης μιας μικρής ομάδας ανταρτών υπό τον Ερνέστο Τσε Γκεβέρα. Μετά από μάχη, ο Γκεβέρα τραυματίστηκε και συνελήφθη. Το απόγευμα της 9ης Οκτώβρη, με εντολή του Βολιβιανού δικτάτορα Μπαριέντος, εκτελέστηκε εν ψυχρώ.

Σε ένα αποκαταρκτισμένο εσωτερικό έγγραφο της 11ης Οκτώβρη του 1967, ο Αμερικανός Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας Γουόλτ Ρόστον, περιέγραφε στον πρόεδρο των ΗΠΑ, Λίντον Τζόνσον, την απόφαση να εκτελεστεί ο Γκεβέρα ως «κατανοητή από τη σκοπιά των Βολιβιανών», αλλά «ηλίθια».

Δε γνωρίζουμε τι είχε στο μυαλό του αυτός ο άνθρωπος του βαθέως κράτους, αλλά με μια έννοια δικαιώθηκε: όταν η φωτογραφία του δολοφονημένου επαναστάτη παρουσιάστηκε στον Τύπο στις 10 Οκτώβρη και έκανε τον γύρο του κόσμου, προκάλεσε ρίγη συγκίνησης και αναστάτωσης στο Σαντιάγκο και στο Αλγέρι, στο Κάιρο και στην Καλκούτα. Λίγους μήνες αργότερα, στους δρόμους του Σικάγο και στα αμερικανικά πανεπιστήμια άλλων πόλεων, στις μαχητικές διαδηλώσεις στο Βερολίνο και στις άγριες μέρες του γαλλικού Μάη, νεαροί και νεαρές φορούσαν μπλούζες κι ανέμιζαν σημαίες με το χαμογελαστό πρόσωπο του Τσε. Όπως σημειώνει ο στρατιωτικός ιστορικός και δημοσιογράφος, Έρικ Ντούρσμιντ, «Εκείνους τους μεθυστικούς μήνες του 1968, ο Τσε Γκεβέρα δεν ήταν νεκρός. Ήταν πάρα πολύ ζωντανός».

Ο μαρτυρικός θάνατος του Γκεβέρα ίσως είχε μεγαλύτερο αντίκτυπο κι από την ίδια την πολύ πυκνή ζωή του, τουλάχιστον με την έννοια που είχε «προφητεύσει» ο ίδιος στην τελευταία δημόσια παρέμβασή του, στο μήνυμα που είχε στείλει στην «Τρικοντινεντάλ» («Τριηπειρωτική», για τις εξελίξεις σε Αμερική, Αφρική, Ασία) από τη Βολιβία: «Κι αν κάπου μας βρει ο θάνατος αιφνιδιαστικά, ας είναι καλοδεχούμενος, αρκεί να έχει φτάσει η πολεμική μας ιαχή σε κάποια ευήκοα ώτα και άλλα χέρια να απλωθούν για να πάρουν τα όπλα μας...».

Τι ήταν αυτό που έκανε το πρόσωπο του Τσε να εμπνεύσει μια ολόκληρη γενιά συγχρόνων του σε όλο τον πλανήτη;

Προσωποποίηση μιας εποχής

Ο Ερνέστο Τσε Γκεβέρα δεν υπήρξε ούτε ο ανελέητος φανατικός που ισχυρίστηκαν οι -πιο χυδαίοι- αντίπαλοί του, ούτε ο ρομαντικός αφελής που ισχυρίζονται οι -πιο εκλεπτυσμένοι- αντίπαλοι όσων πρέσβευε η ζωή και η δράση του, ούτε η ενσάρκωση της τελειότητας που παρουσιάζεται ενίοτε από όσους τον αντιμετωπίζουν ως θρησκευτικό σύμβολο, ως μια φιγούρα «Ιησού Χριστού» της επανάστασης.

Όπως σημείωνε παλιότερα ο Ντανιέλ Μπενσαϊντ σε ομιλία του:

«Εμάς, που δεν έχουμε ούτε Θεό, ούτε αφέντη, ούτε είδωλα, εκείνο που μας ενδιαφέρει στη μορφή του Τσε, στο μετεωρικό του πέρασμα από την σύγχρονη ιστορία, είναι αντίθετα ο τόσο απλά ανθρώπινος χαρακτήρας του αγωνιστή, με τις αρετές και τις αδυναμίες του, που η ζωή και οι πράξεις του συνοψίζουν τις μεγάλες ελπίδες και τις μεγάλες απογοητεύσεις αυτού του αιώνα που φτάνει στο τέλος του».

Ο Ερνέστο Τσε Γκεβέρα υπήρξε προϊόν της εποχής του, η ζωή και η δράση του αποτέλεσαν την πιο δραματική συμπύκνωση εκείνης της εποχής, οι αρετές και οι αδυναμίες του έχουν πάνω τους τα «σημάδια» εκείνης της ιστορικής περιόδου.

Η κοινωνική του συνειδητοποίηση υπήρξε προϊόν της πραγματικότητας στην λατινοαμερικάνικη υπο-ήπειρο.

Γεννημένος σε εύπορη οικογένεια στην Αργεντινή το 1928, γίνεται φοιτητής ιατρικής και το 1952 διακόπτει προσωρινά τις σπουδές του για να γυρίσει τη Λατινική Αμερική με μο-

τουσκλέτα κι τον φίλο του Αλμπέρτο Γρανάδο. Επί 8 μήνες, οι δύο φίλοι ταξιδεύουν 13.000 χιλιόμετρα, διασχίζοντας την Αργεντινή, τη Χιλή, το Περού, την Κολομβία και τη Βενεζουέλα. Έρχεται σε επαφή με τη φτώχεια, την πείνα, τις ασθένειες (από τις τραγικές συνθήκες στα ορυχεία της Χιλής μέχρι τα βάσανα των ιθαγενών αγρωτών στο Περού), γεμίζει θυμό απέναντι στην κοινωνική αδικία, ενώ αρχίζει να αντιμετωπίζει ολόκληρη τη Λατινική Αμερική ως μια οντότητα κι όχι ως άθροισμα διακριτών εθνών-κρατών.

Η πρώτη του πολιτικοποίηση υπήρξε επίσης προϊόν της κατάστασης στη Λατινική Αμερική της εποχής. Μετά το τέλος των σπουδών του, ο Ερνέστο βρίσκεται στη Γουατεμάλα, όπου αποκτά το προσωνύμιο «Τσε», από τη συχνή χρήση του σχετικού αργεντινικού φωνητικού). Εκείνη την εποχή, στα 1954, ο πρόεδρος Γιάκομπο Αρμπενς προωθούσε μια προοδευτική αγροτική μεταρρύθμιση. Η μεγαλύτερη θιγόμενη ήταν η διαβόητη United Fruit (πρόγονος της Chiquita), η εταιρεία που ενέπνευσε τον όρο «Μπανανία». Η εταιρεία απαίτησε την άμεση ανατροπή της κυβέρνησης, για να ανακτήσει τις εκτάσεις που είχαν απαλλοτριωθεί προς διανομή σε ακτήμονες και η CIA ανέλαβε να ενορχηστρώσει το πραξικόπημα ανατροπής του Αρμπενς, «δοκιμάζοντας» για πρώτη φορά τις τεχνικές που αργότερα θα σάρωναν την υπο-ήπειρο. Αυτή η εμπειρία έπεισε τον «Τσε» ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αποτελεί το μεγαλύτερο εμπόδιο και τον πιο θανάσιμο εχθρό στην υπόθεση της απελευθέρωσης των αναπτυσσό-

μενων χωρών από τη φτώχεια και την κοινωνική αδικία. Τον έπεισε επίσης ότι μόνο με την ένοπλη βία θα μπορούσε να ανατραπεί το μαύρο τοπίο και να επιτευχθεί η απελευθέρωση.

Διαφεύγοντας στο Μεξικό για να γλιτώσει από το πογκρόμ που εξαπολύει η χούντα στη Γουατεμάλα, γνωρίζει τον μικρό κύκλο Κουβανών εξόριστων αγωνιστών γύρω από τον Φιντέλ Κάστρο, που σχεδιάζουν να εξαπολύσουν ανταρτοπόλεμο ενάντια στη δικτατορία του Μπατίστα στη χώρα τους. Ο «Τσε» βρίσκει το κάλεσμά του και προσχωρεί αμέσως στο «Κίνημα της 26ης Ιούλη» (όπως λεγόταν η οργάνωση του Φιντέλ).

Τα πυκνά γεγονότα από την αμφίβια επιστροφή στην Κούβα με το θρυλικό πλοιάριο «Γκράνμα» το 1956 και την πρώτη διαφυγή στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα, μέχρι τη μάχη της Σάντα Κλάρα και την θριαμβευτική είσοδο στην Αβάνα την αυγή του 1959, απέναντι σε μια δικτατορία που σάπιζε και κατέρρευσε θεαματικά, δημιούργησαν έναν ένδοξο μύθο γύρω από τη δύναμη των όπλων και της επαναστατικής θέλησης. Αυτά τα στοιχεία θα καθόριζαν την πολιτική διαδρομή του Τσε.

Πόσο μάλλον όταν αυτή η κουβανική εμπειρία δεν ήταν απομονωμένη. Με εμβληματικό το Αλγέρι και τον αγώνα του FLN ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία, ο λεγόμενος «Τρίτος Κόσμος» θα συγκλονιζόταν στα αμέσως επόμενα χρόνια από ένοπλους αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Πόσο μάλλον όταν την ίδια εποχή, η Μόσχα εκπέμπει το συντηρητισμό της «ειρηνικής συνύπαρξης» (μεταξύ «σο-

διεθνιστής επαναστάτης

σιαλιστικού στρατοπέδου» και «καπιταλιστικού κόσμου») που καθορίζει και την γραφειοκρατική αδράνεια των Κομμουνιστικών Κομμάτων, των δυνάμεων αναφοράς στο παραδοσιακό εργατικό κίνημα. Σε αυτό το πλαίσιο γίνεται κατανοητή η προκλητική δύναμη που είχαν –τότε– κάποιες αποστροφές του Τσε που με την πρώτη ματιά φαίνονται κοινότυπες ή αφηρημένες σήμερα: «Καθήκον του επαναστάτη είναι να κάνει την επανάσταση».

Μετά τη νίκη στην Κούβα

Ο Τσε υπηρετεί το επαναστατικό καθήκον στην Κούβα από κορυφαίες θέσεις ευθύνης. Σε αυτό το πεδίο ξεδιπλώνονται ανάμεσα στις αρετές του και οι αδυναμίες του, πιστώνεται επιτυχίες (ιδιαίτερα στην πάταξη του μαζικού αναλφαβητισμού), χρεώνεται λάθη κι αδυναμίες, καθώς οι απαιτήσεις του χτισίματος μιας νέας κοινωνίας διαφέρουν πολύ από τις απαιτήσεις της ένοπλης πάλης. Αλλά –όπως και στο αντάρτικο, όπου υπάγει πρώτο τον ασθενή εαυτό του στα «βάσανα» που απαιτεί και από τους άλλους– έτσι και στην κυβέρνηση, διατηρεί την ίδια συνέπεια λόγων και πράξεων, υιοθετώντας ο ίδιος έναν ασκητισμό που θεωρούσε θεμελιώδες στοιχείο του «νέου ανθρώπου».

Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι εκείνη η περίοδος της ζωής και της δράσης του αυτή που τον μετατρέπει σε διεθνές σύμβολο. Και ο ίδιος, αν και αφοσιωμένος στα καθήκοντα που του ανατίθενται στην μετεπαναστατική Κούβα, δεν «χωράει» σε αυτό το στενό πλαίσιο –η σκέψη και το βλέμμα του είναι πάντα στραμμένα προς τα έξω, προς τη διεθνή επανάσταση και τους παγκόσμιους αντι-ιμπεριαλιστικούς αγώνες. Αναπτύσσει πλούσια δραστηριότητα στο εξωτερικό, στα

διαδοχικά ταξίδια του ως εκπρόσωπος της Κούβας, που τον συνδέουν ακόμα πιο στενά με το κλίμα της εποχής –της εποχής του «Κινήματος των Αδεσμεύτων», της «Αφρο-Ασιατικής Αλληλεγγύης», της «Τρικοντινεντάλ».

Η ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, τον Δεκέμβριο του 1964, όπου υποστηρίζει με θέρμη την υπόθεση όλων των λαών του Τρίτου Κόσμου και καταγγέλει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, θεωρείται η στιγμή που τον καθιστά επαναστάτη παγκόσμιας εμβέλειας. Είναι άλλη μια στιγμή όπου αποτυπώνεται η στενή σχέση του Τσε με την εποχή που τον γέννησε και την εποχή που ο ίδιος συμπύκνωσε.

Ωστόσο μια άλλη ομιλία τον κάνει σύμβολο για μια νέα επαναστατική Αριστερά που τότε ακόμα είναι στα σπάργαλα. Το 1965, βρίσκεται στην Αφρο-Ασιατική Διάσκεψη στην Αλγέρι. Η παρέμβασή του από το Αλγέρι, καταγγέλει με θέρμη τον δυτικό ιμπεριαλισμό, καλεί το «σοσιαλιστικό στρατόπεδο» να στηρίξει τις αναπτυσσόμενες χώρες, αλλά και τις αναπτυσσόμενες χώρες να προχωρήσουν προς τον κομμουνισμό. Συζητώντας αυτή τη σχέση, ο Τσε εξαπολύει μια βόμβα:

«Πώς μπορεί να είναι "αμοιβαία επωφελές" να πωλούνται σε τιμές παγκόσμιας αγοράς οι πρώτες ύλες που κοστίζουν στις υπανάπτυκτες χώρες αμέτρητο ιδρώτα και πόνο, και να αγοράζονται σε τιμές παγκόσμιας αγοράς οι μηχανές που παράγονται στα σύγχρονα μεγάλα αυτοματοποιημένα εργοστάσια; Αν εγκαταστήσουμε ένα τέτοιο είδος σχέσης ανάμεσα στις δύο ομάδες χωρών ["σοσιαλιστικές" και «υπανάπτυκτες»], οφείλουμε να συμφωνήσουμε ότι οι σοσιαλιστικές χώρες είναι με έναν τρόπο συνένοχες ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης... Οι σοσιαλιστικές χώρες έχουν την ηθι-

κή υποχρέωση να βάλουν τέλος στην σιωπηρή συνεργεία τους με τις εκμεταλλεύτριες χώρες της Δύσης».

Σε άλλη αποστροφή, ο Τσε απαιτεί από τις «σοσιαλιστικές χώρες» να δώσουν άνευ όρων, δωρεάν και απεριόριστη στρατιωτική υποστήριξη στο Κονγκό και στο Βιετνάμ, καυτηριάζοντας την απουσία της. Αυτές οι διαπιστώσεις, αν και δείχνουν ενταγμένες σε ένα πλαίσιο «εποικοδομητικής κριτικής», στην εποχή της παγκόσμιας αίγλης και του αλάθητου του «διεθνούς κέντρου», αποτελούσαν μια κορυφαία δημόσια πρόκληση απέναντι στη Μόσχα.

Αυτό γίνεται αντιληπτό και από τη Μόσχα, που αντιμετωπίζει πλέον τον Τσε ως «πρόβλημα» (στις διμερείς επαφές με την Αβάνα). Γίνεται αντιληπτό και από όλο το φάσμα της «κριτικής Αριστεράς» και των κομμουνιστικών «αντιπολιτεύσεων» της εποχής, που προκαλούν διεθνή θόρυβο όταν –στους μήνες μετά την ομιλία στο Αλγέρι– ο Τσε εξαφανίζεται από τη δημόσια θέα.

Όπως γίνεται αργότερα γνωστό, ο Τσε έχει εγκαταλείψει τη θέση του στην κουβανική κυβέρνηση, έχει αποχαιρετήσει τον Φιντέλ και την Κούβα και έχει βρεθεί στο Κονγκό, όπου επιχειρεί να οργανώσει αντάρτικο που θα βοηθήσει τους οπαδούς του δολοφονημένου ριζοσπάστη αντι-ιμπεριαλιστή ηγέτη Πατρίς Λουμούμπα. Μετά την αποτυχία αυτής της απόπειρας, θα επιχειρήσει να ανάψει μια νέα επαναστατική φλόγα στη Βολιβία, όπου και θα συναντήσει τελικά τον θάνατο.

Σε αυτές τις απόπειρες, ο Τσε θα αναμετρηθεί με τις δυσκολίες μιας αναπαραγωγής αυτού που πέτυχε στην Κούβα σε κάθε συνθήκη. «Δεν μπορούμε να απελευθερώσουμε από μόνοι μας μια χώρα που δεν θέλει να αγωνιστεί» σημειώνει πικραμένος

από τα προβλήματα της κογκολέζικης αντίστασης, «μιλάμε στους χωρικούς και είναι σαν να μιλάμε σε αγάλματα», γράφει απογοητευμένος στα ημερολόγιά του στη Βολιβία.

Όμως αυτή η «τελευταία Πράξη» της ζωής του, μετά την ομιλία στο Αλγέρι, είναι που αφήνει ακόμα ισχυρότερο αποτύπωμα στο νεολαιίστικο ριζοσπαστισμό της εποχής.

Η «οινοσοβιετική ρήξη» (η ανοιχτή διαμάχη ανάμεσα στη Μόσχα και το Πεκίνο) που διευκολύνει ένα ράγισμα της μονολιθικής σοβιετικής ορθοδοξίας, ο τρόπος που «μεταφράζεται» διεθνώς το περιεχόμενο της Πολιτισμικής Επανάστασης του Μάο στην Κίνα ως ρήξη με τους γκρίζους γραφειοκράτες, οι εμπειρίες της έμπρακτης αλληλεγγύης στους Αλγερινούς, το φούντωμα της αντίστασης (και της διεθνούς αλληλεγγύης) στο Βιετνάμ έχουν διαμορφώσει ένα πολιτικό περιβάλλον επαναστατικής αμφισβήτησης της παραδοσιακής «σοβιετικής» Αριστεράς.

Σε αυτό το περιβάλλον έρχονται τα νέα: Ο Τσε έρχεται σε δημόσια αντιπαράθεση με τη Μόσχα, ο Τσε εγκαταλείπει τα αξιώματα για να εξαπλώσει την επανάσταση, ο Τσε πεθαίνει στα 39, παραμένοντας μέχρι τέλους πιστός στη συνέπεια λόγων και πράξης, ήθους και πολιτικής δράσης. Στην τελευταία του δημόσια παρέμβαση πριν πεθάνει, έχει ρίξει το σύνθημα για «ένα, δύο, τρία... πολλά Βιετνάμ!». Ελάχιστους μήνες μετά, στις αρχές του 1968, η εντυπωσιακή Επίθεση της Τετ από τους αντάρτες στο ίδιο το Βιετνάμ θα κάνει αυτό το κάλεσμα ακόμα πιο ελκυστικό για τη ριζοσπαστική νεολαία.

Στη Λατινική Αμερική, αλλά και στην Ευρώπη, πολλοί και πολλές θα επιχειρήσουν να κάνουν πράξη τις ιδέες του, με την ίδια πίστη στην θέληση και στις μεθόδους που είχε και ο ίδιος, συγκροτώντας «γκεβαρικές» οργανώσεις. Άλλοι και άλλες, «ήταν μέσα από τον γκεβαρισμό που ανακάλυψαν τον τροτσκισμό», όπως σημειώνει ο Ντανιέλ Μπενσαίντ (περιγράφοντας εν μέρει και την προσωπική του διαδρομή), υπογραμμίζοντας ότι οι περιπέτειες του Τσε στο Κονγκό και στη Βολιβία, που έμοιαζαν σπασμωδικές, είχαν ως υπόβαθρο ένα ορθολογικό στρατηγικό υπόβαθρο: Την επίγνωση ότι η επανάσταση, για να μην μαραζώσει, οφείλει να εξαπλωθεί, μια αντίληψη που επανασυνέδεε την πολιτικοποίηση της εποχής με τη στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης, σε μια εποχή που αναδεικνύονταν emphaticά οι εκφυλιστικές συνέπειες του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα».

(συνέχεια σελ.26)

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Ερνέστο Τσε Γκεβάρα: Ένας διεθνιστής επαναστάτης

(συνέχεια από σελ.25)

Σε κάθε περίπτωση, η φιγούρα του Τσε καθόρισε τη διαμόρφωση της διεθνούς επαναστατικής Αριστεράς του 1968, που μπορούσε τότε ακόμα να είναι «μισο-γκεβαρική» και κάπως «μαοϊκή» ή και «τροτσκίζουσα» με λίγες αναφορές στους Μαύρους Πάνθηρες κ.ο.κ. Ο ιστορικός απολογισμός των εγχειρημάτων που επέλεξαν να πάνε μέχρι τέλους τον «γκεβαρικό» δρόμο, ανέδειξε τα όρια του «γκεβαρισμού» ως στρατηγική για τη σοσιαλιστική απελευθέρωση -ένα ερώτημα που τότε ακόμα ήταν απολύτως ανοιχτό και που σήμερα μπορούμε να κρίνουμε μόνο χάρη στην ζωντανή εμπειρία εκείνων που επιχειρήσαν, συχνά με μεγάλο προσωπικό κόστος.

Σήμερα

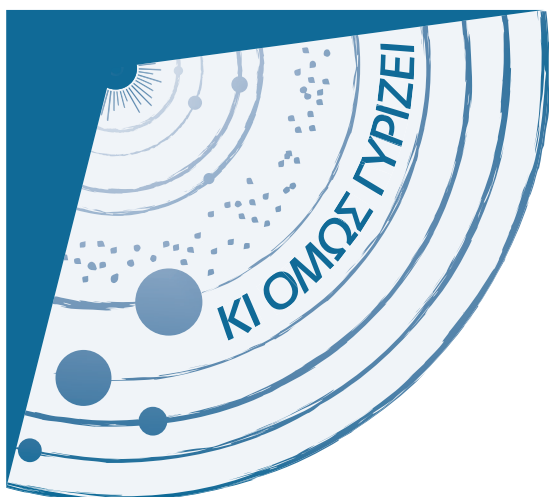
Ο Τσε όμως συνέχισε να εμπνέει και διαδοχικές γενιές νεολαίας μετά από εκείνη των συγχρόνων του. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που συνεχίζει να συγκινεί είναι το γεγονός ότι παράτησε τα οφίτσια για να ξαναπάρει το δρόμο του αγώνα κι ότι πλήρωσε με τη ζωή του τη συνέπεια λόγων-πράξης. Όχι μόνο δεν πρόλαβε να γεράσει βιολογικά, μένοντας (ως πρόσωπο) «αιώνια νέος», αλλά δεν «γέρασε» πολιτικά (μια μοίρα που δεν γλίτωσαν άλλοι παλιοί «μπαρμπούδερος»), παραμένοντας έτσι αιώνιο σύμβολο ρήξης με τον συντηρητισμό και τον κονφορμισμό.

Συζητώντας τι αξίζει να κρατήσουμε σήμερα από την κληρονομιά του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα, με τα σωστά και τα λάθη του, τις αρετές και τις αδυναμίες του, είναι αφενός η βαθιά του πίστη στην επανάσταση, που τον έκανε «σημαία» όσων διαφοροποιούνταν κι αμφισβητούσαν

την γραφειοκρατική αδράνεια και την «σύνεση» των κομματικών επιτελείων των ΚΚ της εποχής. Και είναι αφετέρου ο φλογερός κι έμπρακτος διεθνισμός του. Η κληρονομιά ενός ανθρώπου που όντας Αργεντίνος, Βασκικής-Ιρλανδικής καταγωγής, έζησε από κοντά και διαμορφώθηκε από το δράμα της Γουατεμάλας, ηγήθηκε στην κουβανική επανάσταση κι έγινε τιμητικά Κουβανός, για να παραιτηθεί αυτής της υπηκοότητας και να πάει να πολεμήσει πρώτα στο Κονγκό και έπειτα να ανάψει μια «εστία φωτιάς» στη Βολιβία, πάντα με το βλέμμα στην εξάπλωση της φλόγας σε όλη τη Λατινική Αμερική, καυτηριάζοντας τη «μοναξιά του Βιετνάμ», θεωρώντας «ένδοξο κι επιθυμητό» να πεθάνει κανείς, «Αμερικάνος, Ασιάτης, Αφρικάνος, ακόμα κι Ευρωπαίος»... «με τα χρώματα του Βιετνάμ, της Βενεζουέλας, της Γουατεμάλας, του Λάος, της Γουϊνέας, της Κολομβίας, της Βολιβίας, της Βραζιλίας...».

Οι πολύ διαφορετικές συνθήκες της εποχής μας, θα παράξουν αναπόφευκτα τις δικές τους συνθήκες, πρακτικές, πολιτικές στις γραμμές των νέων αγωνιστών και αγωνιστριών. Αλλά η προσήλωση στην επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, ως μόνη λύση να μπει τέλος στην κοινωνική αδικία, και η διεθνιστική αλληλεγγύη κι ενότητα των καταπιεσμένων σε έναν κοινό αγώνα παραμένουν πολύτιμοι οδηγοί. Και το πρόσωπο του Τσε, στα φοιτητικά δωμάτια και στις διαδηλώσεις κάθε πόλης κάθε χώρας αυτού του κόσμου, θα μένει ως υπενθύμιση ότι όσο υπάρχει αδικία, το κάλεσμα σε αυτόν τον αγώνα έβρισκε, βρίσκει και θα βρίσκει «ευήκοα ώτα» ώστε «άλλα χέρια να απλωθούν για να πάρουν τα όπλα μας»...

Συρία

Στο φόντο μιας τραγικής οικονομικής κατάστασης για την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι αυξήσεις σε κάποιες τιμές και η κατάργηση κάποιων επιδοτήσεων, προκάλεσαν ένα κύμα διαδηλώσεων σε διάφορες συριακές πόλεις από τον περασμένο Αύγουστο. Υπάρχουν αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς και για ελέγχους στις τιμές. Υπάρχει σε κάποιες πόλεις η απαίτηση «να φύγει ο Μπασάρ». Έχει όψεις συνέχειας με την εξέγερση του 2011-12 (πχ η διάσταση των διαδηλώσεων στην Νταράα, με μεγάλη αντικαθεστωτική παράδοση), αλλά χαρακτηρίζεται από την κινητικότητα σε πόλεις που είτε έμειναν στο πλευρό του καθεστώτος (πχ τα κυρίως Αλεβίτικα παράλια), είτε επέλεξαν την ουδετερότητα όταν η σύγκρουση εξελίχθηκε σε εμφύλιο πόλεμο (κυρίως οι πόλεις με πλειοψηφία Δρούζων). Το ελπιδοφόρο (ως ένδειξη δυνατότητας δεσμών ανάμεσα στους παλιούς αντικαθεστωτικούς και τα στρώματα που κινητοποιούνται σήμερα) είναι η μαζικότητα και η διάδοση του συνθήματος για απελευθέρωση των (πολλών χιλιάδων...) κρατουμένων σε αυτές τις διαδηλώσεις οικονομικής δυσάρεσκιας. Η ήττα της εξέγερσης, η καταστροφική τροπή που πήρε ο εμφύλιος, η ξένη εμπλοκή, η άγρια εκδικητικότητα του καθεστώτος Άσαντ καθιστούν δύσκολη μια δυναμική-παρατεταμένη επιστροφή των μαζικών αγώνων. Αλλά η επιστροφή του «δρόμου» αποτελεί μια αχτίδα ελπίδα για το συριακό λαό και μια υπενθύμιση ότι και στις πιο σκληρές και δύσκολες συνθήκες, η ίδια η πραγματικότητα «σπρώχνει» τους ανθρώπους μας στη διεκδίκηση και στη δράση. Ένα παλιό σύνθημα της εποχής της ισοπέδωσης των πόλεων από το συριακό στρατό και τη ρωσική αεροπορία -«μέσα από τα ερείπια ξανασηκωνόμαστε»- έχει πολύ ευρύτερη μεταφορική αξία, αλλά τα αδέρφια μας στη Συρία, κάνοντάς το πράξη κυριολεκτικά, δίνουν άλλη δύναμη σε αυτό το κάλεσμα...

ΗΠΑ

Όπως θυμίζει η Αμερικανίδα μαρξίστρια Σάρν Σμιθ σε σχετικό άρθρο, το συνδικάτο των εργαζομένων στις αυτοκινητοβιομηχανίες (UAW) στις ΗΠΑ συνηθίζει να γράφει ιστορία -για καλό ή για κακό. Έγραψε ιστορία με τη νικηφόρα απεργία του 1937 ενάντια στη General Motors, που υπήρξε κορυφαία στιγμή του τότε μαχητικού συνδικαλισμού και άνοιξε το δρόμο στο μεγάλο κύμα συνδικαλισμού που ακολούθησε στη χώρα. Έγραψε ξανά ιστορία το 1979, με μια συνθηκολόγηση που υπήρξε η κορύφωση της εμπέδωσης ενός μοντέλου γραφειοκρατικού, διεφθαρμένου συνδικαλισμού και άνοιξε μετέπειτα το δρόμο στην εποχή της μεγάλης συνδικαλιστικής συρρίκνωσης στις ΗΠΑ. Με τη σημερινή του απεργία, ανάλογα τη διαχείριση και την έκβασή της, το UAW μπορεί να παίξει έναν αντίστοιχο ρόλο. Είχε προηγηθεί η ανατροπή της προηγούμενης διεφθαρμένης ηγεσίας μέσα από μια καμπάνια για «δημοκρατία στο συνδικάτο» που οδήγησε και στην εκλογική ανάδειξη μιας νέας ηγεσίας. Με αυτή τη νέα ηγεσία, το UAW τα έβαλε ταυτόχρονα και με τους 3 μεγάλους -Ford, General Motors, Stellantis (πρώην FIAT-Chrysler), παρουσιάζοντας μια εντυπωσιακή λίστα διεκδικήσεων: Το τέλος των συμβάσεων δύο ταχυτήτων (όπου οι προσλήψεις μετά το 2007 έχουν λιγότερα ασφαλιστικά και μισθολογικά δικαιώματα), αυξήσεις 46% μέσα στην 4ετία (της Συλλογικής Σύμβασης), αυτόματη σύνδεση των μισθών με τον πληθωρισμό και το κόστος ζωής, μείωση του εργάσιμου χρόνου σε 32 ώρες την εβδομάδα (με μισθό 40 ωρών), δικαίωμα απεργίας ενάντια στα κλεισίματα μονάδων και ένα πρόγραμμα όπου οι εργαζόμενοι μονάδων που κλείνουν θα παραμένουν στο μισθολόγιο της εταιρίας ενώ κάνουν κοινωνικά χρήσιμη εργασία, ρήτρα που προβλέπει μερίδιο των εργαζομένων στα κέρδη, επέκταση της ισχύος της σύμβασης και

στις «συμπράξεις» (με νοτιοκορεατικές εταιρίες) που αναλαμβάνουν την παραγωγή ηλεκτρικών αυτοκινήτων, ώστε η «πράσινη οικονομία» να είναι και κοινωνικά δίκαιη. Το συνδικάτο επιλέγει τη σταδιακή κλιμάκωση (η απεργία ξεκίνησε σε 3 σημαντικά εργοστάσια, στην πρώτη κλιμάκωση επεκτάθηκε στο 10% των μελών και μετά την επόμενη απεργία το 17% των μελών), επικαλούμενο την ανάγκη να αντέξει το απεργιακό ταμείο σε έναν πιθανό μαραθώνιο, καθώς δηλώνει έτοιμο για μακρά κινητοποίηση. Η επιλογή έχει δεχτεί κριτικές από όσους-ες εκτιμούν ότι η άμεση γενικευμένη κινητοποίηση θα «πονούσε» περισσότερο τους εργοδότες. Στην κλιμάκωση της 24ης Σεπτεμβρίου, εξαιρέθηκαν οι μονάδες της Ford, με την συνδικαλιστική ηγεσία να επικαλείται πρόοδο στις διαπραγματεύσεις. Οι «σκιές» βιαστικού συμβιβασμού απομακρύνθηκαν όταν στην κλιμάκωση της 29ης Σεπτεμβρίου, επανήλθε στο απεργιακό ρεπερτόριο η Ford μιας και η «πρόοδος» (που περιλάμβανε στοιχεία όπως η μετατροπή των προσωρινών σε μόνιμους, η κατάργηση των δύο ταχυτήτων και η σύνδεση των μισθών με τον πληθωρισμό) κρίθηκε ανεπαρκής. Σε αυτό το γύρο κλιμάκωσης, εξαιρέθηκε η Stellantis, που δεν γνωρίζουμε τί έχει φτάσει να προσφέρει...

Ναγκόρνο-Καραμπάχ

Με τη γρήγορη συνθηκολόγηση της ηγεσίας του Ναγκόρνο-Καραμπάχ (κατάπαυση του πυρός, μονομερής αποπλιτισμός, έναρξη διαπραγματεύσεων για «επανάσταση» στο Αζερμπαϊτζάν), μπαίνει τέλος στην ντεφάκτο ανεξαρτησία που είχε επιβάλει η στρατιωτική νίκη της Αρμενίας στον Πρώτο Πόλεμο του Ναγκόρνο-Καραμπάχ (1988-1994). Σε μεγάλο βαθμό, η εξέλιξη είχε κριθεί στον Δεύτερο Πόλεμο (2020), όταν έγινε εμφανής η αλλαγή συσχετισμού (στρατιωτικού, αλλά και διπλωματικού) ανάμεσα στο αζερικό και το αρμενικό κράτος. Τότε, το Μπακού αντέστρεψε τα πιο μαξιμαλιστικά τελεσμένα της αρμενικής νίκης του 1994, ανακτώντας τα αζερικά εδάφη (γύρω από το Καραμπάχ), τα οποία είχε καταλάβει η Αρμενία. Οι ένοπλες δυνάμεις του Αζερμπαϊτζάν αποδείχθηκαν ανώτερες στο πεδίο της μάχης, είχαν να υπολογίζουν σε στρατιωτικούς σύμμαχους (Τουρκία, Ισραήλ) και σε διπλωματική ανοχή (Ρωσίας, Γαλλίας, ΗΠΑ). Μετά από αυτό, άνοιξε η όρεξη του Αζέρου προέδρου Αλίγιεφ, που έχει επενδύσει στον εθνικισμό και έχει ενισχύσει πολιτικά την θέση του μέσα από τις «εθνικές επιτυχίες». Ακολούθησε -τον τελευταίο ένα χρόνο- ένας πολύμηνος αποκλεισμός του αρμενικού θύλακα που έφερε τον πληθυσμό στα όρια σκληρής ανθρωπιστικής κρίσης, «δοκίμασε» τα όρια των εγγυητριών δυνάμεων (και κυρίως της Ρωσί-

ας που είχε την ευθύνη του διαδρόμου που συνδέει την Αρμενία με το Καραμπάχ). Από αυτό το μέτρημα, ο Αλίγιεφ εκτίμησε ότι είναι σε θέση να κλείσει στρατιωτικά το ζήτημα. Η αρμενική ηγεσία εκτίμησε ορθά ότι δεν μπορούσε να οδηγηθεί σε έναν ακόμα πόλεμο μετά την καταστροφή του 2020, ενώ οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν θα παρενέβαιναν για χάρη του αρμενικού θύλακα. Από τη στιγμή που ανακινήθηκαν τα εθνικά μίσση στα τέλη της δεκαετίας του 1980, και στο βαθμό που εμπλεκόνταν και υλικά συμφέροντα των αστικών τάξεων και διεθνών συμμάχων τους, ήταν δύσκολο να βρεθεί «οριστική» λύση. Αλλά αξίζει να αναφερθεί ότι στο δημόσιο αρμενικό διάλογο, υπάρχουν φωνές που εντοπίζουν ότι μια ευκαιρία για ειρηνική επίλυση χάθηκε τη δεκαετία του 1990, όταν η αρμενική πλευρά προτίμησε να επενδύσει στο μαξιμαλισμό και στα «τελεσμένα». Σήμερα, το τίμημα πληρώνουν οι ντόπιοι, που προτιμούν μαζικά το ξεριζωμό από το (επιεικώς) αβέβαιο μέλλον που θα τους περίμενε αν υπάγονταν στη δικαιοδοσία του Μπακού, μετά τα εθνικιστικά εγκλήματα και μίσση εκατέρωθεν τις τελευταίες 3 δεκαετίες, αλλά και το έξαλλο «κλίμα» που έχει διαμορφώσει ο Αλίγιεφ πιο πρόσφατα...

Ο κύκλος πραξικοπημάτων ο νέος «Αγώνας για την Αφρική»

Του Πάνου Πέτρου

Αν και ανήκουν στον ίδιο χρονικό «κύκλο», τα πραξικοπήματα των τελευταίων 3 χρόνων στην Αφρική δεν ανήκουν σε ένα ενιαίο ρεύμα.

Αλλού τα ενορχηστρώνουν άνθρωποι που αποτελούν «σάρκα από τη σάρκα» της ελίτ (όπως στο Νίγηρα, την Γκαμπόν, το Τσαντ, το Σουδάν), ενώ αλλού πρόκειται για αξιωματικούς που δεν προέρχονται από την άρχουσα τάξη, όπως (στο Μάλι και ιδιαίτερα στην Μπουρκίνα Φάσο). Μια άλλη διαφορά μεταξύ των πραξικοπημάτων αφορά τη σχέση τους με λαϊκά κινήματα στις χώρες τους. Υπάρχει ένα ευρύ φάσμα που περιλαμβάνει την απουσία λαϊκού ερείσματος, μια σχέση (εύθραστης) σύμπραξης όπου ένα λαϊκό κίνημα νιώθει ότι τα αιτήματά του «διαμεσολαβούνται» από τους πραξικοπηματίες, ή μια σχέση καλλιέργειας λαϊκής στήριξης μέσω δημαγωγικών επικλήσεων στην εθνική κυριαρχία/ασφάλεια/ευημερία. Όχι άσχετα με τα παραπάνω, υπάρχουν διαφορές στα κίνητρα των πραξικοπηματιών. Αλλού θέλουν να διασφαλίσουν άμεσα την καθεστωτική «συνέχεια» (Τσαντ, Σουδάν), αλλού προχωρούν σε «τομές μέσα στην καθεστωτική συνέχεια» (Γκαμπόν, Νίγηρας), αλλού κατέχονται από επιθυμία για κάποιες αλλαγές στη χώρα τους (Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο).

Υπάρχουν ωστόσο κάποια στοιχεία που ενώνουν τα στρατιωτικά κινήματα των τελευταίων χρόνων. Το πρώτο αφορά τον σχετικά αναίμακτο-ειρηνικό χαρακτήρα τους και την απουσία αντιδράσεων ή και την ύπαρξη μαζικών πανηγυρισμών (στα περισσότερα τουλάχιστον, εξαιρώντας την ιδιαίτερη περίπτωση του Σουδάν όπου πρόκειται για σύγκρουση επανάστασης-αντεπανάστασης), που αφορά την βαθιά απονομιμοποίηση των υπαρκτών κρατικών ηγεσιών που ανέτρεψαν.

Ένα άλλο κοινό σημείο αφορά την ανέλιξη του ζητήματος της «ασφάλειας» σε κυρίαρχο, στο φόντο υψηλής ή χαμηλής έντασης ένοπλων συγκρούσεων, των οποίων το τίμημα είναι βαρύ. Γι' αυτόν το λόγο, συχνά εξελίσσεται σε πυροδότη της λαϊκής αγανάκτησης απέναντι στις κρατικές αρχές. Αυτή συσσωρεύεται για μια σειρά λόγους (φτώχειας, διαφθοράς, καταπίεσης), αλλά ξεσπά όταν το αυταρχικό κράτος δεν εξασφαλίζει καν το ένα πράγμα

που υποτίθεται ότι κάνει καλά, θυσιάζοντας τις ελευθερίες: την «ασφάλεια». Η αγανάκτηση όσον αφορά την πορεία των ένοπλων συγκρούσεων επίσης θίγει πιο εύκολα ευαίσθητες χορδές μέσα στις ένοπλες δυνάμεις, που καταγράφουν ήττες κι αποτυχίες.

Ο πόλεμος

Η πραγματικότητα τέτοιων ένοπλων συγκρούσεων είναι διαδεδομένη σε μεγάλο τμήμα της Αφρικής (της φτώχειας/εγκατάλειψης και των τεχνητών-αυθαίρετων κρατικών συνόρων), αλλά έχει αναδειχθεί σε μείζον ζήτημα ιδιαίτερα στη ζώνη όπου δρουν τα τελευταία 8-10 χρόνια ισλαμιστικές φονταμενταλιστικές οργανώσεις (Μπουρκίνα Φάσο, Μάλι, Νίγηρας, Τσαντ, Λιβύη κ.ά). Αυτές έχουν κατορθώσει να επενδύσουν με θρησκευτικό μανδύα και εμπόλεμη τεχνονομία μια σειρά από συγκρούσεις με ρίζες πολιτικές:

Το δίπολο ισλαμικών αντάρτικων και γαλλικής στρατιωτικής παρουσίας έπαιξε καταλυτικό ρόλο σε κάποια από τα τελευταία πραξικοπήματα, ιδιαίτερα στο Σαχέλ και την λεγόμενη Francafrique («γαλλ-αφρική»), δηλαδή τις πρώην γαλλικές αποικίες

Περισσότερο από την «τζιχάντ», ρόλο στη δυνατότητά τους να στρατολογήσουν παίζουν πράγματα όπως ο έλεγχος των πηγαδιών σε περιοχές που το κράτος δεν ασχολήθηκε ποτέ με την ύδρευση, τη μισθοδοσία του μαχητή σε περιοχές που δεν υπάρχει άλλη πηγή εισοδήματος, τις διαμάχες γύρω από φυσικούς πόρους (πχ μεταξύ βοσκών και καλλιεργητών για νερό ή εδάφη) που έχουν συχνά και εθνοτική/φυλετική διάσταση, παροξύνονται από την ένδεια και τις συνέπειες της κλιματικής κρίσης, αλλά και από την διάλυση παλιών μηχανισμών διαμεσολάβησης και συνεννόησης για την επίλυσή τους.

Αυτή η ανάπτυξη της δράσης ένοπλων τζιχαντιστικών οργανώσεων εκδηλώθηκε στην ίδια ζώνη όπου δρούσε τα τελευταία χρόνια ο γαλλικός στρατός, στα πλαίσια «αντιτρομοκρατικών επιχειρήσεων». Αυτό το δίπολο ισλαμικών αντάρτικων και γαλλικής στρατιωτικής παρουσίας έπαιξε καταλυτικό ρόλο σε κάποια από τα τελευταία πραξικοπήματα, ιδιαίτερα στο Σαχέλ και την λεγόμενη Francafrique («γαλλ-αφρική»), δηλαδή τις πρώην

γαλλικές αποικίες τις οποίες ο γαλλικός ιμπεριαλισμός δεν έπαψε ποτέ να αντιμετωπίζει ως προνομιακά δική του σφαίρα επιρροής κι εκμετάλλευσης.

Το 2013, καθώς οι ένοπλες ισλαμιστικές οργανώσεις απειλούσαν τη σταθερότητα αυτής της «ζώνης», ο γαλλικός ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε την επιχείρηση «Μπαρκάν». Η επέμβαση αυτή, παράξενη τη λογική στρατιωτικής αντιμετώπισης των κοινωνικών προβλημάτων και ταυτόχρονα απέτυχε να αντιμετωπίσει την εντεινόμενη δράση και επέκταση των ένοπλων οργανώσεων. Στο παραδοσιακό αντιγαλλικό αίσθημα για λόγους προϊστορίας και στην συνηθισμένη απόδοση ευθυνών στη Γαλλία για τα εσωτερικά πολιτικά προβλήματα (εύλογη όταν το Παρίσι διαφημίζει από μόνο του ότι «έχει ευθύνες» απέναντι στις πολιτικές εξελίξεις σε αυτές τις χώρες), προστέθηκε ο θυμός για την επιχείρηση «Μπαρκάν», κα-

στην απόσυρση των στρατευμάτων του.

Ακολούθησε η Μπουρκίνα Φάσο. Και το Νοέμβριο του 2022, ο Μακρόν επισημοποίησε το τέλος της «Επιχείρησης Μπαρκάν», αν και έκανε λόγο για «αναθεώρηση της στρατηγικής», δηλαδή διατηρούσε τη γαλλική στρατιωτική παρουσία σε Νίγηρα και Τσαντ. Το περασμένο καλοκαίρι ήρθε η σειρά του Νίγηρα. Η ECOWAS ενεργοποίησε έναν πλήρη οικονομικό αποκλεισμό της χώρας, παρότι είχε ήδη βγει η απόφαση του Δικαστηρίου της Δυτικής Αφρικανικής Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης που είχε κρίνει ως παράνομες τις προϋπάρχουσες κυρώσεις ενάντια στο Μάλι. Η περιοχή βρέθηκε στα πρόθυρα της σύρραξης, όταν η ECOWAS απείλησε με στρατιωτική εισβολή. Οι απειλές προκάλεσαν μαζικές διαδηλώσεις, ακόμα και από δυνάμεις που δεν ταυτίζονται με τη νέα εξουσία ή την στηρίζουν κριτικά. Σημαντικές δυνάμεις, περιφερειακές (Αλγερία) και παγκόσμιες (ΗΠΑ), έδειχναν πιο ανήσυχες απέναντι σε μια τέτοια εξέλιξη. Όπως σημειώνει γλαφυρά ο Γάλλος σύντροφος Πολ Μαρτιάλ: «Μόνο ένας πελομοκάπηλος ξεχωρίζει ανάμεσά τους: Ο Εμμανουέλ Μακρόν». Η σύρραξη αποτράπηκε προσωρινά, ενώ ο Γάλλος πρόεδρος υποχρεώθηκε να καταπιεί την αρχική ιμπεριαλιστική αλαζονεία («δεν έχουν δικαιοδοσία για να ζητούν απομάκρυνση του στρατού μας») και πρόσφατα αποδέχθηκε την έξοδο των γαλλικών στρατευμάτων από το Νίγηρα.

Η διαβόητη «Φρανσαφρίκ» ξηλώνεται. Γαλλικά στρατεύματα συνεχίζουν να υπάρχουν σε Τσαντ, Σενεγάλη, Ακτή Ελεφαντοστού και Γκαμπόν. Αλλά όπως σημείωσε ένας κορυφαίος Γάλλος διπλωμάτης (διατηρώντας την ανωνυμία του) στο france24: «Η βαθύτερη τάση επιβεβαιώνεται: Η στρατιωτική μας παρουσία δεν γίνεται πλέον αποδεκτή... Μας πέταξαν έξω από την Αφρική. Πρέπει να αποχωρήσουμε και από άλλες χώρες, πριν μας πουν οι ίδιες να σηκωθείμε να φύγουμε».

Το τέλος της «Μπαρκάν» είναι μια πολύ ευχάριστη είδηση. Όχι μόνο λόγω της μακράς προϊστορίας γαλλικών εγκλημάτων στην Αφρική. Το γαλλικό εκστρατευτικό σώμα όχι μόνο συμμετείχε ενεργά στη στρατιωτικοποίηση της κρίσης στο Σαχέλ απέναντι στην άνοδο ισλαμιστικών οργανώσεων, αλλά έκανε κι άλλες δουλειές: Έσωσε από τη λογοδοσία τον δικτάτορα της Μπουρκίνα Φάσο, Κομπορέ, μετά την ανατροπή του από τη λαϊκή εξέγερση του

θώς ακόμα και όσοι/ες δεν διαφωνούν επί της αρχής με τη στρατιωτικοποίηση της σύγκρουσης ή/και την ανάγκη πολεμικών συμμάχων στη διεξαγωγή της, χρεώνουν στο γαλλικό στρατό την «αποτυχία να μας προστατεύσει».

Είτε εκφράζοντας ειλικρινά, είτε δημαγωγώντας ομορτονομιστικά πάνω σε αυτό το αίσθημα, κινήθηκαν οι πραξικοπηματίες σε Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο και Νίγηρα.

Ξηλώνεται η Francafrique

Το Μάλι ήταν το πρώτο που απαίτησε τον τερματισμό της Μπαρκάν στα εδάφη του και την αποχώρηση των γαλλικών στρατευμάτων. Όταν ο επικεφαλής του πραξικοπήματος Γκοϊτά ανακοίνωσε την επέκταση της «μεταβατικής περιόδου» στα 5 χρόνια, η ECOWAS (Οικονομική Κοινότητα Κρατών Δυτικής Αφρικής), υπό την πίεση του Μακρόν, ανακοίνωσε σαρωτικές κυρώσεις στο Μάλι. Οι μαζικές διαδηλώσεις κατά των κυρώσεων ενίσχυσαν την πολιτική θέση της νέας εξουσίας και την οργή κατά του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Το Παρίσι υποχρεώθηκε να συμφωνήσει

και «φρικτή»

2014. Παρενέβη στο Τσαντ για να σώσει το καθεστώς Ντεμπί όταν απειλούνταν από τους αντάρτες της Ένωσης Δυνάμεων Αντίστασης (καμία σχέση με τις τζιχαντιστικές ομάδες που περιλαμβάνονταν στην επίσημη «εντολή» της Επιχείρησης). Αντιμετώπισαν με πυρά και δολοφονίες διαδηλωτές ενάντια στα κονβόι τους στο Νίγηρα και τη Μπουρκίνα Φάσο. Όπως αποκάλυψε η Le Monde, η τελευταία πράξη της γαλικής στρατιωτικής παρουσίας στο Νίγηρα ήταν η ενορχήστρωση μιας απόπειρας «αντι-πραξικοπήματος», που σταμάτησε μόνο λόγω της άρνησης του Μπαζούμ (ο φυλακισμένος πρώην πρόεδρος της χώρας) να συναίνεσει.

Δημοκράτες;

Όσον αφορά την ECOWAS, αυτή την ομάδα κρατών με «δημοκρατικές ευαισθησίες» απέναντι στα πραξικοπήματα, θα βρούμε στις γραμμές τους ηγέτες όπως ο Σενεγαλέζος πρόεδρος Μακί Σαλ του οποίου οι δυνάμεις άνοιξαν πυρ

κατά διαδηλωτών, δολοφονώντας 13. Ο Ουατάρα της Ακτής Ελεφαντοστού, που αγνόησε το συνταγματικό όριο 2 θητειών για να παραμείνει στην εξουσία. Ο Πατρίς Ταλόν του Μπενίν, που έχει κλεί-

σει τους δύο βασικούς πολιτικούς του αντιπάλους στη φυλακή ως «τρομοκράτες». Η μόνη φιλόξενη στην «Μπαρκάν» χώρα μένει το Τσαντ. Και αυτός είναι ίσως -λέμε ίσως- ο λόγος που το πραξι-

κόπημα σε εκείνη τη χώρα είναι το μόνο που δεν προκάλεσε την ιερή δημοκρατική οργή της γαλικής κυβέρνησης.

(συνέχεια σελ.30)

Το έγκλημα στη Λιβύη

Ο τυφώνας Ντάνιελ άφησε πίσω του ασύλληπτες καταστροφές αλλά και ανθρώπινα θύματα στο πέρασμά του από Βουλγαρία, Τουρκία, Ελλάδα. Αλλά αποδείχθηκε φονικότερος στη Λιβύη, όπου αφάνισε ένα μεγάλο κομμάτι της πόλης Ντέρνα κι άφησε πίσω του χιλιάδες νεκρούς, υπερ-πολλαπλάσιους αγνοούμενους. Γιατί; Όχι γιατί «αγρίεψε» ο Ντάνιελ, αλλά γιατί οι άνθρωποι στη Λιβύη έμειναν ακόμα πιο απροστάτευτοι. Είναι μια υπενθύμιση ότι οι απώλειες που προκαλούν οι «φυσικές καταστροφές» δεν είναι αμιγώς «φυσικές» και ότι τείνουν να «καταστρέφουν» τους φτωχότερους. Στη Λιβύη, το «ανθρώπινο αποτύπωμα» βρίσκεται παντού.

Τα φράγματα που κατέρρευσαν, οδηγώντας σε πλημμύρες που οδήγησαν ολόκληρα κτίρια σε κατάρρευση, χτίστηκαν τη δεκαετία του '70 με λιγότερο ανθεκτικά υλικά κι έμειναν ασυντήρητα από τότε. Τόσο απλοί κάτοικοι όσο και μηχανολόγοι, προειδοποιούσαν από καιρό για την κατάσταση αυτών των φραγμάτων. Μετά την κρατική αμέλεια, ήρθε ο εμφύλιος πόλεμος, πρώτα κατά του Καντάφι, έπειτα μεταξύ διάφορων

πολιτοφυλακών και φατριών και στη συνέχεια στην πιο «παγιωμένη» πλέον διένεξη μεταξύ Τρίπολης και Βεγγάζης. Δεν μένουν ούτε πόροι, ούτε χρόνος για τις στοιχειώδεις κοινωνικά χρήσιμες εργασίες όταν μαίνεται η σύγκρουση για τη μοιρασιά του πλούτου και της εξουσίας, η οποία οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή. Σε όλη αυτή τη διαδρομή, μεγάλες και περιφερειακές δυνάμεις ενεπλάκησαν ενεργά. Από τους Νατοϊκούς βομβαρδισμούς κατά τον εμφύλιο Καντάφι-αντικαθεστωτικών, μέχρι την κούρσα διάφορων παικτών (κυρίως Ιταλία και Γαλλία) να προσεταιριστούν ομάδες και φατρίες για να διαφυλάξουν τη συνέχεια της ροής του πετρελαίου και τη διακοπή της ροής των ανθρώπων. Μέχρι την ανοιχτή ή υπόγεια στήριξη στην μία ή την άλλη πλευρά του εμφυλίου τα τελευταία χρόνια, από Τουρκία, Αίγυπτο, Γαλλία, Ρωσία, Ιταλία, ΗΑΕ και ασφαλώς Ελλάδα.

Οι πόροι και η ενέργεια που αφιερώθηκαν στην στήριξη των ενόπλων δυνάμεων της κυβέρνησης της Τρίπολης ή στον στρατό του πολέμαρχου Χαφτάρ, με ένα «εμπάργκο όπλων» όπου ήταν κοινό μυστικό ότι ο ένας αποκλείει τα όπλα του άλλ-

λου (όπως η ελληνική φρεγάτα που περιπολούσε ανοιχτά της Τρίπολης, χωρίς να πολυσκοτίζεται για τη ροή όπλων προς τη Βεγγάζη), έχουν αποτύπωμα στην πλήρη διάλυση των υποδομών της χώρας.

Η ίδια η Ντέρνα, παρεμπιπτόντως, βομβαρδίστηκε ανελέητα από την αιγυπτιακή αεροπορία, στη διάρκεια της πολιορκίας της από τον στρατάρχη Χαφτάρ. Εγκαταλείφθηκε σκόπιμα (με όρους στοιχειώδους ανοικοδόμησης) από αυτό το στενό φίλο και σύμμαχο της χώρας μας, γιατί την θεωρούσε «ανυπάκουη» (όχι άδικα, ως πόλη με μεγάλη προϊστορία αντίστασης πρώτα στην αποικιοκρατία, έπειτα στον Καντάφι, έπειτα στο ISIS και τέλος στον Χαφτάρ). Δεν γνωρίζουμε αν η εντολή που έδωσε (όταν ενημερώθηκε μέρες πριν για την έλευση του τυφώνα) για απαγόρευση κάθε κυκλοφορίας ήταν πολύ κακός ή πολύ κυνικός υπολογισμός. Σε κάθε περίπτωση, πλέον πυκνώνουν οι καταγγελίες για το γεγονός ότι οι άνθρωποι πέθαναν κλεισμένοι στα σπίτια τους, χωρίς προειδοποίηση ή έστω δυνατότητα εκκένωσης.

Ακόμα κι εν μέσω των προσπαθειών αντιμετώπισης των συνεπειών

της καταστροφής ή ανοικοδόμησης, συνεχίζεται η πολιτική σπέκουλα. Η ελληνική «αποστολή» με την τραγική κατάληξη είχε ως στόχο-μετα λόγια του Τάκη Θεοδωρόπουλου παρακαλώ...- «παρουσία της ελληνικής σημασίας σε μια περιοχή που η Τουρκία θεωρεί όμορμή της χώρα». Η κυβέρνηση της Τρίπολης θα επενδύσει πολιτικά στο πλήγμα στον Χαφτάρ, ενώ ο πολέμαρχος θα επιχειρήσει να αξιοποιήσει την καταστροφή, χρίζοντας τον ένα γιο του «υπεύθυνο» της αποκατάστασης και στέλνοντας τον άλλο σε ευρωπαϊκό τουρ δημόσιων σχέσεων.

Τα ρεπορτάζ περιγραφής της ευρωπαϊκής βοήθειας (σε υλικό, ανθρώπινο δυναμικό ή χρήματα) αποτυπώνουν μια πενιχρή εισφορά σε σχέση με τις δυνατότητες, που σε κάθε περίπτωση χωριά μπροστά στη δαπάνη πόρων και ενέργειας όσον αφορά την παρεμπόδιση των μεταναστών να φεύγουν από τη Λιβύη -και τη συνενοχή στη μετατροπή της Λιβύης σε τόπο με σκλαβοπάζαρα. Πρακτικές που δεν προβλέπεται να αλλάξουν ούτε μετά την νέα τραγωδία που χτύπησε τη χώρα.

Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος...

Ο κύκλος πραξικοπημάτων και ο νέος «Αγώνας για την Αφρική»

(συνέχεια σελ. 29)

Οι αυταπάτες για τη Ρωσία

Αρκετά από τα πρόσφατα πραξικοπήματα έχουν χαρακτηριστεί ως φιλο-ρωσικά ή/και ενορχηστρωμένα από τη Μόσχα. Χρειάζεται να γίνουν μερικές διακρίσεις.

Όσον αφορά την (καταγεγραμμένη) συστηματική προώθηση της αντιγαλλικής προπαγάνδας από τις μιντιακές επιχειρήσεις του μακαρίτη του Πριγκόζιν, είναι αστείο να αποδίδονται εκεί οι εξελίξεις. Γενικά, στον κόσμο τούτο, οι προπαγανδιστές προπαγανδίζουν και οι πράκτορες πρακτορεύουν. Αλλά η μαζική οργή που μετατρέπεται σε κινητοποίηση έχει πάντοτε τους δικούς της πολύ πραγματικούς λόγους. Δεν περιμέναμε τα τρολ οι άνθρωποι στο Μάλι για να βρουν λόγους να στραφούν ενάντια στο Παρίσι. Όσον αφορά την παρουσία ρωσικών σημαίων στις διαδηλώσεις κατά της Γαλλίας και υπέρ των πραξικοπηματιών, αυτή είναι εξίσου αναμενόμενη με την παρουσία φιλοδυτικών αισθημάτων-συμβόλων-συνθημάτων σε αντικαθεστωτικά κινήματα που ξεσπούν σε χώρες εκτός της σφαίρας επιρροής/συμμαχιών των ΗΠΑ. Αυτά αφορούν το λαϊκό αίσθημα στις διαδηλώσεις.

Όσον αφορά τους πραξικοπηματίες, τα πράγματα γίνονται πιο σύνθετα. Οι περισσότεροι κινήθηκαν με δική τους πρωτοβουλία και δικά τους κίνητρα. Αλλά είναι προφανές ότι στρατιωτικά στελέχη τα οποία έχουν συχνά ως κεντρική ατζέντα την «ασφάλεια» και αφετηρία της αντιγαλλικής στροφής τους την «ανικανότητα» του παλιού στρατιωτικού συμμάχου/προστάτη, προσβλέπουν -από τη φύση της θέσης τους- στην εύρεση ενός νέου.

Η Βάγκνερ και το «νέο αφεντικό»

Σε αυτούς τους κύκλους, πράγματι έπαιξε ρόλο το «επιθετικό μάρκετινγκ» της Βάγκνερ, που διαφημίζει το αξιόμαχό της και διακινεί στην αγορά τις «υπηρεσίες» της. Η διαβόητη μισθοφορική οργάνωση είχε ήδη αναπτύξει τη δράση της στην Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία, λειτουργώντας ως πραιτωριανή φρουρά του προέδρου Τουαντερά, με αντάλλαγμα την εκμετάλλευση διαμαντιών, χρυσού και ξυλείας της χώρας. Η ισχύς της έφτασε στο σημείο, όπου η πρακτική της «παροχής προστασίας» (με όλες τις συνοποδηλώσεις του όρου) έχει επεκταθεί στα τελωνεία του μεγαλύτερου αεροδρομίου της χώρας, αποσπώντας έτσι ακόμα

και τμήμα των φορολογικών εσόδων από τις εισαγωγές. Έχουμε γράψει για τις αντίστοιχες «δουλειές» στο Σουδάν (ορυχεία χρυσού) σε σύμπραξη με τους διαβόητους παραστρατιωτικούς RSF του πολέμαρχου «Χεμέντι». Γνωρίζοντας αυτή την προϊστορία, η πρόσκλησή της στο Μάλι, για να στηρίξει τον εθνικό στρατό στις «αντι-τρομοκρατικές» επιχειρήσεις, δεν προϊδεάζει για τίποτε καλό στο εσωτερικό της χώρας.

Καταρχήν, η στροφή της νέας εξουσίας στο Μάλι στις υπηρεσίες της Βάγκνερ σήμαινε ότι θα παραμείνει προσηλωμένη στη διεξαγωγή του πολέμου. Το τέλος της γαλλικής επιχειρήσης «Μπαρκάν», αποτελούσε μια ευκαιρία να μπορέσει ο λαός του Μάλι να διερευνήσει μια πολιτική λύση. Τα τελευταία 20 χρόνια, ο πόλεμος συνεχίζεται -με τα εκατέρωθεν εγκλήματα πολέμου να συνεχίζουν να συσσωρεύονται. Η σφαγή ενός ολόκληρου χωριού από ένοπλους ισλαμιστές επειδή οι κάτοικοι ενημέρωσαν το στρατό για τις κινήσεις τους, ήταν ένα μήνυμα προς τους ντόπιους να μη συνεργάζονται με τις Αρχές. Όμως η άρνηση συνεργασίας με τις Αρχές αντιμετωπίζονται ως συνοχή με τις ισλαμιστικές οργανώσεις και οι λεβέντες της Βάγκνερ την αντιμετωπίζουν -επίσης- με μαζικές εκτελέσεις χωρικών. Σε αυτό το φόντο, το αίτημα της κυβέρνησης του Μάλι να αποχωρήσει η αποστολή του ΟΗΕ από τη χώρα, προειδοποιεί για ένα ζοφερό μέλλον στα χωριά που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Το αίτημα αυτό, μπορεί επίσης να βαθύνει και την εξάρτηση της νέας εξουσίας από τη Βάγκνερ, καθώς βασικές λειτουργίες (φύλαξη κρατικών κτιρίων, ασφαλής μεταφορά κυβερνητικού προσωπικού κ.ά.) στηρίζονταν σε κUANόκρανους. Σε ένα τοπίο που ήδη είχαν εμφανιστεί δυσκολίες πληρωμής (10 εκατομμύρια δολάρια το μήνα χρέωνε η καλή εταιρία), η Βάγκνερ βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση για να «διευρύνει» το πεδίο (επιχειρηματικής) δράσης της,

στα πρότυπα της Κεντρικής Αφρικανικής Δημοκρατίας και του Σουδάν.

Μετά τον θάνατο του Πριγκόζιν, είναι σε εξέλιξη η ενσωμάτωση της Βάγκνερ (και όλου του δικτύου επιχειρήσεων του Πριγκόζιν) στο ρωσικό υπουργείο Άμυνας. Το περασμένο καλοκαίρι, ο υφυπουργός Άμυνας, Γιούνους Μπεκ Γεβκούροφ, έκανε μια μίνι περιοδεία σε Μάλι, Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία, Μπουρκίνα Φάσο, για «επικαιροποίηση» των συμφωνιών με τις δύο πρώτες και για διερεύνηση έναρξης πιθανής στρατιωτικής συνεργασίας με την τελευταία.

Γνωρίζοντας ότι η Βάγκνερ δεν δρούσε αυτόνομα και αποκλειστικά για λογαριασμό του ιδιοκτήτη της, αλλά γνωρίζοντας και τα βασικά για τον ιμπεριαλισμό, δεν έχουμε λόγο να πιστέψουμε ότι η πιο «επίσημη» ρωσική παρουσία θα διαφέρει από τις πρακτικές του Πριγκόζιν που ισοδυναμούσαν με λεηλασία πολύτιμων πόρων.

Τα θύματα ενός ιμπεριαλισμού ή μιας αστικής τάξης με συγκεκριμένες συμμαχίες κι αντιπάλους, συνηθίζεται κι είναι σε ένα βαθμό αναμενόμενο να έχουν αυταπάτες για τον «άλλο» ή να επιζητούν την βοήθεια/προστασία του. Βέβαια αν η ρωσική αντικατάσταση του γαλλικού ρόλου προχωρήσει ομαλά (μεγάλο «αν»), φοβόμαστε ότι -ίσως όχι για τις εθνικές ελίτ, αλλά σίγουρα για την κοινωνική πλειοψηφία αυτών των χωρών- η κατάσταση θα θυμίσει τους στίχους των The Who: «Meet the new boss, same as the old boss» (Από εδώ το νέο αφεντικό, είναι ίδιο με το παλιό).

Εργατική απάντηση στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό

Οι ΗΠΑ παρακολουθούν διακριτικά ως τώρα όλες αυτές τις ανατροπές εις βάρος της «συμμάχου» Γαλλίας, εξασφάλισαν (σύμφωνα με κάποια ρεπορτάζ) τη δική τους στρατιωτική παρουσία στο Νίγηρα (καθώς οι Γάλλοι φεύγουν...), ενώ η AFRICOM

(το αμερικανικό σώμα στρατού στην Αφρική) παραμένει η μεγαλύτερη ξένη στρατιωτική δύναμη στην ήπειρο και η διοίκησή της κάνει τις δικές της «μίνι περιοδείες». Η Κίνα είχε καταγράψει την βαθιά (οικονομική) διείσδυση στη Μαύρη Ήπειρο πολύ καιρό πριν τις πρόσφατες ανατροπές.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η εποχή μας έχει αναλογίες με εκείνη της εποχής που κατέληξε στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μπορεί να προστεθεί στη σχετική λίστα και ο «Αγώνας για την Αφρική», όπως είχε ονομαστεί η αποικιοκρατική κούρσα που «μοίρασε» την πολύπαθη ήπειρο πριν φτάσουμε στη μεγάλη πολεμική σύγκρουση για την αναδιανομή της...

Οι εργαζόμενοι και οι φτωχές της περιοχής, με την ενίσχυση των ανεξάρτητων κινήματων και οργανώσεών τους, χτίζοντας δεσμούς αλληλεγγύης και συνεργασίας μεταξύ τους, είναι η μοναδική δύναμη που μπορεί να χτίσει ένα καλύτερο μέλλον για την Μαύρη Ήπειρο. Χωρίς να υπολογίζουν σε «προστάτες» και χωρίς να εναποθέτουν την απελευθέρωσή τους σε (έντιμους ή οπορτουμιστές) αξιωματικούς του στρατού.

Όπως καταλήγει ένα άρθρο του Κογκολέζου μαρξιστή Ζαν Νάνγκα, που απαντούσε στην αυταπάτη της καπιταλιστικής ανάπτυξης (που στα μέσα της περασμένης δεκαετίας είχε δώσει πάτημα σε μια σχολή «αφρο-αισιοδοξίας»):

«Τα θύματα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, οι αντίπαλοι της οικο-κτονίας θα ενωθούν σε τοπικούς και περιφερειακούς αγώνες για την απελευθέρωση της Αφρικής, σε αλληλεγγύη με όσους αντιμετωπίζουν αντίστοιχους αγώνες αλλού. Κανείς δεν θα τους απελευθερώσει για λογαριασμό τους -και σίγουρα όχι οι υποστηρικτές του καπιταλισμού, είτε είναι από την Αφρική είτε από αλλού, είτε είναι από το Βορρά, είτε από τον Νότο, ούτε καν αν φοράνε τη μάσκα του συνδικαλιστή ή εκείνη των ένδοξων αγώνων του παρελθόντος».

Στις 28 Οκτωβρίου όλες/οι στη Μαδρίτη, όποιοι και αν βρίσκονται στην κυβέρνηση

Αύξηση των δημόσιων συντάξεων και των μισθών

Ανακοίνωση του COESPE- Κίνημα Αγώνα για την υπεράσπιση του δημόσιου συνταξιοδοτικού συστήματος. Ανεξάρτητος, Πανισπανικός Σύλλογος Συνταξιούχων.

Την ίδια στιγμή που η IBEX των μεγάλων εταιρειών και τραπεζών που προστατεύονται από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και που χάρη στην εκτροπή των δημόσιων πόρων αποκομίζουν σκανδαλώδη κέρδη, για την εργατική τάξη και τις/τους συνταξιούχους συνεχίζει να αυξάνεται η επισφάλεια των συνθηκών διαβίωσης, οι ουρές στα νοσοκομεία μεγαλώνουν, οι ιδιωτικές εταιρείες πατούν πόδι στα γηροκομεία και η οικονομική εξουσία της χώρας μας, με τις πλάτες της Κομισιόν απαιτεί περαιτέρω περικοπές στις δημόσιες συντάξεις καθώς και την ιδιωτικοποίησή τους, ενώ οι κατώτατες συντάξεις βυθίζονται στη φτώχεια εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες της εργατικής τάξης.

Το κίνημα των συνταξιούχων γνωρίζει πολύ καλά πώς μπορούν να ανατιμηθούν οι συντάξεις μας: με πλατιά κινητοποίηση και διαρκή οργάνωση του αγώνα. Αν θέλουμε να αποτρέψουμε το πάγωμα των συντάξεων φέτος, πρέπει να απαιτήσουμε μαζί την αναπροσαρμογή τους και την ανάκτηση της χαμένης αγοραστικής δύναμης. Αν θέλουμε να αποτρέψουμε τη λεηλασία των δημόσιων πόρων, είναι απαραίτητο να δώσουμε μια μαζική απάντηση αυτό το φθινόπωρο.

Πέρυσι, μια εβδομάδα πριν από την πορεία στη Μαδρίτη που είχε καλέσει το κίνημα των συνταξιούχων και οι συλλογικότητες των εργαζομένων, η κυβέρνηση έδωσε 8,5% αύξηση στις συντάξεις. Φέτος, υπό τον θόρυβο των διαφωνιών για τον σχη-

ματισμό της κυβέρνησης, δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στους από πάνω να πάρουν πίσω αυτό το μέτρο.

Η προηγούμενη εμπειρία της μη συμμόρφωσης με τις νομικές δεσμεύσεις για τη διενέργεια ελέγχου σε συνδυασμό με τη διατήρηση του ποσοστού αναπλήρωσης των δημοσίων συντάξεων, μας υποχρεώνει να θέσουμε στο επίκεντρο του αιτήματός μας την υποχρέωση της νέας κυβέρνησης να συμμορφωθεί με το νόμο, καθώς η συμμόρφωση δεν είναι προαιρετική. Παρά το αίτημά μας και την υποχρέωση που επιβάλλει ο Νόμος, οι λογαριασμοί της Κοινωνικής Ασφάλισης δεν έχουν ακόμη ελεγχθεί για να διαπιστωθεί πού έχουν πάει τα χρήματα για τις δημόσιες συντάξεις και να αποδειχθεί έτσι ότι το διανεμητικό μας σύστημα είναι βιώσιμο και μπορεί να δημιουργήσει πόρους για την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων.

Ούτε οι συνταξιούχοι/ες, ούτε οι εργαζόμενοι/ες φταίμε για την αύξηση του κόστους ζωής. Αυτό που προσπαθούν να αποκρύψουν τα ΜΜΕ είναι η πραγματική αιτία του πληθωρισμού, η οποία είναι προφανής σε οποιοδήποτε έχει την ικανότητα να σκεφτεί:

Είναι ο διπλασιασμός των στρατιωτικών δαπανών που θα έχει αντίκτυπο τόσο στον πληθωρισμό όσο και στην πίεση που θα ασκηθεί για να μειωθούν οι ανάγκες. Τελικά ο πληθωρισμός προκαλείται απλά από την δημιουργία χρημάτων (ευρώ και δολάρια) που πηγαίνουν σε επενδυτικά κεφάλαια και όχι στους ανθρώπους που τα χρειάζονται περισσότερο, όταν οι τιμές στην ενέργεια και τα τρόφιμα αυξάνονται σε αστρονομικά επίπεδα: ζάχαρη (44,2%), ελαιόλαδο (38,8%), πατάτες (22,9%), ρύζι (22%).

Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι τράπεζες απέκτησαν τη δυνατότητα να αυξήσουν τα επιτόκια, συμπιέζοντας ακόμη περισσότερο τις οικογένειες που έχουν υποθηκεύσει τα δάνεια.

Το αφήγημα ότι για όλα φταίνε οι εργαζόμενοι/ες και οι συνταξιούχοι/ες μπορεί να σπάσει μόνο μέσω της κινητοποίησης. Για τον λόγο αυτό, προτείνουμε αυτό το φθινόπωρο να ξεκινήσει μια πανισπανική καμπάνια δράσεων με στόχο την οργάνωση μιας νέας διαδήλωσης στην Μαδρίτη στις 28 Οκτωβρίου για την υπεράσπιση των δημοσίων συντάξεων και μισθών.

Το κίνημα των συνταξιούχων συγκροτείται γύρω από ένα πρόγραμμα που μεταξύ άλλων απαιτεί την κάλυψη του χάσματος μεταξύ των φύλων που υφίστανται οι γυναίκες εργαζόμενες και οι συνταξιούχοι, την αύξηση των κατώτατων συντάξεων στα 1080 ευρώ, τον έλεγχο των ταμείων κοινωνικής ασφάλισης καθώς και να μπει τέλος στις μορφές εργασίας που δεν προνοούν για την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφάλισης, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο τις συντάξεις των εργαζομένων στο μέλλον.

Καλούμε όλες τις εργαζόμενες/ους να συμμετάσχουν σε αυτή την κινητοποίηση, επειδή οι δημόσιες συντάξεις δεν είναι τίποτα περισσότερο από έναν απλήρωτο μισθό και επειδή πρέπει να δράσουμε από κοινού για να είμαστε αποτελεσματικοί, απέναντι σε μια εξουσία που θα προσπαθήσει να κρυφτεί πίσω από θεσμικές δικαιολογίες για την αλλαγή της κυβέρνησης. Πρέπει να δράσουμε τώρα και να στείλουμε ένα ξεκάθαρο μήνυμα στο δρόμο σε όποιον παριστάνει ότι κυβερνάει σε αυτή τη χώρα: αν η Κομισιόν, η

δεξιά, η CEOE (ΣΕΒ) και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που ενδιαφέρονται για τις ιδιωτικές συντάξεις μας ασκούν πίεση, εμείς πρέπει να το κάνουμε πολύ περισσότερο, με κινητοποιήσεις όπως αυτές που ετοιμάζουμε για την 28η Οκτωβρίου, γιατί μόνο έτσι ανοίγει ο δρόμος και η δυνατότητα να συμπεριληφθούν τα αιτήματά μας στους γενικούς προϋπολογισμούς του Κράτους.

Τέλος, υπενθυμίζουμε ότι η κινητοποίηση αυτή εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο υπεράσπισης του δημόσιου τομέα. Οι επιχειρηματίες, ανίκανοι να βελτιώσουν την παραγωγή, προσπαθούν να αυξήσουν τα κέρδη τους λεηλατώντας τον δημόσιο τομέα. Στην Αφρική προσπαθούν να οικειοποιηθούν τους φυσικούς πόρους και τη γη, αλλά στη χώρα μας ο στόχος τους είναι να καταλάβουν όχι μόνο τις δημόσιες συντάξεις μέσω ιδιωτικών προγραμμάτων απασχόλησης, αλλά και τα δημόσια νοσοκομεία, τις κατοικίες, τις υποδομές, τη στέγαση... οτιδήποτε έχει δημιουργήσει η κοινωνία συλλογικά και κοινοτικά έχει μετατραπεί σε πιθανή λεία προς κλοπή.

Για όλους αυτούς τους λόγους, απευθύνουμε κάλεσμα σε όλα τα κοινωνικά κινήματα, τις πλατφόρμες συνταξιούχων, τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τους συλλόγους γειτονιάς, τη νεολαία, τις φοιτήτριες/ες και τους πολίτες. Να συντονίσουμε τους αγώνες μας και να γεμίσουμε τους δρόμους της Μαδρίτης στις 28 Οκτωβρίου.

Ενωμένες/οι, οργανωμένες/οι και εμπρός: θα νικήσουμε.

ΌΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Ούτε στο Νέο Ηράκλειο, ούτε πουθενά Να βάλουμε φρένο στην πανευρωπαϊκή φιέστα των νεοναζι

Του Νικόλα Κολυτά

Με τη Χρυσή Αυγή τελειώσαμε, όμως με τον φασισμό και τις πολιτικές εκφράσεις του, έχουμε ακόμη ανοιχτούς λογαριασμούς. Το αποδεικνύει αυτό άλλωστε το πανευρωπαϊκό κάλεσμα που απευθύνουν νεοναζιστικές ομάδες την 1η Νοεμβρίου στο Νέο Ηράκλειο προκειμένου να τιμήσουν τα δέκα χρόνια από τη δολοφονία των δύο χρυσαυγιτών στην περιοχή. Ως απάντηση ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας-Πειραιά, έχει ήδη κινητοποιηθεί προκειμένου να βάλει φρένο στη φασιστοσύναξη.

Ακροδεξιά σήμερα

Η σποραδική επανεμφάνιση της ακροδεξιάς σε επίπεδο δρόμου δεν ήρθε ουρανοκατέβατη. Είναι το κοινωνικό απότοκο μιας συνεχόμενης δεξιάς μετατόπισης του κέντρου βάρους της πολιτικής συζήτησης από το 2015 κι έπειτα. Ο θεσμοθετημένος ρατσισμός με τις επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο και τους φράχτες στον Έβρο, ο κανονικοποιημένος ξενοφοβικός λόγος στη δημόσια συζήτηση, το ξέπλυμα ιστορικών ακροδεξιών στελεχών σε κυβερνητικά πόστα, η ανοχή παρακρατικών ομάδων και αυτόκλητων τιμωρών στα σύνορα, οι αποσιωπήσεις για την Πύλο και τα εκατοντάδες ναυάγια, έχουν δημιουργήσει ένα προνομιακό πεδίο παρέμβασης για ακροδεξιά κόμματα και νεοναζιστικές γκρούπες που είτε φορώντας γραβάτα, είτε κρατώντας μαχαίρια, έχουν επανέλθει στο πολιτικό προσκήνιο. Η υποψηφιότητα Κασιδιάρη στον δήμο της Αθήνας, είναι το χαρακτηριστικότερο δείγμα.

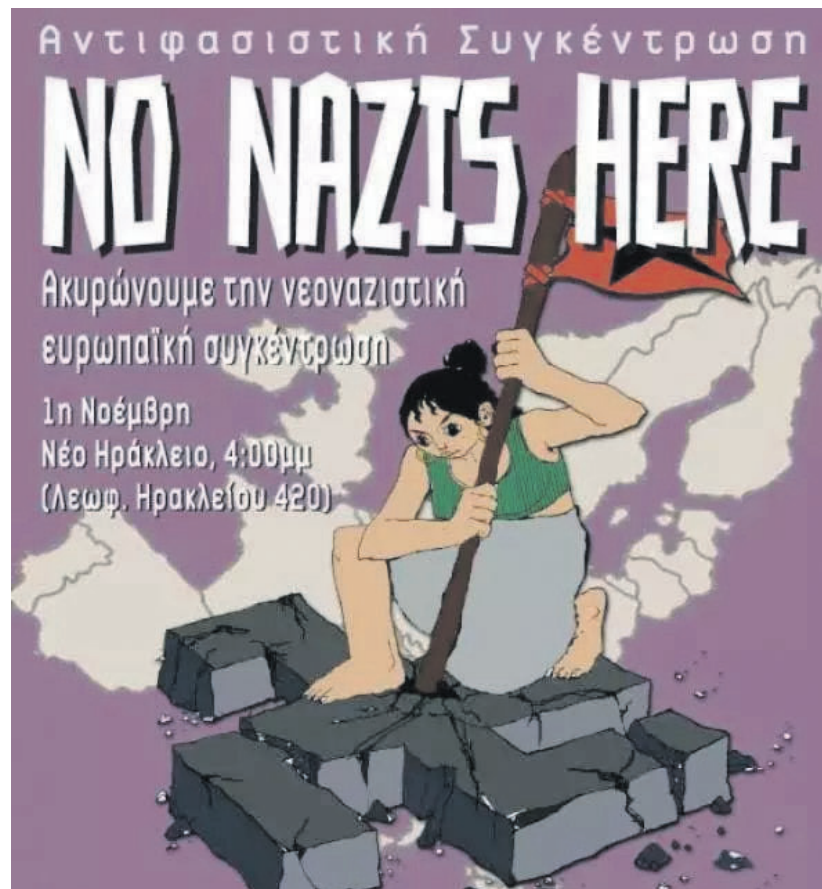
Όμως η αρχή είχε γίνει ήδη στις εκλογές του Ιουλίου, όταν είδαμε να εισέρχονται στο κοινοβούλιο τρία ακροδεξιά κόμματα, εκφράζοντας το καθένα διαφορετικές πτυχές του χώρου. Πάντως το τρίπτυχο Πατρίδα-Θρησκεία-Οικογένεια, διαπερνά την πολιτική και των τριών, που επένδυσαν στον αντιπροσφυγικό λόγο, τη θρησκόληπη ηθικολογία και τα πατριαρχικά αφηγήματα απέναντι στη «νέα τάξη πραγμάτων». Ένα κοκτέιλ πατριδολαγνίας, συνωμοσιολογίας και κιτς αισθητικής, αναμειγμένο με κούφιο αντισυστη-

μισμό, έκανε εκ νέου την εμφάνισή του. Βέβαια όλα αυτά τα μορφώματα μοιάζουν πολύ light μπροστά σε αυτό που ήταν η Χρυσή Αυγή. Ένα κόμμα με ιδεολογική συγκρότηση, ιστορία στο χώρο και παραστρατιωτική δράση με τάγματα εφόδου.

Όμως η παρουσία αυτών των κομμάτων καθώς και ο θεσμικός ρατσισμός της κυβέρνησης, δίνουν το πολιτικό οξυγόνο σε άλλες πιο επικίνδυνες ομάδες. Η δολοφονία του 23χρονου Σιράζ Σαφτάρ, μετανάστη εργάτη από το Πακιστάν, τον Αύγουστο, ενώ πήγαινε να εργαστεί στη λαϊκή του Περισσού, είναι προφανέστατα ένα δείγμα για το που μπορούν να φτάσουν οι διάφορες φασιστογκρούπες που καλούν στην πανευρωπαϊκή φασιστική συγκέντρωση στο Νέο Ηράκλειο. Η Προπαγάνδα, η Ιαχή και το Μέτωπο Νεολαίας της Χρυσής Αυγής που είναι οι διοργανωτές, δρουν κανονικότατα ως εγκληματικές γκρούπες που είναι ικανές για το χειρότερο. Αποκομμένες από τη μαζική πολιτική, επενδύουν στην στρατολόγηση βάσει δυναμικής στο δρόμο και δράσης το σκοτάδι, όπως με τον άτυχο Σαφτάρ. Δηλώνουν ανοιχτά τον εθνικοσοσιαλιστικό πολιτικό προσανατολισμό τους και μάλιστα έχουν αναπτύξει ισχυρούς δεσμούς με αντίστοιχες νεοναζιστικές γκρούπες στο εξωτερικό, οι οποίες αναμένεται να μας επισκεφθούν την 1η Νοέμβρη.

Αντιφασιστικό κίνημα

Είναι σαφές ότι εισερχόμαστε σε μια νέα πολιτική φάση, κατά την οποία αναβαθμίζονται τα καθήκοντα του αντιφασιστικού κινήματος. Η περίοδος όπου οι νεοναζι αναγκάστηκαν να βάλουν στον πάγο την εγκληματική τους δραστηριότητα λόγω της δολοφονίας Φύσσα και της δίκης που ακολούθησε έχει περάσει. Ο ακροδεξιός χώρος ανασυγκροτείται θεσμικά και εξωθεσμικά. Το σημαντικό είναι ότι πλέον το αντιφασιστικό κίνημα έχει την πολιτική εμπειρία και τα κινηματικά μέσα να φράξει την άνοδο της ακροδεξιάς. Και είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτός ο φραγμός δεν επιτυγχάνεται ούτε με δημοκρατικά τόξα και κοινοβουλευτικές αυταπάτες, αλλά ούτε και με στρατιωτικοποίηση του κινήματος και αποσύνδεση από την κοινωνία. Χρειάζεται να αξιοποιήσουμε την εμπειρία

της αντιφασιστικής πάλης γύρω από τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Να επιμεινουμε στο τρίπτυχο μαζικά-ενωτικά-ριζοσπαστικά, επιχειρώντας να ριζώσουμε σε κάθε κοινωνικό χώρο και μην αφήνοντας ίχνος ζωτικού χώρου στους φασίστες. Στο αμιγώς πολιτικό πεδίο η Αριστερά έδειξε ορθά αντανάκλαστικά μέσα από την «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα» και την υποψηφιότητα του Κώστα Παπαδάκη, συνηγόρου πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, ως επικεφαλής του συνδυασμού. Μακάρι η ίδια συγκέντρωση πολιτικής δύναμης να γίνει και σε επίπεδο δρόμου και κινημάτων.

Ήδη στο κάλεσμα του Αντιφασιστικού Συντονισμού για την 1η Νοέμβρη καλεί πλήθος οργανώσεων της Αριστεράς, μεταναστευτικών συλλογικοτήτων, αντιρατσιστικών κινήσεων, αντιφασιστικών πρωτοβουλιών, δημοτικών σχημάτων, εργατικών σωματείων, φοιτητικών/μαθητικών ομάδων και μεμονωμένων αγωνιστών/τριών. Στην επίσημη ανακοίνωση αναφέρεται, μεταξύ άλλων: «Εμείς είμαστε εδώ για να θυμίζουμε πάντα τι είναι η Χρυσή Αυγή, τι είναι ο φασισμός. Ήμασταν και είμαστε εδώ για να μπλοκάρουμε κάθε προσπάθεια εμφάνισης των νεο-ναζι

στον δημόσιο χώρο. Δε θα τους επιτρέψουμε να υπάρξουν στα σχολεία, τις δουλειές, τις γειτονίες μας. Σε αυτήν την προσπάθεια είναι απαραίτητο να συσπειρωθούν όλες οι δυνάμεις, αντιφασιστικές συλλογικότητες, φοιτητικοί σύλλογοι, σωματεία, συνλεύσεις κατοίκων, ενώσεις γονέων, πολιτικές ομάδες και άλλοι μαζικοί φορείς».

Στη συνέλευση που έγινε στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Νέου Ηρακλείου (παρά την απαγόρευση από τον Δήμο και την αστυνομία) αποφασίστηκε να γίνει συγκέντρωση την 1η Νοεμβρίου στη Λεωφόρο Ηρακλείου 420 στις 16:00, ενώ πλήθος πολιτικών και πολιτιστικών δράσεων να οργανωθούν τις προηγούμενες εβδομάδες.

Το αντιφασιστικό κάλεσμα της 1ης Νοέμβρη είναι μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να κάνουμε εκ νέου σαφές ότι δεν πρόκειται να αφήσουμε τις γειτονίες μας στους φασίστες. Να δείξουμε ότι ο αντιφασισμός είναι υπόθεση όλης της κοινωνίας και όχι κάποιων ειδικών. Να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα τόσο ενάντια στους νεοναζι, όσο και στη θεσμική ακροδεξιά που τους στρώνει το δρόμο. Μόνο έτσι μπορούμε να γλιτώσουμε το σκοτάδι. Όλοι/ες, την 1/11 στις 16:00 στο Νέο Ηράκλειο!